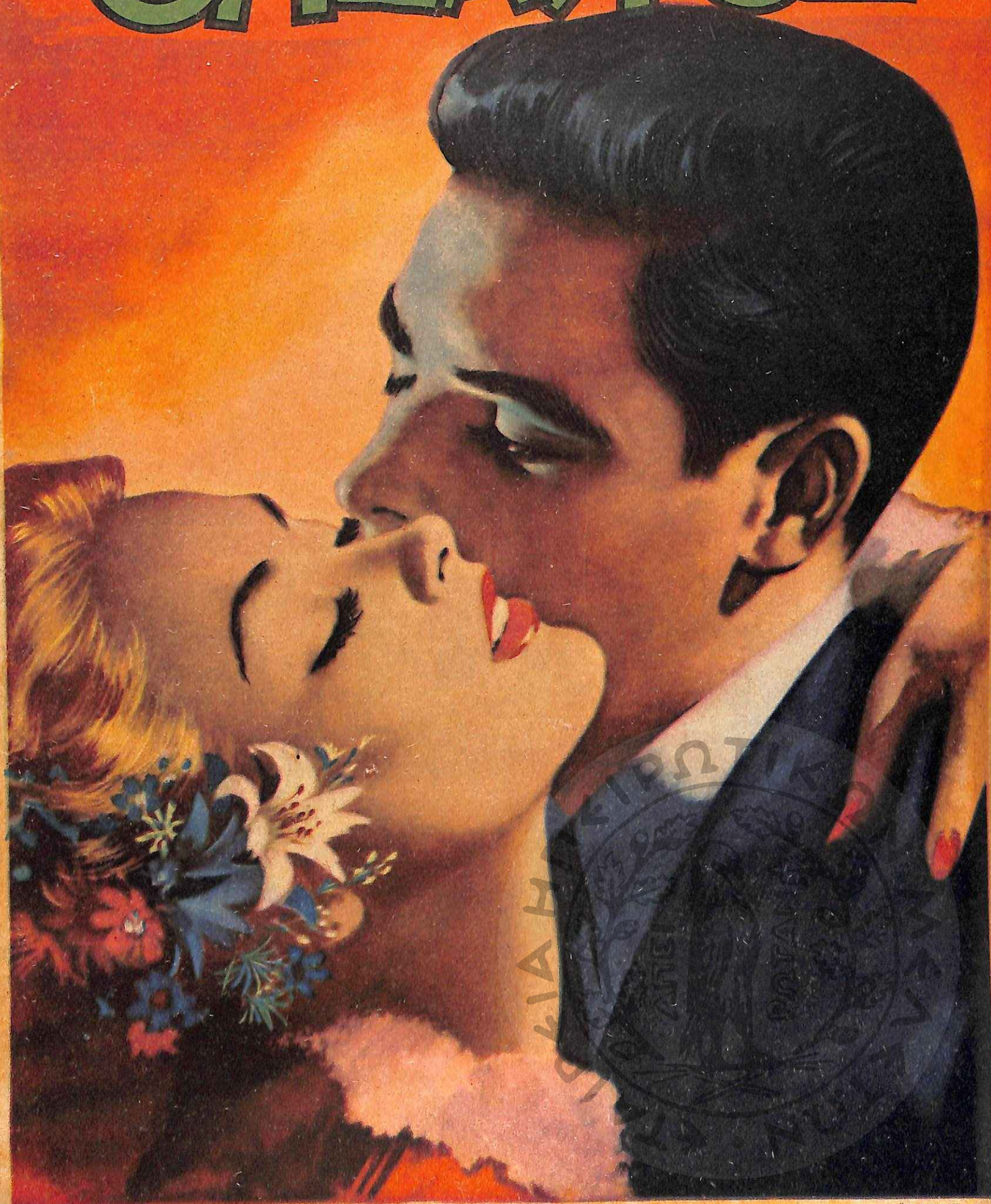

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΓΡΑΨΤΗ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ὁ παππούς

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

»Τότε πιά κατάλαβα πώς είχε έρθει ή σειρά μου ν' άγαπηθώ άπ' τή γυναίκα μου κι' άρχισα να παίζω τόν ρόλο τού τρυφερού φίλου, νά δείχνω στη Σόνια στοργή και νά τήν περιποιούμαι περισσότερο.

»Συνταγματάρχης 'Αλεξ.
Μπερένωφ».

ΠΙΘΑΝΤΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Εμποροπαισιδ
Απ. Γαβριλ

Επιστογράφος
Απ. Τάδμα

MARTIN ROYSON

Αν από την πρώτη στιγμή σας πούμε ότι η χαριτωμένη Βιρτζίνια Ο' Μπράϊαν ήταν δικηγόρος, πριν αποφασίσει να γίνει τραγουδίστρια και στάρ του κινηματογράφου, ασφαλώς δεν θα είχε τίποτα το πρωτότυπο. Τέτοιες περιπτώσεις υπάρχουν άφθονες σήμερα στο Χόλλυγουντ. Η Βιρτζίνια δεν είναι ούτε η πρώτη ούτε η τελευταία που, ενώ προοριζόταν για άλλο επάγγελμα, έγινε από τη μια μέρα στην άλλη, ήθοποιός και τραγουδίστρια.

Προικισμένη με ωραία και θερμή φωνή, με εξαιρετικά γοητευτική εμφάνιση και κάτοχος της τέχνης να δίνει χίλιες εκφράσεις στο πρόσωπό της, έδειξε την ικανότητά της να γίνει μίμος από τότε που παρακολουθούσε συνειδητά τις διαφόρων δικαστηρίων ως μαθητευόμενη δικηγόρος. Είναι τόσο εξασκημένη στη τέχνη της μιμικής, ώστε μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας μπορεί να αλλάξει χίλιες εκφράσεις, από την πιο σοβαρή ως την πιο κωμική!

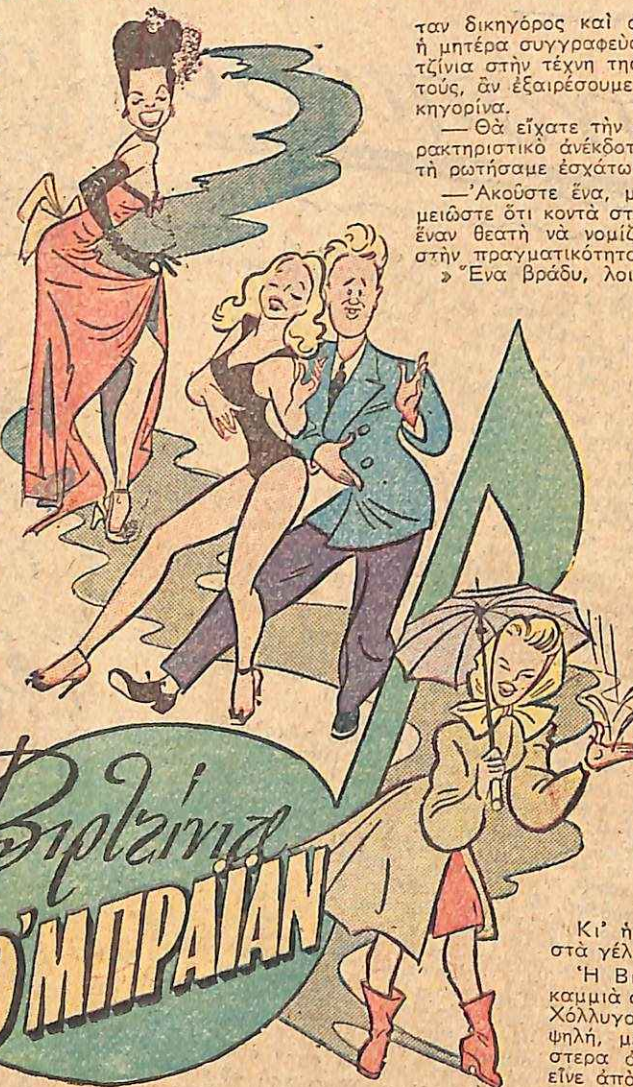
Η θελκτική φωνή της, λοιπόν, από τη μια μεριά και η χαριτωμένη εμφάνισή της από την άλλη την έφεραν ως τη σκηνή ενός βαριετέ, για να μεταπηδήσει από εκεί στα μιούζικ-χάλλ, στα θέατρα και τέλος στον κινηματογράφο.

Βέβαια, λέγει σήμερα η Βιρτζίνια γελώντας με μορφασμούς, δεν μπορεί να πω ότι είμαι δυσχερής από το επάγγελμά μου. Αλλά δεν είμαι και απόλυτα ικανοποιημένη απ' αυτό. Τότε που πήρα την απόφαση να εγκαταλείψω το δικηγορικό για να ασπασθώ στο τραγούδι και στη μουσική, ο πατέρας μου έπρεπε να με σπάση στο ξύλο! Αλλά αφού δεν το έκανε τότε, τώρα πια είναι πολύ άρνα!

Η Βιρτζίνια Ο' Μπράϊαν όχι μόνο είχε περιζήτητη παντού, αλλά είχε και εξαιρετικά δημοφιλή στην Αμερική. Από το 1948 έπαινε να εμφανίζεται στα βαριετέ, στα μιούζικ-χάλλ και στο θέατρο. Κάνει μόνο μερικές εκπομπές από το ραδιόφωνο και «γυρίζει» μία ή δυο ταινίες το χρόνο. Κι' ωστόσο η δημοτικότητά της όχι μόνο δε μειώθηκε, αλλά και αυξήθηκε πολύ. Για κάθε εμφάνισή της στο ραδιόφωνο, διαρκείας μισής ώρας, παίρνει 400 δολάρια και για κάθε συμμετοχή της σε ταινία, περισσότερα από 3.000. Είναι, λοιπόν, μία πρωτότυπη καλλιτέχνης στο είδος της και μία αγαπητή στο αμερικανικό κοινό μίμος.

Από το 1940 που παίζει στον κινηματογράφο μέχρι σήμερα η Βιρτζίνια έχει πάρει μέρος σε περισσότερα από είκοσι μουσικά φιλμ. Ανάμεσα σ' αυτά είναι και μερικά εξαιρετικά, όπως τα φιλμ «Η Ντυμπαρλ ήταν κυρία», «Χίλιες τρέλλες», «Δυο κορίτσια κι' ένας ναύτης», «Ζιγκφίλντ Φόλλισ», «Όταν περάσουν τα σύννεφα» και άλλα. Το καθ' ένα απ' αυτά τα φιλμ έκανε γνωστό το πρωτότυπο ταλέντο της στο παγκόσμιο κοινό.

Η Βιρτζίνια Ο' Μπράϊαν γεννήθηκε στις 18 Απριλίου του 1915 στο Λος Άντζελες της Καλιφόρνιας από γονείς που δεν είχαν καμιά σχέση με το θέατρο. Ο πατέρας της ή-

Μία χαριτωμένη ήθοποιός, τραγουδίστρια και μίμος

Η χαριτωμένη Βιρτζίνια Ο' Μπράϊαν

ταν δικηγόρος και αργότερα γενικός εισαγγελεύς και η μητέρα συγγραφέας και δημοσιογράφος. Έτσι η Βιρτζίνια στην τέχνη της δεν κληρονόμησε τίποτα από αυτούς, αν εξαιρέσουμε τον λίγο καιρό που έκανε την δικηγορία.

Θα είχατε την καλωσύνη να μάς πείτε κανένα χαρακτηριστικό ανέκδοτο από την καλλιτεχνική ζωή σας; Τη ρωτήσαμε εσχάτως.

— Άκουστε ένα, μάς απάντησε η Βιρτζίνια και σημειώστε ότι κοντά στα άλλα έχω την ικανότητα να κάνω έναν θεατή να νομίζει ότι τον κυττάζω επίμονα, ενώ στην πραγματικότητα κυττάζω αλλού!...

— Ένα βράδυ, λοιπόν που τραγουδούσα στη σκηνή ενός θεάτρου και έκανα διάφορες απομιμήσεις, έρχονταν συγχρόνως και ματιές στον άνδρα μου που καθόταν στη μέση της πλατείας. Αυτό φαίνεται ότι παρεξηγήθηκε από έναν θεατή, γιατί πριν τελειώσω το νούμερό μου, τον είδα να σηκώνεται και να φεύγει επιδεικτικά. Δεν έβωσα σημασία και συνέχισα. Κι' όταν τελείωσα και γύρισα στο καμαρίνι μου είδα τον ίδιο θεατή να με περιμένει κόβοντας βόλτες νευρικά έξω από αυτό.

— Α, ήλθατε! μου φώναξε μόλις με είδε. Είμαι ξέρετε, ο πρεσβευτής τάδε και ήρθα να διαμαρτυρηθώ, γιατί σ' όλο το νούμερό σας με κυττούσατε διαρκώς και με κοροϊδεύατε κατά τρόπο ανάρμοστο! Δυο φορές μάλιστα μου βγάλατε τη γλώσσα σας!...

— Φαντασθήτε τη θέση μου! Τόσο έχω όσο και ο διευθυντής του θεάτρου είδαμε και πάσαμε να πείσουμε τον κ. πρεσβευτή μιας ασιατικής χώρας ότι δεν κυττούσα και δεν κοροϊδεύα αὐτόν, αλλά τον άνδρα μου που καθόταν τρεις σειρές καθισμάτων πίσω απ' αὐτόν! Παρά λίγο δηλαδή να είχαμε διπλωματικό επεισόδιο!

Κι' η ωραία στάρ τελειώνοντας έσκασε στα γέλια.

Η Βιρτζίνια Ο' Μπράϊαν, που δεν έχει καμιά σχέση με τους άλλους ήθοποιους του Χόλλυγουντ που έχουν το ίδιο επίθετο, είναι ψηλή, μελαχρινή και γεμάτη μπρίο. Στερά από κεραυνοβόλο αμοιβαίο έρωτα, είναι από το 1942 παντρεμένη με τον επιχειρηματία Κερκ Άλλεν. Κι' από το 1945 είναι μητέρα μιας χαριτωμένης κορούλας, της Τσέριλ, που ήρθε να συμπληρώσει την λίστα στα περίχωρα του Χόλλυγουντ και περνάει μία ζωή έντελως ήσυχη, χωρίς εκκεντρικότητες και επιδείξεις.

— Η οικογένειά μου είναι το πάν για μένα, λέει συχνά η Βιρτζίνια. Μόνο που, έτσι για να μη ξεχνώ τα παλιά, όταν έχω καιρό, πηγαίνω στά... δικαστήρια και παρακολουθώ τις αγορεύσεις των δικηγόρων. Ή έξις είναι δεύτερα φύσις, καθώς ξέρετε...

Ο. PENNY

Κινηματονοερωτικές πεννιές

★ Λίγο προτού αρρωστήσει, ο Τζωρτζ - Μπέρναρ Σω έγραψε το πρώτο σενάριο, με τον τίτλο «Η ευτυχημένη ζωή του Ουίλλιαμ Σαίξπηρ». Ο ρόλος του περιφήμου ήθοποιου, ποιητή και δραματογράφου θ' ανατεθεί στον Λώρενς Όλιβιέ ή στον Ντάννυ Καςίη.

★ Ο Πάτερ Λάφοντ θα πάει στην Αυστραλία για να γυρίσει το φιλμ «Καγκουρά». Υστερα θα πάρει μία μακροχρόνιο άδεια για να κάνει τον γύρο του κόσμου, που χρόνια ονειρεύεται.

★ Στο Κάπρι της Ιταλίας, η Βαρβάρα Στάνγουικ και ο Ρόμπερτ Τάιηλορ γυρίζουν την 39η επέτειο των γενεθλίων του δεύτερου.

Ουβόν
ντέ Κάρο

προσπάθεια για τη γιατρεία της... Δεν μπορούσε να ενσωματώσει τον κοριτσιόστικο όνειρο της, μια κι' αυτά είχανε βαφτί μαζί με τον παλιό της έρωτα... Μέσα της, βαθεία της, η Ρίτα εννοίωσε ότι η θύμησι του Παύλου δεν είχε ούτε στιγμή σβυστή από την καρδιά της... Τον αγαπούσε πάντα το ίδιο, χωρίς ελπίδα... Ενώ, αντίθετα, η ελπίδα, η ολοζώντανη ελπίδα της, ήταν ο γιατρός Τάσος Λούζης...

Την άλλη μέρα πούρθε για την επίσκεψή του, την πήρε κάπως αλλαγμένη: Ψυχρή, λίγο επιφυλακτική...

— Τι έχεις, Ριτούλα;... τη ρώτησε γλυκά, ενώ καθόταν όπως πάντα στα πόδια του κρεβάτιού της.

— Τίποτα... του αποκρίθηκε δόριστα.

— Η Βάσω κτύπησε με μισό μάτι από δίπλα. Μασούσε ένα αυγό πηχτό και μία κομμάτια ψωμί.

— Δεν σε σκηώθηκε σήμερα; Ξαναρώτησε ο γιατρός.

— Δεν ξέρω...

— Δεν κοιμήθηκες τη νύχτα;...

— Καπως πιο καλά από χτές...

— Πήρες χαπι;

— Όχι... Κοιμήθηκα έτσι...

— Όσο το καλύτερο! Λοιπόν, θα σηκωθείς λίγο, ύστερα από το μεσημέρι που θα ζεστάνει πιο πολύ ο καιρός... Τώρα, είν' ακόμα λίγο ύγρασία...

— Η Ρίτα δεν απάντησε. Ο Λούζης την κύτταξε ώρα πολλή, σοβαρά παρανεμεμένος τώρα:

— Τι έχεις, Ριτούλα;... τη ρώτησε πολύ σιγά, σχεδόν ίκετευτικά.

— Τίποτα! του απάντησε ξερά, απότομα.

Ο Λούζης σηκώθηκε να φύγει πικραμένος.

— Μετά το φαί το μεσημέρι, θάρω να σε πάρω να κάνουμε λίγα βήματα στα πεύκα...

— Έτσι, θα βρης την ευκαιρία να περπατήσεις λίγο, και να πούμε μερικά ποίχουμε να πούμε οι δυο μας...

— Η Ρίτα κούνησε το κεφάλι της χωρίς ν' απαντήσει. Ο Λούζης έφυγε.

— Είσαι πολύ σκληρή!... της είπε τότε η Βάσω, μασώντας μία σοκολάτα.

— Σκληρή;... έκανε η Ρίτα με άπορία.

— Μά, βέβαια... Του φέρσαι απάνθρωπα του καμένου του γιατρού, που σ' αγαπάει τόσο...

— Λιγάκι απότομα, η Ρίτα την έκοψε:

— Μου υποσχέθηκες ότι δεν θα ξαναμιλήσουμε απάνω σ' αυτό το θέμα!... της είπε.

— Καλά, ντέ... Έγώ, πάλι, το κάνω από ενδιαφέρον... Για το καλό σου...

— Σ' ευχαριστώ πολύ για το ενδιαφέρον σου, αλλά θα ήθελα να πάω να εκδηλώσεσαι μ' αυτό τον τρόπο!...

Σήκωσε τους ώμους της η Βάσω, κι' ήπιε ένα ποτηρί νερό απάνω από τη σοκολάτα...

Το μεσημέρι, μία νοσοκόμα έφερε στη Ρίτα ένα αρκετά μεγάλο πακέτο:

— Από τον κύριο Λούζη... είπε.

— Ευχαριστώ... έκανε εκείνη, ρίχνοντας μία κλέφτικη ματιά προς το μέρος της Βάσως, και κοκκινίζοντας ως τ' αυτιά.

— Έφυγε η νοσοκόμα. Η Ρίτα έμεινε αρκετή ώρα συλλογισμένη μπροστά στο πακέτο, χωρίς να τ' ανοίξει.

— Ανοίξέ το, έπι τέλους!... της φώναξε από δίπλα η Βάσω.

— Γιατί;... Είν' απαραίτητο;... ρώτησε η μικρή άρρωστη, πολύ στενοχωρημένη.

— Μά, φυσικά... Είνε δυνατό να τον προσβάλεις τον καμένο το γιατρό, που ξεδεύεται για να σ' ευχαριστήσει;...

Οι άλλες άρρωστες των διπλανών κρεβατιών άκούγανε διασκεδάζοντας. Η Ρίτα με πείσμα πέταξε το πακέτο σε μία γωνία του κρεβατιού της, χωρίς να τ' ανοίξει.

— Κρίμα!... μονολόγησε η Βάσω. Τον καμένο το γιατρό!... Έγώ προσωπικά τον λυπάμαι...

Χωρίς ν' απαντήσει, η Ρίτα γύρισε από το μέρος του τοίχου, κι' έμεινε επίμονα σιωπηλή κι' ακίνητη, σαν κοιμισμένη...

Β'.

— Η ίδια νοσοκόμα πούχε φέρει το πακέτο ξαναμπήκε στο θάλαμο κατά τις τρεις. Ζύγωσε το κρεβάτι της Ρίτας:

— Ο γιατρός σε περιμένει κάτω... της είπε.

— Άντε, σήκα, καυμένη... έκανε η Βάσω μασώντας ένα αχλάδι και κλείνοντας πονηρά το μάτι της. Άσε τα ναζίκια σου.

Χωρίς να της απαντήσει, η Ρίτα πήρε το πακέτο και τόνωσε στη νοσοκόμα:

— Δώστο αυτό στο γιατρό, σε παρακαλώ...

— Να το δώσω;...

— Ναί...

— Μά, είν' αυτό που σου φέρα πριν...

— Ναί... Δυστυχώς, δεν είνε δυνατό να το δεχτώ!... Τον ευχαριστώ πολύ, αλλά δώστου το πίσω...

— Η νοσοκόμα σήκωσε τους ώμους της παίρνοντας το πακέτο, κι' έκανε να βγεί από το θάλαμο.

— Και, δεν θα κατέβης πού σε περιμένει;... ρώτησε τη Ρίτα, γυρίζοντας.

— Όχι! απάντησε εκείνη ξερά.

— Η νοσοκόμα βγήκε.

— Βρέ, βρέ, ψωμί!... είπε η Βάσω σκουπίζοντας με το μαντήλι της τα χέρια της από τα ζουμιά του αχλαδιού.

— Η Ρίτα γύρισε προς το μέρος της, ίκετευτικά:

— Σε παρακαλώ, Βάσω... της είπε. Νομίζω ότι είνε άσκοπη κακία ο σαρκασμός ανάμεσα σε μας που μας χτυπάει η ίδια δυστυχία...

— Δεν σε σαρκάζω... απάντησε η άλλη. Διαπιστώνω μονάχα το ενδιαφέρον του γιατρού, τίποτ' άλλο! και την κακία τη δική σου...

— Ο Λούζης είχε μπή στο διάστημα αυτό, απρατήρητος μέσ' στο θάλαμο, κι' είχε ακούσει το διάλογο. Ήτανε γλωμμένος και βαστούσε μηχανικά το πακέτο που τουχε γυρίσει η νοσοκόμα.

— Η Ρίτα τον είδε πρώτη. Ο Λούζης όμως διευθύνθηκε στο κρεβάτι της Βάσως, ψυχρός, αγέλαστος:

— Άκουσε, Βάσω... της είπε. Αυτό που σου είπα η Ρίτα είνε αλήθεια: Ο σαρκασμός εδώ μέσα ανάμεσα σε άρρωστες, είνε άσκοπη κι' αδικαιολόγητη κακία...

— Πρέπει να σάς δένω όλες σας η αγάπη, η κοινή αντιμετώπιση του ίδιου κακού...

— Έσύ, δεν κάνεις καλά να φέρσαι έτσι...

— Φέρομαι όπως μ' αρέσει!... απάντησε η Βάσω πεισματικά.

— Ο Λούζης σήκωσε τους ώμους του:

— Δικαίωμα σου... έκανε.

— Κι' ύστερα, γυρίζοντας στη Ρίτα:

— Αν θέλεις, έλα να κάνης λίγα βήματα κάτω... της είπε μαλακά, με καποια πίκρα.

— Αμίλητη, εκείνη σηκώθηκε, έβαλε μόνο τα παπούτσια της — ήτανε πεσμένη με τα ρούχα της στο κρεβάτι — κι' άκλούθησε το Λούζη δέξ από το θάλαμο. Βγαίνοντας, άκουσε πίσω της τη Βάσω:

— 'Επί τέλους!...

— Ο γιατρός κι' η μικρή άρρωστη κατέβηκαν σιωπηλοί τα τοιμενένια σκαλοπατία της κλινικής. Το άπομεσημέριο ήτανε...

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

Η έκλεκτη πρωταγωνίστρια του μουσικού θεάτρου Μπέμπα Δόξ, που προκειται να συνεργασθί κατά τη χειμερινή περίοδο με το θέατρο του θεάτρου «Παλαιανου».

γλυκό, ήρεμο. Όλη η έκταση του Σανατόριου, με τα πεύκα και τα μελαγχολικά δρομάκια, είχε σκεπαστή με μιάν απαλή χρυσόσκονη από τις άχτινες του χλιαρού χειμωιάτικου ήλιου.

Καθώς προχωρούσαν, ο Λούζης σταμάτησε ξαφνικά, κι' έπιασε η Ρίτα από το μπράτσο:

— Γιατί μου γύρισες πίσω αυτό που σου στείλα;... τη ρώτησε με συγκρατημένη λύπη.

— Με συγχωρείτε, γιατρέ... του απάντησε ευγενικά, με σταθερά. Μά... Δεν έπρεπε να τα κρατήσω...

— Γιατί; Σε προσβάλλει το ενδιαφέρον μου;...

— Όχι... Αλλά... Θέλω να με καταλάβετε... Άκούσατε μόνος σας τα σχόλια που προκαλεί ανάμεσα στις άλλες άρρωστες αυτό το ενδιαφέρον σας...

— Και πρέπει οι κακίες της μιάς η της άλλης να σε κάνουν να με απομακρύνεις με τέτοιο σκληρό τρόπο, Ριτούλα;...

— Τον κύτταξε στα ματιά. Της φάνηκε τόσο λυπημένος από το περιστατικό αυτό...

— Σας χρωστάω τόσα, γιατρέ, του είπα, και σας πληρώνω με έλεεινό φέρισμα!...

— Πάλι όμως σας παρακαλώ: Συγχωρέστε με.

— Καταλαβαίνω... Είσαι ένα κορίτσι τίμιο, φοβάσαι τις κακογλωσσίες του κόσμου, προσπαθείς ν' αποφύγης το κουτοσμπολιό... Δεν σε άδικώ...

— Χαμογέλασε πονεμένα η Ρίτα:

— Γιατί ν' αποφύγω το κουτοσμπολιό; Φοβάμαι μήπως έκτεθώ, μήπως θιγί η υπόληψή μου;...

— Γιατί όχι;...

— Σωπάτε, γιατρέ!... Έχει υπόληψη μία άρρωστη, που βρίσκεται με το ένα της πόδι στον τάφο;... Ποιος θα σκεφτή να την κατηγορήσει αν προσπαθήσει, πριν πεθάνει, να ζήσει, έστω και σαν παραωδία, τον έρωτά;...

— Ούτε η ίδια έχει ποτέ τον ήρωισμό ν' απομακρύνει τη λίγη ερωτική ευτυχία που θα της προσφερθή σά θείο, άπρόοπτο δώρο...

— Μή μιλάς έτσι!... τη μάλλωσε τρυφερά. Δεν θέλω να μιλάς έτσι... Είσαι και συ σαν όλο τον κόσμο, σαν όλα τα κορίτσια έχεις την υπόληψή σου, και το δικαίωμα να διαλέγης τον άνθρωπο που θ' αγαπήσεις...

— Όχι, γιατρέ!... Έδώ κάνετε μεγάλο λάθος. Δεν έχω δικαίωμα να διαλέγω κανέναν. Γιατί είμαι άρρωστη, καταδικασμένη από τους ανθρώπους σε παντοτεινή απομόνωση...

Την αγκάλιασε από πίσω και την έσφιξε κοντά του:

— Κουτό... της μουρμούρισε.

— Ήρεμα, ξέφυγε το αγκάλισμά του.

— Γιατί δεν θέλεις να καταλάβης τι είσαι για μένα;... συνέχισε με φωνή πούτρεμε έλαφα ο Λούζης. Από τον καιρό που μπήκες εδώ μέσα, σε ξεχώρισα απ' όλες τις άρρωστες, απ' όλες τις γυναίκες...

— Ο πόνος σου έγινε αυτόματα και δικός μου... Ο χαμός του πατέρα σου με πλήγωσε βαρεια, γιατί πλήγωσε και σενα...

— Προσβεί, γιατί πλήγωσε και σενα... στη ζωή μου, κι' όνειρό μου, στη ζωή σου, στην καριέρα μου, έγινε η γιατρεία σου, η ευτυχία σου...

— Τώρα πούσαι μοναχή σου στη ζωή, πού δεν έχεις κανένα δεσμό και δεν σε ζεσταίνει κανένας ή αγάπη, γιατί δεν δέχεσαι τη δική μου, Ρίτα;...

— Σώπασε ο Λούζης, και περίμενε με αγωνία την απάντησή της...

— Άκούστε, γιατρέ... του είπε η Ρίτα ύστερ' από λίγη σκέψη. Θάτανε συμφέρον μου να μη χάσω και το τελευταίο στήριγμά μου στη ζωή με την επίζημία για μένα είμα λικρίνειά μου... Προτιμώ όμως να το χάσω, λέγοντάς σας την αλήθεια: Άγαπάω άλλον!...

— Ο Λούζης κλονίστηκε κάτω από το άπότημο χτύπημα. Έμεινε άρκετην ώρα σιωπηλός, ώσπου τα χείλια του ψιθύρισαν μηχανικά:

— Άλλον;...

— Ναί...

— Και... πού είνε αυτός ο άλλος, τόσο καιρό που βρίσκεσαι έσθ κλεισμένη εδώ μέσα, μοναχή σου, άρρωστη, ίσως άδικω μέσ' σε κίνδυνο;... Έξασπε ο Λούζης, κόμα κι' σε κίνδυνο:...

— Μην τον κατηγορήτε, γιατρέ!...

— Δεν έξερετε τί μεσολάβησε, ποιό λόγοι τον κάνανε να νοσή από τη ζωή μου...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

— Καλά τις λένε, ρε Λάμπη... Οίνόμενες Πολιτείες!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Ερωτικό της ζωής

«Ερωτικό της ζωής»... Η σκηνή σ' ένα κοινό «ντεκόρ» του αστικού βίου. Ο σκηνογράφος θα ξυλίζει τα μούτρα του αν επρόκειτο να μεγαλώσει το «έργο» και να παχύνει στη σκηνή. Δεν θα ξαπώσει εξυπηρετητής σε τίποτα η εμπνευσή του...

ΕΚΕΙΝΗ: Σοφία, χρόνια χρόνια, μα φαίνεται τριάντα και... ούτε. Η επιτηδευμένη «αφέλεια» συνδυάζεται με τη φανταστική κοκετταρία στην εμφάνισή της. Είναι ο αμερικανικός τύπος της «γοητευτικής γυναίκας». Περιποιημένο βολεμένο μαλλάκι, βοστρυχωμένο με επίμελεια, μακιγιάζ ανεπίληπτο, δέρμα βελούδινο, χωρίς στα ευεργετικά ευρήματα της επιστήμης που ασχολείται με τον «αγάπη» της γυναίκας για τη διατήρησή της νεότητος...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ένας τριαντάρης, πρόωρα κουρασμένος σχεδόν γερασμένος. Κομψό ντύσιμο. Άνετες κινήσεις και γλυκό, απαλό ύφος.

ΕΚΕΙΝΗ: «σερβιρόντας» (λικέρ): Σόρυ, Αντώνη... Άλλα θέλω να μιλήσουμε καθαρά, ντάλνικ.

ΕΚΕΙΝΟΣ: (κάπως στενοχωρημένα): Θέλω κι' εγώ...

Γνωρίζετε ότι...

... Σύμφωνα με τους υπολογισμούς των στατιστικών 80.000 άνθρωποι πεθαίνουν κάθε μέρα σ' όλο τον κόσμο, δηλαδή 55 περίπου σε κάθε λεπτό της ώρας.

... Το διαμάντι, όταν εκτεθεί στην ακτινοβολία του ραδίου, γίνεται πράσινο, ο αμέθυστος παίρνει ένα χρώμα γκρενά και ο χαλαζίας γίνεται μαύρος.

... Ο Βαβίτης, απ' όπου βγαίνει το αλουμίνιο, ανακαλύφθηκε για πρώτη φορά το 1821 κοντά στη γαλλική πόλη Λε Μπώ (Le Baux). Στο γεγονός αυτό οφείλει την ονομασία του.

... Υπολογίζεται ότι 150 περίπου δισεκατομμύρια διαττόντων αστέρων πέφτουν κάθε χρόνο πάνω στη γη.

... Το πρώτο τέταρτο της σελήνης είναι πιο φωτεινό από το τελευταίο. Αυτό οφείλεται στο ότι οι κηλίδες που βρίσκονται πάνω στο δίσκο του δορυφόρου μας εινε περισσότερες προς το ανώτατο μέρος του παρά προς το δυτικό. Κατά το πρώτο τέταρτο βλέπουμε, λοιπόν, το δυτικό μέρος της σελήνης, ενώ, κατά το τελευταίο, το ανώτατο.

... Στο ανώτατο του μαχαργιά του Γκαλιλίου βρίσκεται ένα τράινο σε μικρογραφία που η αξία του είναι μεγαλύτερη από οποιδήποτε άλλο στον κόσμο. Αυτό το τράινο, που είναι φτιαγμένο από χρυσάφι και ασήμι και κινείται με ηλεκτρισμό, κυλάει αργά πάνω στο τραπέζι του φαγητού, κατά τα επίσημα γεύματα που δίνει ο μαχαργιάς. Τα μικροσκοπικά βανόνια του εινε γεμάτα με φρούτα και γλυκίσματα. Η κίνησή του έχει ρυθμισθεί με τέτοιο τρόπο, ώστε να σταματάει επί 1 λεπτό κάθε 10 μέτρα. Έτσι, οι προσκεκλημένοι του μαχαργιά μπορούν να πάρουν το φρούτο ή το γλυκίσμα της εκλογής τους και να το βάλουν στο πιάτο τους.

Αυτός εινε ο γυναικείος έρωτας. Να κερδίσει την εκτίμησή της γυναίκας. Έσ' την κερδίζει!

ΕΚΕΙΝΟΣ (με αμυδρότατο χαμόγελο αμυδρότατης ειρωνείας): Θένης!

ΕΚΕΙΝΗ: Με κοροϊδεύεις! Σόρυ! Καί... ξανά «σόρυ» αφού σ' εκνευρίζουν τ' αμερικάνικα. (Με ύφος προσταμένης κάποιας μεγάλης επιχειρήσεως). Λοιπόν!... Είπες πως μ' αγαπάς. Μου πρότεινες γάμο. Δέχτηκες. Και ξαφνικά, δηλαδή τώρα, ύστερ' από εξή μηνών ζωή, παρουσιάζεται ανάμεσά μας το «παρελθόν» το δικό σου. Μία γυναίκα, φωτεινή και γερασμένη που κρατάει ένα παιδί απ' το χεράκι έρχεται να μου κάνει επίσκεψη και να μου πη, γεμάτη δάκρυα, πως «χαλάω τη ζωή σας»! (Πίνει λικέρ). Ποιά «ζωή σας», ντάλνικ; Ούτε της έδωσες, ούτε σουδωσε τίποτα! Δημιουργήσατε μια κοινή δυστυχία, γεμάτη μιζέρια, όχληρες φροντίδες, καθημερινό σκληρό αγώνα για μια μάταιη αντιμετώπιση της ανάγκης. Σου όμολογώ πως δεν συγκινούμαι καθόλου απ' τους λυγμούς της. Ούτε και σε συχαίνομαι γιατί γοητεύθηκες απ' τα θέλγητρα της δικής μου κομψής και παρφουμαρισμένης ευτυχίας που σου προσφέρω κι' «εγκάτελιψες» την απαισία ατμόσφαιρα μιας τρισάθλιας ζωής. (Γεμίζει λικέρ τα ποτηράκια). Θά της δώσω ένα ποτόν — αρκετά δολάρια — και το παιδί θα το βάλουμε σ' ένα Κολέγιο. Άλλα δεν θέλω, να βλέπω αυτό το καταστροφισμένο σου ύφος. Θά προχωρήσουμε στη ζωή, μαζί. Με λεφτά, με κέφι, με ωμορφιά... με γλέντι και με πρακτικό πνεύμα!... (Πίνει).

ΕΚΕΙΝΟΣ (απαλά): Μη με λες «Αντώνη», να χορή! Έχει κάποια κομικότητα η λέξις! Πες με «Αντώνη». (Στενοχωρημένα). Σκέπτεσαι πολύ ωραία κι' εκφράζεσαι περίφημα. Λες «κάνουμε συζήτηση ζωής»! Και μετά, πετάς ένα «ντάλνικ» ή ένα «σόρυ» που... μειώνει τη σοβαρότητα της κουβέντας!

ΕΚΕΙΝΗ: Αυτό που λες εινε νευρασθένεια. Μα δεν είν' ώρα να το κουβεντιάσουμε. Στην Αμερική, «Αντώνη» — σόρυ Αντώνη!... — ο έρωτας εινε θετικιστής. Έδώ τον έχετε «σόρυ»! Παιχνίδι! Πίγκ - πόνκ με τοπία τις γυναικείες καρδιές.

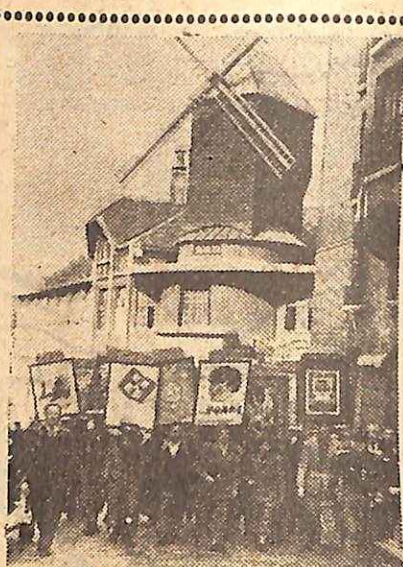
ΕΚΕΙΝΟΣ: Κάποτε και τις ανδρικές.

ΕΚΕΙΝΗ: Κάποτε! Τό είπες μόνος σου. Τέλος πάντων. (Καπνίζει). Γύρισε πριν εξή μήνες από την Αμερική. Σε γνώρισα. Κάνουμε λίγο παρέα. Είδα πως αξίζεις την εκτίμησή μου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: (σηκώνεται): Είσαι σπουδαία γυναίκα, Λίλιαν, κι' έχεις σ' όλα δικαίω. Δεν διαφωνώ σε τίποτα. (Με κεφάλι όρθο, θαρραλέα). Άλλα εγώ, πρέπει να γυρίσω εκεί! Μαζί της! Να παντρευτώ τη θυσία της! Να κάνω έναν ήσυχο και πάμπαντο γάμο σε κάποιο ερημικό κτήρι, και... (συγκρατημένο δάκρυ μα βραχνή φωνή)... να φιλήσω το δράδυ το χεράκι της, το ταλαιπωρημένο στο νεροχύτη της κουζίνας! «Οχι, μ' έρωτα. Άλλα με σεβασμό! Μ' ευλάβεια!... Την άλλη μέρα το πρωί, θα πάω από το χέρι το παράνομο παιδάκι μου... (Ο λυγμός τον πνίγει)... και θα πάω να το αγοράσω ένα φτηνό παιχνιδάκι και λίγες καραμέλλες... (Ζαηρείται άεστα). Αύτη εινε η ευτυχία μου, Λίλιαν! (Δακρυσμένο χαμόγελο). Σόρυ! (Την κυττάει ερωτικά). Σ' αγαπάω πολύ!... Μα... δεν μου πάει ο «θετικιστής έρωτας»!... (Καταπίνει μια υποψία λυγμού). Γκούτ-λάκ, Λίλιαν!...

ΕΚΕΙΝΗ (με κατάπληξη, γεμάτη θαυμασμό και μια μικρή συγκίνηση): Γκούτ-λάκ!... (Αυλαία)

Α. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΠΑΡΙΣΙΝΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Στη Μονμάρτη, έγινε και έφτος, όπως και κάθε χρόνο, ο περίεργος αγών δρόμου μεταξύ των ανθρώπων-σάντουιτς, που ξεκίνησαν από το γνωστό κέντρο «Μαυλίν ντε λα Γκαλέτ», για να καταλήξουν στην κεντρική πλατεία της Μονμάρτης. Οι άνθρωποι-σάντουιτς εινε οι κινητές ρελέδες διαφόρων παρισινών εστιατορίων και καταστημάτων.

ΕΝΑΣ ΤΥΧΕΡΟΣ!

Ο Σικελός Τζιοβάνι Τσασπέλλο, οδηγός λεωφορείου κέρδισε εδώ και λίγες ημέρες σ' ένα «κουπίτσεν» του ποδοσφαίρου 42 εκατομμύρια λιρέτες! Στη φωτογραφία μας ο τυχερός Ιταλός, λίγα λεπτά μετά την είσπραξη των εκατομμυρίων του...

ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ!

Στη Νέα Υόρκη έκανε την εμφάνισή του στο εμπόριο αυτό το νέο «εκούλελε» (είδος κιθάρας), που έχει άπανα στη λαβή του μερικά μικρά πληκτρά, που διευκολύνουν έτσι το παίξιμό του.

ΕΡΩΤΟΝΑΙ

Με το φκικό του μαντιού

ΜΕ ΠΟΛΛΗ ικανοποίηση πληροφορείται η κοινή γνώμη ότι άπεφασίσθη από το υπουργείον Δικαιοσύνης η αναπροσαρμογή των χρηματικών ποινών. (προστίμων κλπ.) και της εξαγοράς της φυλάκσεως, ώστε να παρακολουθήσουν κι' αυτές τις τιμές των ειδών...πρώτης ανάγκης. Αυτή η αναπροσαρμογή επιβάλλεται να γίνει το γρηγορότερο, για να αισθανθούν, επί τέλους, οι πάσης φύσεως παραβάται των νόμων ότι δεν τη γλυτώνουν τόσο φθηνά — σχεδόν τάρμα! — όπως συμβαίνει ως τώρα.

Πρό ημερών ακόμη, οι συλληφθέντες κατασκευάζονται νοθευμένης κινινης και ασπιρίνης, κατασκευάζονται μόλις σε δυο ή τριών εκατοντάδων χιλιάδων πρόστιμο και δήμενο φυλάκισι, που την εξαγόρασαν με τιμές σχεδόν...προπολεμικές. Την περασμένη εβδομάδα δε, οι δυο κρεοπωλεία που άφαιρούσαν το ψαχνό από το κρέας των παιδικών κατασκήνωσεων, που το άκριβοτηλώνοντο, τη γλύτωσαν κι' αυτό με πρόστιμο ενός εκατομμυρίου. Υπό τας συνθήκας αυτές, καταντά να συμφέρει πολύ περισσότερο να μην εινε κανείς έντιμος πολίτης, έστω και αν συλλαμβάνεται.

ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ ως τώρα κανείς έλεγχος για τα περίφημα «μυστικά κονδύλια» των διαφόρων υπουργείων. Και όμως ειναι γνωστό ότι κατά τα τρία ή τέσσερα τελευταία χρόνια σπαταλήθηκαν από τα κονδύλια αυτά πολλές δεκάδες δισεκατομμυρίων με άπλετες αποφάσεις σεκατομμυρίων να συστήσουν στους κατοίκους της περιοχής να της εκφράσουν για πρώτη φορά την... ευγνωμοσύνη τους.

ΕΙΝΑΙ ΓΝΩΣΤΟ ότι η περίφημη «νίλα» των στρατιωτικών σχολών είχε πρό μηνών τραγικές συνέπειες στη σχολή «Ικάρων» εις βάρος ενός πρωτοετούς. Έγγραψε με και άλλοτε ότι θα έπρεπε αν όχι να καταργηθούν εντελώς, πάντως να περιορισθούν οι επικίνδυνες αυτές εκδηλώσεις. Άλλα η αρμοδία υπηρεσία του Υπουργείου Αεροπορίας βεβαιώνει ότι η «νίλα» ειναι απαραίτητη ειδικά εξυπηρετεί ουσιαστικά και υψηλούς σκοπούς της πολεμικής αγωγής. Άν και δεν πιστεύουμε ότι το σπάσιμο ενός κεφαλιού βράσκει μέσα στους σκοπούς της πολεμικής αγωγής, ελπίζουμε ότι θα ληφθούν άυστηρά μέτρα ώστε να μη καταλήγουν σε τραγικά άποτελέσματα εκδηλώσεις, που πρέπει να περιορίζονται μέσα στα πλαίσια των χαριεντισμών.

Η ΕΤΑΙΡΙΑ Θεατρικών Συγγραφέων κατήγγειλε στην Επιτροπή Άδειας επαγγέλματος Έθοποιών, έναν ήθοποιο βαριετέ, ο οποίος, σε κάποια παράσταση στο Φάληρο, είπε βωμολοχίες άκατονάστας. Άκόμη και οι συνάδελφοί του διεμαρτυρήθηκαν. Εινε αφάνταστη η ζημία που κάνουν στο θέατρο μερικοί τέτοιοι τύποι, κατά παρεξήγησιν ευρέβεντες στη σκηνή. Η πλειονότης των καλλιτεχνών του θεάτρου μας, εινε ανθρώποι που έχουν πλήρη συνείδηση της άποστολής των και της ευθύνης των άπέναντι του κοινού και της τέχνης. Δεν επιτρέπεται, λοιπόν, στα άπειθαρχα

και στερούμενα αυτοσεβασμού έλάχιστα στοιχεία, ν' άσχημονούν κατά τρόπον που προκαλεί την άγανάκτηση θεατών και εύσυνειδητών ήθοποιών. Αυτά τα όλγια στοιχεία, πρέπει να έξοστρακισθούν από το θέατρο. Εινε δε ευόιωνον σημείον, ότι οι ίδιες οι θεατρικές οργανώσεις άναλαμβάνουν τη σχετική πρωτοβουλία.

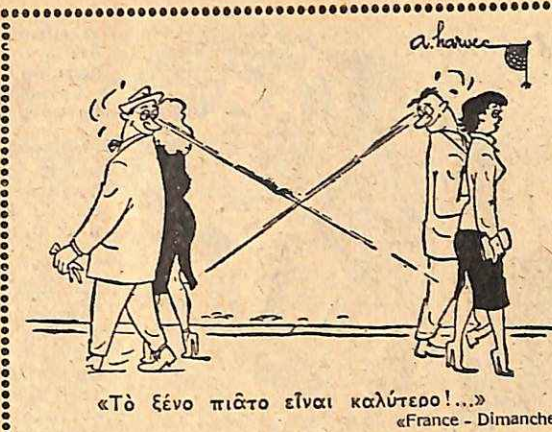
ΣΥΜΦΩΝΑ με τα πορίσματα ενός επίσημου έλέγχου ή περίφημη κοινοπραξία πετρελαιοειδών έδω άπάνησε από το 1945 και έντεθεν οχτώμισι δισεκατομμύρια δραχμών επί πλέον των κανονικών έξόδων της. Το άσυλληπτο ύψος αυτό ποσόν θα καταλογισθή βέβαια εις βάρος της δικαιοσύνης. Αυτό όμως δεν άποτελεί έπαρκη τιμωρία και επιβάλλεται ή παραπομπή του όλου ζητήματος στη Δικαιοσύνη. Σημειώνουμε με την ευκαιρία αυτή ότι δεν ειναι άσκοπο να έξετασθή και το ζήτημα των κερδών που άπεκόμισε κατά τα τελευταία χρόνια και ή Ένωσις Φισαγωγών Στερεών Καυσίμων, χωρίς στα ειδικά πρόνομια που της είχαν δοθή.

Η ΠΑΟΥΡΕΥ ηδύκρησε να αντίκαταστήση τα τροχιδομικά όχηματα των γραμμών Άχαρνών και Σαπολίων με κίτρινα λεωφορεία. Καλή άρχη... Δεν ύπάρχει τρόπος να αντικατασταθή και το φοβερό 11 της γραμμής Ιπποκράτους — Κολοκυνθούς, που περνάει από τους στενούς δρόμους της διαδρομής του σαν Άσιάνης κατακτητής; Άν το έκανε αυτό ή Πάουερ, δεν θα είχαμε αντίρρηση να συστήσουμε στους κατοίκους της περιοχής να της εκφράσουν για πρώτη φορά την... ευγνωμοσύνη τους.

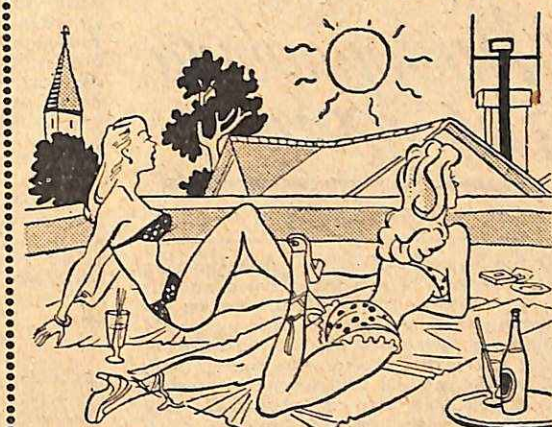
ΕΠΙ ΧΡΟΝΙΑ ολόκληρα έγινετο θόρυβος γύρω στο ζήτημα της αυτοδιοικήσεως και τώρα που άρχισε να πραγματοποιείται το παλιό αυτό έλληνικό όνειρο καταβάλλοντες φιλότιμες προσπάθειες να τιναχθή στον άέρα. Αυτό το συμπεραίνουμε από το γεγονός ότι άρχισαν οι μεταθέσεις Νομαρχών από το ένα μέρος της Ελλάδος στο άλλο. Μόλις δηλ. ένας Νομαρχης καταποτισθή στα ζήτήματα της περιοχής του ειδοποιείται να πάση τη βαλίτσα του και να έγκατασταθή σ' άλλη γη σ' άλλα μέρη. Άν όμως μαζί με τον Νομαρχη πάει περίπατο και ή αυτοδιοίκηση, αυτό ειναι μια πολύ άσημαντή λεπτομέρεια με την όποιαν δεν έχουν καιρό ν' ασχοληθούν οι αρμόδιοι.

ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ μόνον οι Άθηναίοι και Πειραιείς που γκρινιάζουμε — έντελώς δικαιολογημένα — με το πρόβλημα της ύδρευσεως. Οι Θεσσαλονικείς αντιμετώπιζουν το ίδιο πρόβλημα σε πολύ μεγαλύτερη όξύτητα. Και σύμφωνα με όσα μας γράφουν από τη μακεδονική πρωτεύουσα, ή έλλειψις νερού κατά το εφεινόν καλοκαίρι έφτασε σε τραγικό, κυριολεκτικό, έφτασε σε τραγικό, κυριολεκτικό σημείο. Και ενώ εδώ διαγράφονται άμυδρες έλπίδες ότι θα έξασφαλισουμε έπαρκεια νερού στο προσεχές μέλλον, στη Θεσσαλονίκη δεν διαγράφεται ή έλπίς αυτή ούτε για το άπώτατο, διότι δεν καταβάλλεται καμμία συστηματική φροντίδα, πλην της φροντίδος των ύπομνημάτων, άγορευσεών και ύπομνημάτων. Με άλλα λόγια ή Θεσσαλονίκη επανέρχεται όλοταώς, από άπόψεως ύδρευσεως, στην άλησμόνητη έποχή των γκαζοτενεκέδων. Ζήτη λοιπόν ή άνασυγκρότηση της Ελλάδος...

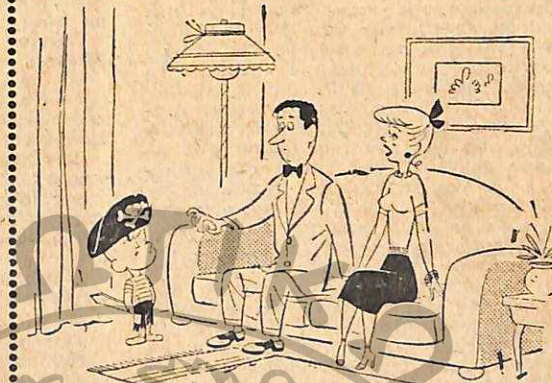
ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

«Τό ξένο πιάτο ειναι καλύτερο!...» «France - Dimanches»

— Νομίζω ότι μας βλέπουν απ' τη βάση ύποβρυχίων!...

Ο... ΠΕΙΡΑΤΗΣ

— Έλα!... Πάρε το θησαυρό και πήγαινε να τον κρύψεις!...

Έκείνη: Σε θέλω τώρα ν' άρχισης πάλι τις γκρινιές!...

Κάθισα. Καί φαίνεται πώς
το πρόσωπό μου είχε πολύ ά-
ξιολύπητη έκφραση, γιατί είδα
το γέρο θυρωρό να με κυττάει
με συμπάθεια.

— Μήπως είσαι άρρωστος;
— Όχι, είπα.
— Μιά φορά, κάτι σου συμ-
βαίνει.

Αναστρέφω. Καί του είπα
την ιστορία.

— Πολύ σκληρός άνθρωπος!
κατάληξα.

Καί ο τόνος της φωνής μου
είχε τόσο δραματικό πάθος, ώ-
στε ο γέρος συγκινήθηκε. Καί
τότε μου είπε:

— Επειδή σε συμπάθησα, θα
σου πω ένα μυστικό. Ο κύ-
ριος Μακρυβλέπης είναι σκλη-
ρός, βέβαια, αλλά, έχει καί τις
καλές του.

— Καί πότε τις έχει;

— Όταν γυρίζει από κη-
δεία! Πότε - πότε, κάποιος
συγγενής του ή φίλος του πε-
θαίνει. Φυσικά πηγαίνει στην
κηδεία. Βλέπει τη ματαιότητα
των έγκοσμών καί τότε γίνε-
ται άλλος άνθρωπος. Δεν άρ-
νείται τίποτα. Η καρδιά του
γίνεται ζάχαρη. Μπορείς να
του πάρεις καί το σκακίκι του,
πού λέει ο λόγος! Όλες τις
αυγερινές των μισθών τις έχει
κάνει σε μέρες που γύριζε από
κηδεία. Μιά τέτοια μέρα να
τον πετύχεις καί η δουλειά σου
έγινε.

— Πρέπει όμως να περιμέ-
νω πολύ καιρό, ως πού νάχη
την καλωσύνη να πεθάνη κανέ-
νας από τους γνωστούς του.

— Όχι καί τόσο πολύ. Ο
Μακρυβλέπης είναι άνθρωπος
με πολλές γνωριμιές. Δεν περ-
νάει μήνες πού να μην ξεπρο-
βόδηση κάποιο μακαρίτη. Λοι-
πόν, παίρνε με εδώ στο τηλέ-
φωνο τού θυρωρείου καθε μέ-
σημέρι κι' εγώ όταν υπάρχει
καμιά κηδεία, θα σου πω να
τρέψης. Πώς σε λένε;

— Θανάσκη!
— Λοιπόν, έτσι, Θανάσκη.
Θά ζητάς τ'ομπάρμπα — Χα-
ράλαμπος!

★
"Όλοι έχουμε άνακαλύψει
κάποιο τηλεφώνω άπ' όπου τη-
λεφωνούμε τζάμπα. Λοιπόν,
κάθε μεσημέρι έπαιρνα τ'ο
μπάρμπα - Χαράλαμπος.

— Εδώ Θανάσκη. Έχουμε
καμιά εύχρηστη είδηση;
— Όχι ακόμα!

Ενάμιση μίση αυτό τ'ο «δ-
χι». Τέλος, ένα μεσημέρι, ο
μπάρμπα - Χαράλαμπος μου
είπε:

— Υπάρχει εύχρηστη είδη-
ση, αλλά δεν είναι τελειωμένη
άκόμα. Είναι πολύ σοβαρά ο
ξάδερφός του. Περικλής Τσι-
ροτιάς, οδός Σκουφά 254.

Δεν ήθελα πιά πολλά. "Ε-
τρεξα άμέσως στο σπίτι τού
μελλοθανάτου. Στάθηκα γιά
λίγο άπέναντι καί φερμάριζα.

Άνθρωποι με πολύ σοβαρά καί
συννεφιασμένα πρόσωπα έμπα-
ιναν κι' έβγαιναν. Άρα τ'α
πράματα ήταν... εύχρηστα.

Γιά να είμαι καλύτερα πληρο-
φορημένος, πήρα τ'ο θάρρος
καί μπήκα κι' εγώ.

Καί βλέπω στο χώλλ μια ή-
λικιωμένη κυρία, με τ'ο ένα μά-
τι κλαμένο.

— Τί θέλεις, παιδί μου;
με ρώτησε με σπασμένη φωνή.

— Μ' έχει ευεργετήσει ο μα-
καρίτης... παρτών... ο κύριος
Τσιροτιάς θέλω να πω. Έμα-
θα πως είναι σοβαρά άρρωστος
καί ήρθα να ρωτήσω γιά την
υγεία του. Πώς πάει ο καλός
αυτός άνθρωπος;

— Πώς να πάη!... άνα-
στράξε η κυρία καί είδα να

κλαίη καί τ'ο άλλο της μάτι.
Είχα καταλάβει. Ο Τσιροτιάς
δης φρόντιζε γιά μένα. Βγήκα
στο πεζοδρόμιο πολύ - πολύ χα-
ρούμενος. Τ'ο βράδυ ήμουν πά-
λι έξω. Λίγο μετά τ'α μεσάνυ-
χτα άκουσα κάτι τσιριζιές πού
σε όποια δήποτε άλλη περί-
πτωσι, θα μου σπάραζαν την
ψυχή. Αυτή τη φορά όμως μου
δωσαν την πιά μεγάλη χαρά
τού βίου μου.

— Ο θάνατός σου ζωί μου!
είπα καί πήγα ήσυχος στο
σπίτι μου.

★
Στέκομαι στην πόρτα της
έκκλησίας κι' έχω τ'ο νου μου
στους προσκαλεσμένους. Νά
καί ο κύριος Μακρυβλέπης,
πού κατεβαίνει σοβαρός - σο-
βαρός από την κούρσα του καί
μπαίνει στην έκκλησία. Τ'ο
πρόσωπό του έχει μια έκφρα-
ση πολύ συγκινημένη, πολύ αν-
θρώπινη, μπορώ να πω. Πα-
ρακολουθώ τη μεγαλοπρεπή κη-
δεία καί τ'ον κύριο Μακρυβλέ-
πη. Μετά τ'ο τέλος της εορτής,
γυρισμός στο σπίτι. Χώνομαι
μέσα στο πλήθος πού συλлу-
πείται. Σε τέτοιες περιστάσεις
μπορείς να μπεις σε όποιοδή-
ποτε σπίτι, χωρίς να σε ρω-
τήσουν ποιος είσαι καί τί γυ-
ρεύεις. Τ'ο μάτι μου πάντα
στον κύριο Μακρυβλέπη. Τ'ον
βλέπω δακρυσμένο, καθώς συλ-
λυπείται τη χήρα τού ξαδέρ-
φου τού. Μάλιστα! Χοντρά
καί παχουλά δάκρυα κυλούν σ'
αυτά τ'α γυαλιστερά καί στρου-
γυλά μάγουλα. Ύστερα κάθε-
ται με καί άλλους κυρίους καί
τόν άκούω να λη τις γνω-
στες φιλοσοφίες της κηδείας:

— Ματαιότης ματαιότητων,
τά πάντα ματαιότης. Τί είμα-
στε; Ένα τίποτα! Δουλεύουμε,
κάνουμε περιουσίες, φερνόμε-
στε σκληρά στους συνανθρώ-
πους μας, νομίζοντας πως θα
ζήσουμε χίλια χρόνια. Καί να
τί είμαστε! Ένα τίποτα.

Μουρτσεται να χορέψω από
τη χαρά μου. Πρέπει να συλ-
λυπθώ κι' εγώ τ'ον κύριο Μα-
κρυβλέπη, σαν συγγενής πού
είναι. Μα όφείλω να κάνω καί
τ'ο λυπημένο. Βάζω στο νου
μου τί θ' άπογίνω άν δεν διο-
ριστώ καί να τ'α δάκρυα καί
στα δικά μου μάτια. Πλησιάζω.

— Τα θερμά μου συλλυπητή-
ρια, κύριε Μακρυβλέπη, λέω
καί σφιγγώ τη χερούκλα του.
Χάσαμε ένα χρυσό άνθρωπο.
Με θυμόσαστε, κύριε Μακρυ-
βλέπη; Είμαι εκείνος ο νέος
πού είχε έρθει κάποτε στο γρα-
φείο σας, μ' ένα συστατικό
γράμμα τού κυρίου Τάδε, γιά
να σας ζητήσω μια θέσι στην
εταιρία σας.

— Α!... Ι!... Βρήκες
καμιά θέσι, παιδί μου;

— Όχι, κύριε Μακρυβλέπη.
Κι' έχω ανάγκη να έργα-
σθώ!

— Έχεις ανάγκη, παιδί
μου. Τ'ο βλέπω. Έλα αύριο
να πιάσης δουλειά!

Φεύγω άνάλαφρος σαν φτε-
ρό. Πηγαίνω στην έκκλησία καί
ανάβω ένα κερί στην πρόσφα-
τη μνήμη τού χρυσού ανθρώπου
πού χάσαμε.

Πρώτ - πρώτ, την άλλη μέρα
είχα διοριστή. Είπα ένα μεγα-
λο εύχαριστώ στον μπάρμπα -
Χαράλαμπος καί στράθηκα πίσω
από ένα γραφείο.

★
Ο μισθός δεν ήταν σπου-
δαίος, αλλά, όπωςδήποτε, είχα
πιάσει δουλειά στην «ΕΣΕ-
ΚΟ». Η πρώτη αύξηση ήρ-
θε έπειτα από δυό μήνες καί
ήταν γενική. Τ'α είχε τινάξει
έναν πολύ στενός συγγενής τού

Μακρυβλέπη καί τού είχε στοι-
χίσει τόσο πολύ ο χαμός του,
ώστε η θλίψη του δημοσιεύθη-
κε καί στις εφημερίδες: «Ο κ.
Χαρίλαος Μακρυβλέπης της
εταιρίας «ΕΣΕΚΟ», αντί
στεφάνου εις μνήμην τού "Αλ-
φα Ε. ηύξησε κατά 20% τούς
μισθούς των υπαλλήλων του».

Αλλά εγώ, μία πού είχα
μάθει τ'ο μυστικό, άρχισα να
τρέφω μεγάλες φιλοδοξίες γιά
τ'ο μέλλον μου. Η ευκαιρία μου
δόθηκε έπειτα από τρεις μήνες,
όταν μας άφησε χρόνους κά-
ποια πολύ αγαπητή θεία τού
άφεντικού. Τ'ον πέτυχα λίγη ώ-
ρα μετά τ'ο γυρισμό από τη
μαρμαρίνη πόλη, όπου κανείς
δεν θέλει να κατοικήση. Τ'ον
συλλυπηθήκα καί περίμενα να
μου πη τ'ο «ματαιότης ματαιο-
τήτων» γιά νάρθω στο σκοπό
μου:

— Κύριε διευθυντά, είνε
πέντε μήνες πού έχω την τιμή
να εργάζομαι στην εταιρία
σας. Η εργασία μου έχει έκ-
τιμηθή από την υπηρεσία. Τώ-
ρα θα ήθελα να σας παρακα-
λέσω να με τοποθετήσετε σε
μια καλύτερη θέσι. Τ'α ευγε-
νικά σας αισθώματα...

Δεν μ' άφησε να τελειώσω.
Πήρα ένα βαθμό παραπάνω. Σε
πέντε μήνες άκόμα ένα. Κι' άρ-
χισα να όνειρεύομαι τη θέσι
τού τμηματάρχη. Είχα γίνει
τ'ο σκάνδαλο της εταιρίας,
γιατί είχα ύποσκέλισει πολλούς
παλαιότερους, πού δεν μπορού-
σαν να χωνέψουν πως τ'α κα-
τάφερνε ένα χθεσινός υπαλλή-
λακος, όπως οί άθληται τ'α έμ-
πόδια. Εγώ όμως δεν έδωσα
σημασία σ' αυτή τη συναδελφι-
κή εχθρότητα. Εγώ τραβούσα
τ'ο δρόμο μου γιά τ'ο τμημα-
ταρχήν. Καί τόχα σίγουρο,
φάνει ν' άποφάσιζε κανένας
χριστιανός από τ'ον κύκλο τού
Μακρυβλέπη, να γλυτώση από
τ'α βάσανα της ζωής.

Ο καιρός όμως περνούσε,
χωρίς να συμβη κανένα τέτοιο
εύχρηστο περιστατικό. Ένας
ολόκληρος χρόνος! Φαίνεται
πως οί συγγενείς καί οί φίλοι
τού Μακρυβλέπη έπασχαν από
κακοήθη υγεία. Εγώ όμως
βιάζομουν. Αποφάσισα να
εκδιώσω την κατάσταση. "Όχι
να σκοτώσω κανέναν άνθρωπο,
γιά τ'ο Θεό, όχι. "Όχι άκόμα.
Αλλά να... Ένας ψεύτικος θά-
νατος, άς πούμε! Ένα νεκρώ-
σιμο πού θ' άνάγγελνε τ'ο θά-
νατο κάποιου προσφίλου προ-
σώπου τού Μακρυβλέπη. Θά τ'ο
λάβαινε στο γραφείο του. Θα
παίνα κατόπιν άμέσως εγώ, θα
τελείωνα τη δουλειά μου κι'
όταν ο άφέντης θα μάθαινε πως
ήταν φάρσα, η ύπόθεσί μου θα
ήταν εν τάξει πιά. Κι' ούτε,
βέβαια, θα μάθαινε ποτέ ο Μα-
κρυβλέπης ποιος τούστειλε τ'ο
νεκρώσιμο. Καί μάλλον θα εύ-
χαριστιόταν πού θα ήταν ψευ-
ματα. Έβωσα συχαρητήρια
στον έαυτό μου, Σπουδαίο σχέ-
διο. Τύπουσα τ'ο νεκρώσιμο.

Τ'ον αγαπητόν μας κλπ.
Ιακώβον Τσιριτιμπήν
θανόντα αιφνιδίως χθες κλπ.».
Ο Ιακώβος Τσιριτιμπής ή-
ταν κάποιον πρόσωπο πού τόχε
σε μεγάλη υπόληψη ο Μακρυ-
βλέπης. Ήταν ό,τι χρειαζόταν
γιά την περίστασι. Δίπλωσα
τ'ο χαρμόσυνο άγγελτήριο καί,
πρώτ - πρώτ, τόβαλα ανάμεσα
στην άλληλογραφία τού Μακρυ-
βλέπη. Καί πήρα θέσι στον
προθάλαμο τού γραφείου του.

Βλέπω την ιδιαιτέρα να παίρ-
νω τ'ο μάσσο της άλληλογρα-
φίας καί να μπαίνω στο γρα-
φείο τού άφεντικού. Εγώ άδη-

μονώ. Περιμένω να βυή η ιδιαι-
τέρα καί σε λίγο θα μπώ γιά
ν' άκούσω τ'ο «ματαιότης μα-
ταιότητων» καί να γίνω τμη-
ματάρχης. Καί μετά βλέπουμε.
Λίγα λεπτά άναμονής. Καί
μόλις βγαίνει η ιδιαιτέρα, βρί-
σκω τη στιγμή κατάλληλη να
εισβάλω, μ' ένα χαρτί. Τάχα
γιά ύπογραφή. Βλέπω τ'ο διευ-
θυντή με τ'ο άγγελτήριο στο
χέρι, να σπαράζει από κλάμα.

— Τί συμβαίνει, κύριε δι-
ευθυντά μου;

Μου δείχνει τ'ο άγγελτήριο:
— Ο Τσιριτιμπής! Λέει με
σπαραγμό. Τ'ον αγαπούσα πε-
ρισσότερο από κάθε άλλον
στον κόσμο! Ο Ιακώβος!...

Καί σκύβει τ'ο κεφάλι τού
άπάνω στο άγγελτήριο καί τ'ο
δάκρυ ποτάμι.

— Ματαιότης ματαιότητων,
κύριε διευθυντά μου, προφάνω
να πω πρώτος καί περιμένω
άπόκρισι, γιά να προχωρήσω
στο σκοπό μου.

Αλλά ο διευθυντής μου, δεν
άποκρίνεται.

— Ματαιότης ματαιότητων!
έπαναλαμβάνω πιά δυνατά.
Καμμία άπάντησι. Αρχίζω
ν' άνησυχώ.

— Κύριε διευθυντά... Κύ-
ριε διευθυντά!

Ακίνητη η κεφαλή τού Μα-
κρυβλέπη, άπάνω στο τραπέζι.
Τ'ον σκουντάω, μένει άκίνητος,
σαν καθρόνι. Βάζω τις φωνές.
Τρέχουν από τ' άλλα γραφεία.
Τ'ον ξαπλώνουν. Καλούν γιά-
τρο.

— «Συγκοπή της καρδιάς!»
λέει ο δόκτωρ καί προσπαθεί
τού κάκου να τού τραβήξη τ'ο
άγγελτήριο από τ'ο χέρι. «Φαί-
νεται πως η συγκίνησι πού δο-
κίμασε ξαφνικά τ'ον σκότωσε».

Αισθάνομαι βαρείες τύψεις.
Μ' αυτό τ'ο κόλπο, είκαμε με-
γάλη ζημιά στον έαυτό μου.
Απάνω πού είχα κάνει σχέδια
να τού ζητήσω, άργότερα, να
με κάνη συνετάιρο καί να μου
δώση καί τη χείρα της κόρης
του.

Επήγα στην κηδεία. Πρώτος
καί καλύτερος ο μακαρίτης Ια-
κώβος Τσιριτιμπής, ένα ντε-
ρέκι γεμάτο ζωή. Φυσικά ποτέ
δεν έμαθε κανείς ποιος σκάρω-
σε την έξυπνη εκείνη φάρσα!

Καί τώρα τί γίνεται; Εύτυ-
χώς παραλαμβάνει ο γυιός του.
Χωρίς άλλο, εκτός από την πε-
ριουσία, άσχη κληρονομήσι καί
τά χούγια τού πατέρα του. Εί-
ναι η τρίτη μέρα μετά την
προπομπή τού γέρου. Πάω να
τον συλλυπηθώ.

— Ματαιότης ματαιότητων!
τόν άκούω να λη κι' ένθουσιάζ-
ζομαι.

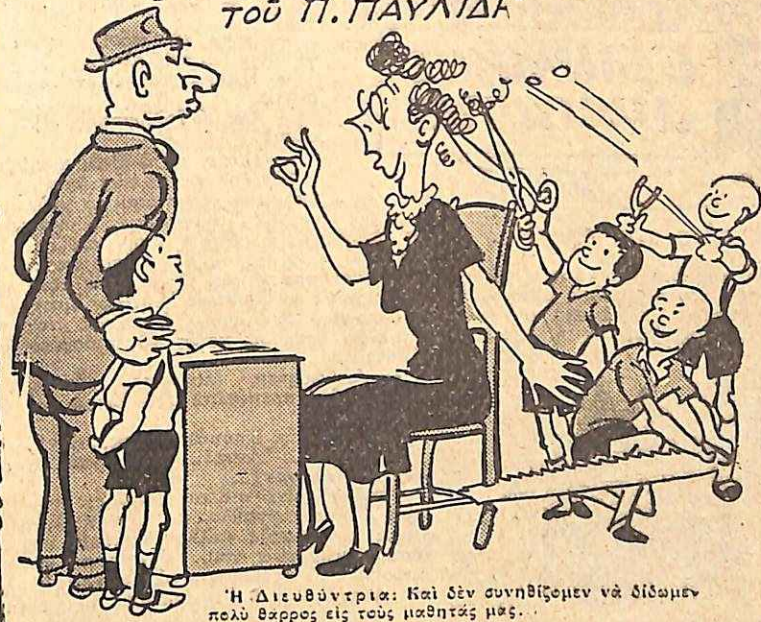
— Μάλιστα, συμφωνώ. Μα-
ταιότης ματαιότητων — κι' έρ-
χομαι στο ζήτημά μου. Υπο-
βάλλω την παρακάλησι να γίνω
τμηματάρχης.

— Τί να την κάνης την προ-
αγωγή, αγαπητέ μου; μου ά-
παντά. Όλα είναι μάταια σ'
αυτόν τ'ον κόσμο. Καί οί θέ-
σεις καί τ'α πλούτη καί οί δό-
ξες καί οί τιμές καί οί προα-
γωγές. Ματαιότης ματαιότη-
των. Καλά είσαι κι' εκεί πού
βρίσκεσαι. Νά παρακαλές τ'ο
Θεό να σου δίνη υγεία καί ζωή,
αυτό είναι τ'ο πάν. Κι' όλα τ'
άλλα ματαιότης ματαιότη-
των.

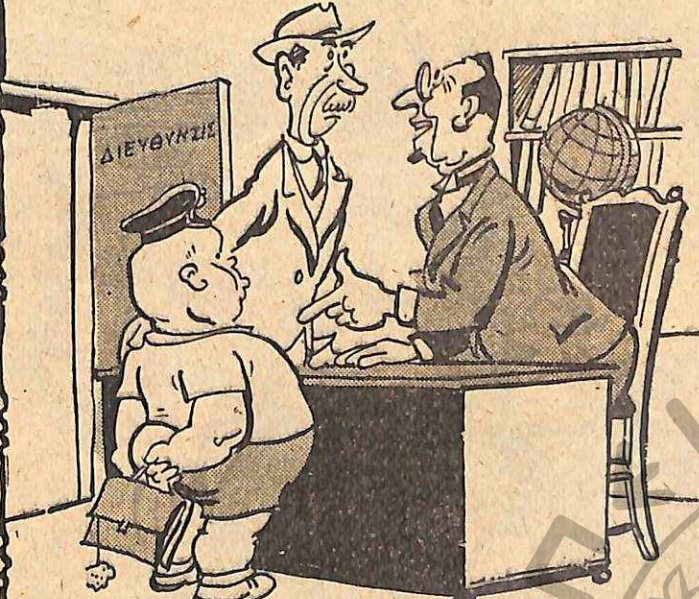
Μάλιστα. Ο γυιός είχε κλη-
ρονομήσει τη θεωρία τού πα-
τέρα του. Αλλά από την ανά-
ποδη. Κι' έτσι έμεινα στή θέσι
πού βρέθηκα, κι' άρχισα να
κλαίω τ'ο μακαρίτη τού Μακρυ-
βλέπη, πού χάθηκε τόσο ά-
δικο.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Τά Έχορξία άρχισαν... του Π. ΠΑΥΛΙΔΑ

Η Διευθύντρια: Καί δεν συνήθισεν να δίδωμεν
πολύ βαρρος εις τούς μαθητάς μας.

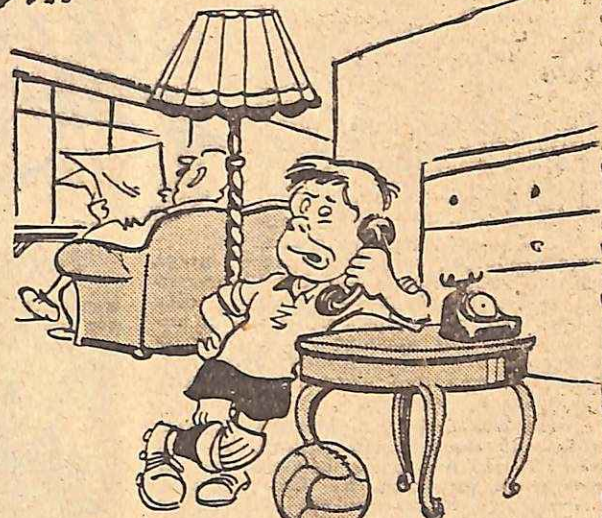

ΥΠΕΡΕΓΓΙΣΜΟΣ

Ο γυμνασιάρχης: Δεν με είχατε κατανόησει,
κύριε Τόν Τότη τόν είχα βρή βαρβάρως άδύνατο πέρρω,
άλλα στα μαθηματικά!

Ο πατερας: Να εξέλθω κύριε Τότη; Τά έγραψα
τά μαθηματά σου...

— Άκούστε με, κύριε γυμνασιάρχη. Θα φέρω τ'ο γυιό
μου να έγγραφή, άλλ' ύστερ από δυό μήνες.

Τ'ο ξεφτέρνι: Έχετε αλαφροτάριο... έστις γυ-
μνασιού!

Ο Λυκειάρχης: Να γράψετε αυτήν την φρά-
σιν 250 φορές καί να την άποστηθίσετε...

ΝΥΧΤΑ γενναριάτικη του 1898. Νύχτα παγωμένη, καρφωμένη λές με καρφιά από κρουσταλά μεσ' στην καρδιά του χειμώνα... Η Κρήτη όλη κοιμάται μεσ' στην αγκαλιά του τρόμου... Η ελληνική μεγαλόνησος στενάζει κάτω από τον ξένο ζυγό, την ξένη απειλή. Τα αίματα κυκλιομένα είνε πιά συνηθισμένη ιστορία... Κάθε νύχτα, κλείνουν τα σπίτια τους, οι χριστιανικές οικογένειες της Κρήτης με αγωνία. Έτσι κι εκείνη τη γενναριάτικη νύχτα του 1898, η αγωνία κι η παγωνιά αδελφωμένες, είχανε σφίξει δυνατά μεσ' στις δόμοις φτερούγες τους το μικρό κρητικό χωριουδάκι... Φως δέν έβγαίνε από κανένα παράθυρο — σα νάβηλε κάθε σπίτικι να μην τραβήξει πάνω του με κανένα τρόπο την προσοχή... Σκοτεινία, έρημια και σιγή κυριαρχούσανε στα στενά δρομάκια, που από μέσα τους διαβάνε κυρίαρχος ο τρόμος!...

Μέσα στο σπίτι του Μανώλη Καρολοπούλη, βασιλευε βαθεία σιωπή. Άρκετά πλούσια όλα εδω μέσα, δείχνανε τον εύκαταστατο νοικοκύρη. Κι' ήτανε τέτοιος ο Μανώλης Καρολοπούλης: Γεώργιος με καμμία τριανταριά στρέμματα γης δικά του — ροζακιά, έλιες, πορτοκάλια — μπορούσε να περνάει τη ζωή του άνετα, ευατάστατα, ευτυχισμένα... Αν έλειπε η αγωνία που πλάκωνε βαρεία όλη την Κρήτη, όλη την Ελλάδα, η εύτυχία του θάτανε τελεία: Η γυναίκα του, η Μαρία, ήταν ένα ολοζώντανο σάρκινο λουλούδι!... Ψηλή, με δόμοις αμυγδαλωτά μάτια και κρουστές γραμμές, συγκέντρωνε απάνω της το θαυμασμό όλων των συχωριανών της. Αυτό δέν εδλάπτε, βέβαια! Ήτανε τιμητικό και γι' αυτή, και γι' τον άντρα της. Έτρεμε όμως ο Καρολοπούλης μη σφαντάξη η όμορφιά της γυναίκας του και στα μάτια κανενός Τουρκού!... Και γι' αυτό, δέν την άφινε να πολυγαίνη από το σπίτι. Μόνο τη νύχτα, που πέφταν οι προστατευτικές σκιές απάνω της, γι'α να την κάνουνε κι' αυτή συγκεχυμένη σκιά, η Μαρία ξεμύτιζε από το σπίτι της δειλά-δειλά, γι'α να αγοράσει λίγο καθαρόν αέρα... Ζούσε, δηλαδή, η όμορφη Κρητικιά, δέσμια, μεσ' στις ίδιες της όμορφιάς της τη φυλακή!...

Γείτονες του Καρολοπούλη, ο Δημήτρης Τσιτσάρης, ζούσε κι' αυτός με τη γυναίκα του την Ειρήνη. Δέν ήτανε πλούσιος σε λεφτά, όπως ο γείτονας του! Ήταν όμως πλούσιος σε όμορφιά, σε λεβεντιά, σε παλληκαριά!... Στο άσπαστρο μάτι του σελάγιζε η αδάμαστη κρητική ψυχή, που έφερε μεσ' από τις συμφορές και τις φουρτούνες να βγάλη το θάρρος γι'α την καινούργια ανάτασι!... Τα δυο ζευγάρια είχανε δεθ' με αδελφική φιλία. Πολύς φορές, ο Δημήτρης βοηθούσε το Μανώλη στο κλάδεμα των αμπελιών, ή στο μάζεμα της έλίας και το κόψιμο των πορτοκαλιών. Και, τα βραδάκια του χειμώνα, οι δυο άντρες, καθισμένοι στο μικρό τραπέζι δίπλα στο καλοαναμένο τζάκι, ρουφούσανε την τσικουδιά τους τραγουίζοντας καρύδια ή μύγδαλα, ενώ οι δυο γυναίκες στο πλάι τους πλέκανε κουβεντιάζοντας!...

Έτσι είχε γίνει και κείνη τη βραδυά. Κι' ύστερα από τις δέκα, ο Τσιτσάρης κι' η γυναίκα του είχανε σηκωθεί γι'α να πάνε σπίτι τους.

— Έχουμε να ξυπνήσουμε πρωί, Δημήτρη, είπε ο Μανώλης στο φίλο του, γι'α να μαζέψουμε πορτοκάλια... Φεύγει αύριο το απόγεμα καίκι από το Ηρόκλειο γι'α να πάει στην Πειραιά.

Καληνύχτισαν οι Τσιτσάρηδες και φύγανε. Πίσω τους, έβαλε τη βαρεία σιδερένια αμπίρα στην έξωπορτά του ο Μανώλης. Ύστερα, άφισε την πιστόλα του γεμάτη στο μικρό τραπέζι με τα αδειασμένα ποτηράκια της τσικουδιάς, τραβήξε το τραπέζακι. Δίπλα στο κρεβάτι του, και γύδθηκε. Η Μάρθα μαζέψ'ε τα ποτηράκια, τα φλούδια από τα καρύδια και τα μύγδαλα, κι' ύστερα έδωσε τη λάμπα. Δέν ήθελε να γδύθ'ε μεσ' στο πολύ φως ούτε μπροστά στα μούτια του άντρα της... Και τώρα όμως, κάτω από τη λιγοστή λάμψη του καντηλιού, το

Η Α.Μ. ο Έρωσ!

Ένας έρωσ μέσα στις σφαγές..

περήφανο κορμί της διαγράφηκε μ' όλες τις αγαλματικές του καμπύλες σκιασμένες από το μισόφωτο... Για μια στιγμή όμως. Γιατί, αμέσως ύστερα, η Μαρία,

Ξαφνικά βρόντηξε μια πιστόλα κι' ο Γεντίταρος κυλίστηκε στο χώμα...

σηκώνοντας την αντρομίδα, γλύστρησε δίπλα στον άντρα της... Ξαφνικά, δυνατά χτυπήματα τραντάξανε την πόρτα, μαζί με βραχνές βρισιές!... Στη στιγμή, ο Μανώλης πετάχτηκε όρθος αρπάζοντας τη πιστόλα... Άνασκηώθηκε τρομαγμένη κι' η Μαρία, τραβώντας τα σκεπάσματα ως το λαιμό της.

— Τ' είνε, Μανώλη!... ρώτησε άλαφιασμένη από το απότομο ξυπνημα.

Πριν προφτάση να της απαντήσει ο άντρας της, τα χτυπήματα ξανακουστήκανε πιο δυνατά. Βρόντησε και μια πιστόλα... Φωνές τρομαγμένες ακούστηκαν απ' έξω, από δίπλα!... Κι' ύστερα, βλαστήμιες των Γεννίταρων και πνιγμένοι κρότοι που συνοδεούντουσαν από στριγγιές... Τα

σπαθιά είχαν αρχίσει το πελέκημα των χριστιανών!... Άρπαξε βίαια τη γυναίκα του από το χέρι ο Μανώλης, και την τραβήξε δώω από το κρεβάτι. Έτρεμε εκείνη σαν το ψάρι!... Από την πίσω πόρτα θα φύγουμε!... τής είπε. — Πώς!... τόν ερώτησε ψιθυριστά. — Θα καβαλλήσουμε τον Άσίκη!... — Πάμε, κι' ο Θεός βοηθός... Ένώ η πόρτα είχε αρχίσει να ύπχωρη κάτω από τα χτυπήματα των Γεννίταρων, ο Μανώλης κι' η Μαρία περάσανε στην κουζίνα, κι' από κεί, ανοίγοντας την πίσω πορτούλα, βγήκανε στον κήπο. Ο βορριάς τούς μαστίγωσε το πρόσωπο. Αμέσως όμως, σαν τρομαχτικό αντίροπο, η φλόγα μιας πιστολιάς ήρθε να κάψει το πρόσωπο του Κρητικού!...

— Λαδωθήκες, Μανώλη!... έσκουζε η Μαρία, ενώ κρεμότανε στο λαιμό του άντρα της. — Έκείνος την απομάκρυνε νευρικά: — Όχι!... Άντε!... Πήδα στα καπούλια του αλόγου!... Έκείνος είχε κιόλας τραβήξει τον Άσίκη απ' το σταύλο, κι' είχε πηδήξει απάνω του, χωρίς σέλλα. Τραβήξε και τη Μαρία μπροστά του, κι' αμέσως το περήφανο ζώο ξεκίνησε στάν άσπαστη μέσ' στη νύχτα. Μά ο Γεντίταρος πούχε τρα-

βήξει την πρώτη πιστολιά, είχε βοή την ευκαιρία να ξαναγεμίση και να ξαναορρίξ'ε. Ο Άσίκης, πληγωμένος βαρεία, κυλίστηκε στο παγωμένο χώμα!... Ο Μανώλης τραβήξε τη γυναίκα του πούχε πλακωθεί κάτω από το αλόγο. Μά, πίσω του, λίγα βήματα, άκουγε τους βηματισμούς του Γεννίταρου. Ο Μανώλης ήταν έ. πλος. Την ώρα πούχε καβαλλήσει το αλόγο, είχε άφισει την πιστόλα του να πέσει. Κι' ο Γεντίταρος έρχότανε κατά πάνω του, ώπλισμένος, άντριος...

Όλοι οι άνθρωποι γνωρίζουμε στιγμές πανικού... Τέτοια στιγμή γνώρισε κι' ο Μανώλης Καρολοπούλης: Αφίνοντας τη γυναίκα του πεσμένη, τράβαε στα πόδια και χάθηκε μεσ' στη νύχτα!... Φτάνοντας ο Γεντίταρος μπροστά στην

πεσμένη γυναίκα, γονάτισε και την άρπαξε από τα μαλλιά. Εκείνη η κακομοίρα είχε κλείσει τα μάτια της, και περιέμενε το θάνατό της, δίπλα στο πτώμα του αλόγου... Ξαφνικά, μια πιστολιά βρόντηξε. Ο Γεννίταρος κυλίστηκε στο χώμα!... Ένοιωσε δυο χέρια γερά να την αρπάζουν η Μαρία, και μια φωνή να μωρμουρίζει στ' αυτή της: — Μη φοβάσαι, και θα σε σώσω!... Άναγνώρισε στ'όν άγνωστο σωτήρα της τον όμορφο Δημήτη Τσιτσάρη, σφίχτηκε σπασμωδικά στην αγκαλιά του, και λιγοθύμισε!...

Ένα φαροκάικο, άψφώνοντας την όρη των Γεννίταρων, δέχτηκε να πάρη μαζί του τα δυο ζευγάρια: το Μανώλη με τη Μαρία, το Δημήτη με την Ειρήνη... Η Ειρήνη είχε ακολουθήσει τον άντρα της, πούχε σώσει, έκτος από αυτή, και τη Μαρία. Όσο γι'α το Μανώλη, τον βρήκανε ξημερώματα να περιδιαβάη σα φάντασμα, γεμάτο τρόμο, άπελπισία και τύψεις. κοντά στην

Ισημική άκρογιαλιά!... Είδε τη γυναίκα του, σωσμένη από το φίλο του, και την έσφισε με δάκρυα στην αγκαλιά του: — Μαρία μου!... Σώθηκε!...

Έκείνη τούδωσε το μέτωπό της, ψυχρή, σχεδόν εχθρική... Η συμπεριφορά του την είχε κάνει να νοιώση βαθεία περιφρόνησι γι' αυτόν τον άντρα, που το δειλισμά του λίγο ακόμα και θα της κόστιζε την τιμή πρώτα, τη ζωή ύστερα... Μά ο Δημήτρης μπήκε στη μέση: — Πρέπει να φύγουμε από την Κρήτη!... έλεπε άποφασιστικά. Σκότωσα το Γεντίταρο!... Κανένας μας δέν σώζεται!...

Γι'α καλή τους τύχη, το φαροκάικο του μαρμάρια-Μανούσου έτοιμαζότανε να σαλπάρη. Παρακαλέσανε τον καπετάνιο, κι' έκείνος δέχτηκε να βοηθήση τα δυο χριστιανικά ζευγάρια. Με τις πρώτες λάμψεις της αύγης, άνοιχτήκανε στο πέλαγος. Μια δυνατή σοροκάδα τάραζε το νότιο Αιόλο. Το φαροκάικο χοροπηδούσε χτυπιένο αλύπητα από τα σκοτεινά κύματα. Ο-

λοι τους ήτανε μουσικίδι. Οι γυναίκες τρέμανε από το κρύο, από το φόβο... Το πρωί, κατά τις έντεκα, φάνηκε από μακριά ένας καπνός. Ήταν ένα καράβι. Ο μαρμάρια-Μανούσος έκανε το σταυρό του: — Άν είνε εχθρικό, μωρμούρισε κάτω από τα μουστάκια του, χαθήκαμε!... Τάδε τέσσερες λαυπάδες!... Το καράβι ζύγασε σιγά-σιγά. Ξαφνικά, μια δυνατή πνοή στο βορριά, έκανε τη σημαία του ν' άπλωθ'ε στο άρμπουρο. Μια

δραδική κραυγή θριάμβου βγήκε από όλων τα στήθια: Η σημαία είχε της γαλάζιας θάλασσας και του άσπρου άφρου τα χρώματα!... Είχανε σωθ'!...

Σε λίγη ώρα, τα δυο ζευγάρια άποχαίρετούσανε τον ήρωικό Κρητικό φαρά πούδανε πλώρη ξανά κατά το νοτιά, κι' ανεβαίνανε παγωμένα πάνω στο ελληνικό καράβι!...

Φτάσανε κι' οι τέσσερις χωρίς άλλη περιπέτεια στον Πειραιά. Πρόσφυγες, φτωχοί, πεινασμένοι, άστεγοι... Η κρατική πρωτοβουλία τούς παραχώρησε δυο συνεχόμενα καλυβάκια σε μια φτωχόγειονία του έπινειου... Κι' εκεί, οι δυο άντρες κι' οι δυο γυναίκες, συνέχισαν τη φιλία τους, όπως στο μακρινό χωριουδάκι της Κρήτης... Μόνο που τώρα έλειπε το τζάκι, έλειπε κι' η τσικουδιά... Έλειπε ακόμα κι' η άγάπη της Μαρίας γι'α τον άντρα της... Η όμορφη Κρητικιά, εί- τον άντρα της... Η όμορφη Κρητικιά, εί- τον άντρα της... Η όμορφη Κρητικιά, εί- τον άντρα της...

— Κλέφτηκαν εκείνοι, λοιπόν — ο άντρας ο δικός σου, κι' η γυναίκα η δική σου... — Ναί, κύρ' άστυνόμε μου, αυτό έγινε, π' ανάθεμά τους!... — Και θέλετε να τους βρούμε. — Ναί, κύρ' άστυνόμε. Πάλι κούνησε το κεφάλι του ο άστυνόμες. Συλλογίστηκε λίγο και κατόπιν τούς είπε θυμωσφικά: — Τί λέτε; Δέν κλεβόσαστε τώρα και σεις οι δυο γι'α νάρθετε πάτσι!...

Η ιστορία δέ μας πληροφόρησε άν δ άπαρηγόρητος Μανώλης και η άπαρηγόρητη Ειρήνη ζητήσανε να παρηγορηθούν ο ένας στην αγκαλιά του άλλου. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Το δράμα μιας άσωτης γυναίκας.

δυά εκείνη τον έβγαλε γι'α πάντα από την καρδιά μου...

Σιγά-σιγά, ο Δημήτρης γλύστρησε κι' αυτός στη γοητεία του παράνομου έρωτα με τη γυναίκα του φίλου του. Κι' ένα βράδυ που ο Μανώλης έλειπε σε δουλειά κι' η Ειρήνη, η γυναίκα του Δημήτρη συγύριζε το καλυδάκι της, ο Δημήτρης κι' η Μαρία φύγαν άγκαλιασμένοι γι'α την εύτυχία!...

Στην άστυνομία του Πειραιώς έφτασαν άργά εκείνη τη νύχτα ένας άντρας και μια γυναίκα: χλωμός εκείνος, λυσίκωμη εκείνη...

— Τους άτιμους!... φώναζε ο άντρας. — Την άτιμη τη γυναίκα σου! διώρθανε η γυναίκα.

— Γιατί τη γυναίκα μου, κι' όχι τον άντρα το δικό σου, τον προκομένο, που μούκανε και το φίλο!...

Ο άστυνόμες μπήκε άυστηρός στη μέση: — Τί συμβαίνει!... ρώτησε.

Ξεροκατάπιε ο Μανώλης Καρολοπούλης, κι' έξηγησε: — Η γυναίκα η δική μου κι' ο άντρας της κυράς από δώ, κλέφτηκαν άπόψε!...

— Η γυναίκα σου κι' ο άντρας της!... άπόρησε ο άστυνόμες.

— Ναί, Και πρέπει να τους πιάσετε!... φώναζε άγρια ο Μανώλης. Άλλοιώς θα βγά ένώ παγανιά κι' αν τούς συντύχη πουθενά θα τους ρίξω μπλοτιά και θα τους σκοτώσω και τους δυο!...

— Να τους βρ'ητε, κύρ' άστυνόμε, παρακαλούσε κι' η Ειρήνη. Θέλω τον άντρα μου.

— Τόν θες ύστερ' απ' αυτό πούκανε; άπόρησε ο άστυνόμες.

— Ψάξτε σεις να τόν βρ'ητε, φέρτε μου τον προκομένο κι' ενώ θα του βγάλω τα μάτια, με τα ίδια μου τα χέρια!...

Είπαν ακόμη στον άστυνόμενο που ύποψιαζόνταν ότι θα είχε καταφύγει και θα είχε κρυφ'η το παράνομο ζευγάρι.

Ο άστυνόμες τούς άκουγε, ζαλισμένος απ' τις φωνές τους.

Όταν σταμάτησαν, γι'α μια στιγμή, βρήκε καιρ'ο και τούς ρώτησε: — Πώς έγιναν όλα αυτά; Πέστε μου τα πράγματα με τη σειρά. Γι'α να κλεφτούν παντρεμένοι άνθρωποι, με παιδιά κάτι θα μεσολάβησε.

Μισά ο Μανώλης, μισά η Ειρήνη, έξι-σάτησαν οι δυο τους την ιστορία: Τις σφαγές της Κρήτης, την τραγική εκείνη γενναριάτικη νύχτα, τη φυγή του Μανώλη και της Μαρίας, τον κίνδυνο πούχε διατρέξει η όμορφη Κρητικιά, και την σάν από θαύμα σωτηρία της από το Δημήτη Τσιτσάρη!... Ύστερα, το σμίξιμο των δυο ζευγαριών, τη φευγάλα τους με το φαροκάικο του καπετάν-Μανούσου, κι' ύστερα την άφιξη τους στον Πειραιά με το ελληνικό καράβι, την εγκατάστασί τους σε δυο γειτονικές καλυβούλες, και, στο τέλος, το άποψινό φιάσκο!...

Άκουγε ο άστυνόμες, σιωπηλός, συλλογισμένος... Κι' όταν τελείωσε η αφήγησι του Μανώλη, συμπληρωμένη πού και πού από κοπετούς της Ειρήνης, σήκωσε το κεφάλι του, κτύπαε πρώτα τόν έναν, ύστερα την άλλη, κι' είπε κουνώντας στοχαστικά το κεφάλι του: — Κλέφτηκαν εκείνοι, λοιπόν — ο άντρας ο δικός σου, κι' η γυναίκα η δική σου...

— Ναί, κύρ' άστυνόμε μου, αυτό έγινε, π' ανάθεμά τους!...

— Και θέλετε να τους βρούμε.

— Ναί, κύρ' άστυνόμε.

Πάλι κούνησε το κεφάλι του ο άστυνόμες. Συλλογίστηκε λίγο και κατόπιν τούς είπε θυμωσφικά: — Τί λέτε; Δέν κλεβόσαστε τώρα και σεις οι δυο γι'α νάρθετε πάτσι!...

Η ιστορία δέ μας πληροφόρησε άν δ άπαρηγόρητος Μανώλης και η άπαρηγόρητη Ειρήνη ζητήσανε να παρηγορηθούν ο ένας στην αγκαλιά του άλλου.

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Το δράμα μιας άσωτης γυναίκας.

Όλες οι γάτες της γειτονιάς Έκαναν μια οργανωμένη επίδρομη εναντίον του απροσδοκίτου μεζέ...

Μιά ζωγραφιστή και μιά αληθινή ΣΥΝΑΓΡΙΔΑ

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του συνεργάτου μας **Χ. Κ. ΠΟΛΙΤΗΣ**

Δεν συνηθίζω να κάνω δώρα σε γάμους και μάλιστα δώρα που δεν έχουν κανένα πρακτικό προσορισμό. Νομίζω ότι είναι μωρία να δαπανά κανείς χρήματα για μιά ανθοδέσμη πολυτελείας, ή οποία το πρωί της επομένης θα πεταχθεί στο κάρο των σκουπιδιών.

Αυτή είναι μιά αρχή μου την οποία τηρώ κατά το δυνατόν. Λέγω κατά το δυνατόν επειδή υπάρχουν περιπτώσεις όπου λειτουργεί κατ' ανάγκην η εξαίρεσις του κανόνος και υποχρεώνομαι να κάνω κανένα μικρό δωράκι. Μια από τις περιπτώσεις αυτές μου παρουσιάστηκε στους γάμους ενός αδελφικού μου φίλου, πρώην αξιωματικού και ανέργου την εποχή που πήρε την ηρωική απόφασι να δημιουργήσει οικογένεια. Ανέργου, επειδή αυτά συνεδαιναν τον καιρό της κατοχής και ο φίλος μου, ανδραγαθήσας λοχαγός στον πόλεμο της 'Αλβανίας, φυσικό ήταν να μείνει χωρίς επαγγελματά μετά την κατάκτησιν της 'Ελλάδος και με μοναδικούς πόρους ζωής την πενιχρή του σύνταξι.

Έπρεπε όπωσδήποτε να κάνω ένα δώρο του φίλου μου και για μιά στιγμή σκέφθηκα να του χαρίσω ένα ζωγραφικό πίνακα, από μιά μικρή καλλιτεχνική συλλογή που έχω στο σπίτι μου. Δεν δυσκολεύθηκα να κάνω την έκλογή. Ήταν ένα έργο «να-τύρ μόντ» που παρίστανε ένα λαχταριστό ψάρι γαρνιρισμένο με διάφορα λαχανικά. Το έδειξα προκαταβολικά στον μελλοντικό φίλο για να διαπιστώσω αν ήταν της αρεσκείας του και αυτός μου είπε χωρίς δισταγμό ότι... θα προτιμούσε μιά ζωντανή συναγρίδα για το τραπέζι του γάμου. Φυσικά μου το είπε μεταξύ σοβαρού και αστείου. Έγώ όμως έκρινα σκόπιμο να πάρω στα σοβαρά την επιθυμία του αυτή και να μελετήσω τη δυνατότητα ανακαλύψεως και προμνησίας ενός καταλλήλου για την περιστάσι ψαριού που θα έπαιζε σημαντικό ρόλο στο γαμήλιο τραπέζι.

Είχα ένα προπολεμικό γνώριμο ταβερνιάρη της Ραφίνας που όπως ήξερα έφερνε συχνά έκλεκτα ψάρια στην 'Αθήνα και τα παρέδιδε στους διαπρεπείς μαυραγορίτες της εποχής. Ήταν ο μόνος που μπορούσε να σώσει την κατάσταση και δεν άρνησα να τον ανακαλύψω διαπραγματευόμενον την πώλησιν μερικών πελωρίων αστακών σε μιά ακμάζουσα τότε ταβέρνα της οδού Μέρλιν. Του εξέθεσα την παράκλησί μου, την οποίαν έδεχθη με μεγάλη προθυμία να ίκανοποίηση.

Το καλό που σάς θέλω, μου είπε, είνε ναρρήτε την παραμονή του γάμου στη Ραφίνα. Έγώ θα σάς εξοικονομώσω όπωςδήποτε μιά συναγρίδα κατάλληλη για το σκοπό που τη θέλετε. Άλλα για να είμαι

σίγουρος προτιμώ να σάς την παραδώσω επί τόπου κι' αυτό επειδή δεν μπορώ να αναλάβω τη φροντίδα της ασφαλούς μεταφοράς της.

Ο γάμος έπρόκειτο να γίνει την ερχόμενη Κυριακή. Το Σάββατο εκίνησα με ένα τελευταία λέεως γκαζοζέν για τη Ραφίνα όπου έφθασα βραδέως μεν αλλά ασφαλώς, ύστερα από πέντε ωρών διαδρομή, μετ' έμποδίων φυσικά. Μου έκανε εντύπωσι η προθυμία και το ενδιαφέρον του ανθρώπου που ανέλαβε να μου προμνηύσει το ψάρι. Μόλις με είδε μου είπε ότι είχε ήδη φροντίσει και ότι σε λίγη ώρα θα μου παρέδιδε μιά σεβαστών διαστάσεων συναγρίδα της ώρας, σπορτιστική, περίφημη. 'Η διαδικασία της μεταδιδάσεως έπρεπε να γίνει με κάποια προσοχή, επειδή οι εκεί εύρισκομενοι Γερμανοί μόλις ανέκαλυπταν κανένα ψάρι της προκοπής το έχαρακτήριζαν ως... πολεμική λεία, και το κατέσχον υπέρ των αναγκών της Βέρμαχτ. Έπρεπε επίσης να συσκευασθώ η συναγρίδα με τρόπο, ώστε να μη γίνει αντιληπτή από τα ενδιαμέσα Ιταλικά μπλόκα, τα οποία δεν ήταν λιγώτερο δραστήρια από τους Γερμανούς στα ζητήματα κατασχέσεως εκλεκτών τροφίμων.

Δεν ζυγίσαμε τη συναγρίδα αλλά δεν χρειαζόταν μεγάλη πείρα για να εξακριβωθεί ότι έφθανε τις τέσσερις τουλάχιστον όκαδες. Μύριζε θάλασσα. Τα μάτια της λαμποκοπούσαν, το μισανοιχτό στόμα της λές κι' ήθελε να σου μιλήσει. Στάθηκε λίγα λεπτά και τη θαύμασα κι' ύστερα νοερώς τη φαντάσθηκα, σεβριζόμενη με μαγιονέζα, στους νεονύμφους και στους εύτυχεις καλεσμένους.

Την τυλίξαμε με μεγάλη προσοχή σε παλές εφημερίδες και για λόγους ασφαλείας την πήρα στα... γόνατά μου όταν κάθησα στο γκαζοζέν. 'Η μυρωδιά της δεν ήταν όληρη για τους επιβάτες του αυτοκινήτου. Αντιθέτως, φαίνεται ότι είχε αρχίσει να προκαλή το γενικό ενδιαφέρον και αυτό μ' έκανε να φοβηθώ την άπαυγής της από τους γενναίους άνδρας του πρώτου μπλόκου που θα συναντούσαμε στη διαδρομή.

Λίγα λεπτά μετά την αναχώρησί μας το γκαζοζέν έπαθε την πρώτη μοιραία βλάβη. Κάτι είχε πάθει το καζάνι με τα κάρβουνα. 'Ο σωφөр το διώρθωσε αστραπιαίως μέσα σε... μισή ώρα. Ρεκόρ για την εποχή εκείνη. Ύστερα από λίγα λεπτά πάσαμε δεύτερη βλάβη. Αυτή τη φορά έσπασε το λάστιχο έτσι που δεν ήταν δυνατόν να μπαλωθούν τα πράγματα προχείρως. 'Η

ΕΝΑ ΣΠΑΝΙΟ ΠΟΥΛΙ-ΜΥΓΓΑ

Ο Βοτανικός Κήπος του Παρισιού πλουτίσθηκε τελευταίως μ' ένα πολύ σπάνιο είδος πουλιού-μυγγας, που βρέθηκε στη Νότιο 'Αμερική. Το μικροσκοπικό αυτό πουλί τρέφεται από ένα λεπτό σιτηνέριο, που περιέχει 25 γραμμάρια μέλι, 10 γραμμάρια ζάχαρι, 5 γραμμάρια αλεύρι και ελάχιστη ποσότητα ζωμού κρέατος. Το πουλί-μυγγα ζυγίζει λιγότερο από ένα... δρόμι!

ώρα περνούσε και διεγράφετο ο κίνδυνος να πέσουμε μέσα στην άπαυγής και να μη μάς επιτραπή η νυκτερινή διαδρομή ως την 'Αθήνα. Σ' αυτό το μεταξύ η προκλητική ευδία της συναγρίδας άρχισε να χάνη τη φρεσκάδα της κι' αυτό ήταν εκείνο που μ' άνησυχούσε περισσότερο. Κανείς άλλος από τους επιβάτες δεν παρακολουθούσε την επιδιόρθωσι της βλάβης με τόση ανωνία όσον εγώ. Μ' όλα ταύτα ο δραστηριότατος σωφөр κατόρθωσε να σπάσει κι' εδώ το ρεκόρ και να ξαναπάρη, μετά μιά ώρα ακριβώς το τιμόνι στα χέρια του αφού μάς έδεβαίωσε κατηγορηματικά ότι δεν έπρόκειτο να συμβή άλλο άπεικταίο ως το τέμα. Δεν πρόλαβε να τελειώσει τη φράσι του και άκούσθηκαν κάτι διαδοχικές μικρές εκρήξεις από το καζάνι, σημειόν ότι τα πράγματα δεν πήγαιναν καθόλου καλά.

Αυτή τη φορά η βλάβη ήταν σχεδόν ανεπανόρθωτη. 'Ο σωφөр μάς το είπε καθαρά αφού ανακάλεσε την προηγουμένη δήλωσί του. Δεν υπήρχε άλλη λύσις παρά να πάμε με τα πόδια ως το Χαρβάτι για τη διανυκτέρευσι. Ταραγμένος για το συμβάν, άνησυχος για το μέλλον και αγωνιών για την τύχη της συναγρίδας, πήρα υπό μάλης το γαμήλιο δώρο και άρχισα τη μαρτυρική πορεία για το Χαρβάτι όπου έφθασα, μαζί με τους άλλους, άργα το βράδυ. Μόλις είχαμε λίγα λεπτά στη διάθεσί μας να τακτοποιηθούμε σ' ένα καφενεδάκι. Έγώ δεν άρνησα να εξοικονομηθώ στο δωμάτιο του ιδιοκτήτου του καφενείου όπου έπεσα να κοιμηθώ αφού προηγουμένως έκρέμασα τη συναγρίδα στο παράθυρο για λόγους ασφαλείας.

Δυστυχώς φαίνεται ότι ήμουν πολύ κουρασμένος, γιατί κοιμήθηκα τόσο βαρεία, ώστε δεν άντελήθη μιά οργανωμένη επίδρομη που έκαναν όλες οι γάτες της γειτονιάς εναντίον του απροσδοκίτου μεζέ, του οποίου θλιβερά λείψανα βρέθηκαν το πρωί στην αυλή, όπου εξακολουθούσαν να ευχούνται οι τελευταίοι απρόσκλητοι τετραπόδες καλεσμένοι. Πρέπει να ήταν καμμία δεκαριά γάτες γύρω στα... κόκκαλα, το κεφάλι και την ουρά της συναγρίδας.

Δεν κρύβω ότι βούρκωσα τα μάτια μου μόλις αντίκρισα το θέαμα. Μέσα σε μιά νύχτα είχε γίνει μιά φοβερή καταστροφή. Και οι νεόνυμφοι δα περίμεναν με λαχτάρα το πολυτίμο για την εποχή εκείνη δώρο. Δεν έχει σημασία το τι έγινε μετά την αποκάλυψι της τραγωδίας. Σημασία έχει το ότι βαθύτατα συντετριμμένος έφθασα κατά το μεσημέρι στην 'Αθήνα και ότι έσπευσα να προμνηεύθω από τη μαύρη άγορά δύο... κονσέρβες οι οποίες αντικατέστησαν το λαχταριστό ψάρι της Ραφίνας. Τις έστειλα στο φίλο μου μαζί με τη συναγρίδα του ζωγραφικού πίνακος. Και πόσο φοβόμυαι ότι οι κονσέρβες αυτές άπετέλεσαν τον πυρήνα του γαμήλιου γεύματος. Γιατί ντράπηκα να πάω κι' ούτε ρώτησα ποτέ για τις λεπτομέρειες.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Στ' άχνάρια του πατέρα και του αδελφού του

Ο μικρότερος γυιός του 'Αγά Χάν Σαντρουντίν, ηλικίας 18 ετών — είνε καρπός του γάμου του με τη Γαλλίδα Καρόν — έζητησε από τον πατέρα του την άδεια να παντρευτή τη νεαρή καλλιτέχνηδα του κινηματογράφου 'Ανούκ Αϊμέ, που έχει την ίδια ηλικία μ' αυτόν. 'Ο πατέρας του επιφυλάχθηκε να του απαντήσει.

Πρέπει να σημειωθεί ότι ο Σαντρουντίν, βαδίζοντας πάνω στ' άχνάρια του πατέρα και του αδελφού του, έχει φτάσει κι' άλλες φορές ως τώρα στα πρόθυρα του γάμου. Τον περασμένο Νοέμβριο είχε έρωτευθώ την 'Αμερικανίδα Μάρθα Σόντον κι' ήταν έτοιμος να την παντρευτή, άψηφώντας την άρνησι του πατέρα του, όταν συνάντησε στο Μοντεκάρλο τη χορεύτρια Στέρι Παγκάδα, κόρη ενός τώως Γεωργιανού πρίγκηπος και μίας ήθοποιου. Την αγάπησε άμέσως κι' αυτή παράφορα και θέλησε να την παντρευτή, άλλ' η πατρική άρνησις τον συγκράτησε. Στο μεταξύ, άλλωστε, αγάπησε την 'Ανούκ... Στο ειδύλλιο του αυτό έχει έναν αντίζηλο: τον άμππλοτο 'Αμερικανό βιομήχανο Ζίμμερμαν, που πρότεινε πολλές φορές γάμο στη νεαρή καλλιτέχνηδα.

Αθηναϊκά Εθίκαιρα

Εύχή...

Στη γνωστή σ' όλους έν γένει των Λιμενικών Σχολή έδοθησαν εξέτάσεις και πετύχανε πολλοί. Μαθητών εκατοντάδες συνεκέντρωσε και πάλι και λιμενικούς σπουδαιούς σύν τώ χρόνω, θα τους (βγάλη.

Απ' τα βάθη της καρδιάς μας της εύχόμαστε, (λοιπόν, ασφαλώς να επιτύχη τον ώραιο της σκοπόν, μα και στην άποστολή της να πετύχη τη μεγάλη και μονάχα νεωτέρους Μπακοπούλους μη μάς δγάλη!

Καταδίκες

Έβγηκε από τη φυλακή ο γόνος Ρουμπιρόζα και μπήκε πάλι στη ζωή, με διπλωμάτου πόζα. Όσο πιά για το πρόστιμο, προσθέτουν τα νέα, θα το ξεφλά τμηματικώς σε χρόνια... δέκα (έ ν ν έ α.

Ποινή του έπιβάλανε, τούτέστιν, με... «πιστώ- (σεις), μ' έκπτώσεις, με γραμμάτια και πρό παντός με... (δ ό σ ε ι ς και στο σημείον φτάσαμε, — με λέξεις παστρί- (κές, — να γίνει το Συνάλλαγμα... «σ υ ν α λ λ α γ μ α (τ ι κ έ ς»!

Το μυστήριο

Της Πάτρας το μυστήριο ακόμα συνεχίζεται, κι' η σκοτεινή του υπόθεσις πάντα εξονυχίζεται. Καλούνται νέοι μάρτυρες και πρόσωπα ποικίλα και βγαίνουν παρρητήματα και παίρνει ο Τύπος (φύλλα!

Η Κούγια ισχυρίζεται έντόνως κι' έπιμόνας, πώς είνε ο τώως φίλος της, ο Τσάμης, δολοφόνος... 'Ο Τσάμης πάλι, έντονα, την Κούγια διαψεύδει κι' ως... δ ι α ρ ρ ή κ τ η ς ξακουστός, στο πανελλήνιο γνωστός, κι' αυτά του τα ιμάτια να... δ ι α ρ ρ ή ξ η (σπεύδει!

Πάντως έντός των ημερών, θα διευκρινιστή εάν υπάρχει, πράγματι, στη φάβα κάποιος λάκκος, αν πρέπει ο Τσάμης σφαή να καταδικαστή, ή τζάμπα ή Κούγια το ύ γ ι ν ε ό... «Τ σ α ή (μ ι κ ρ ο ς ταμπάκος»!

Τεχνάσματο εραστών

Μιά δεσποινίς κατήγγειλε προχθές το σύνοικό της — ένα νεαρό που φαίνεται πως ήταν μάρα (της —

γιατί κρυφά της άρπαξε μιά φωτογραφία και με μιά μέθοδο σοφή και ιεροκρυφία, (ριάζει που λέγεται «φωτομοντάζ», την είχε έτσι ται- με μιά δική του... άποψι, πολύ πολύ έν τάξει, τόσο καλά κι' ώραία, που φαίνονταν κι' οι δυο μαζί σε τρυφερή παρέα! Κι' ο νεαρός την έδειχνε στους φίλους του συχνά κι' έλεγε πώς με τη μικρή σπουδαία τα περνά!

Έξυπνος τρόπος, ασφαλώς και πρακτικό το μέσο, για τους «έρημν» εραστές, τους «αεροεσπρέσσο». Μ' ένα μικρό «φωτομοντάζ» — τίποτε παραπάνω — βγαίνεις, αν θέλεις, άγκαλιά μαζί με τη Μανγκάνο!...

Άχρησιση

Άσκήσεις στην 'Αμέρική άκαταπαύστως γίνονται κι' οι άμαχοί της κάτρικοι μαθαίνουν πώς ν' άμύ- (νωνται

σ' έπιδρομές, ιδιαίτερα, αεροπορικές και «σκόνες» χρησιμοποιούν «αντιαεροπορικές».

Μα τζάμπα ρεklamάρουνε τη «σκόνη» τους εκείνη και να μάς ενθαρρύνουνε ζητούν καλά και σώνει. διότι τρίτος πόλεμος παγκόσμιος αν γίνει, θα γίνωμ' όλοι γενικώς κι' ανεξαιρέτως... σκόνη! Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Τρείς και τρία

Διαφωνία Σοφοκλή μετά του Τσουδερού, περί ενός ζητήματος έκτάκτως σοβαρού. Περί του πόση, δηλαδή, ζωή καθένας δίνει, στην τριμερή κυβέρνησι, στην εξουσία να μείνη.

Ό Τσουδερός έδήλωσε προσφάτως έν 'Αθήναις, πώς πέφτει η κυβέρνησις άφεύκτως σε τρεις μήνες. Κι' ο Σοφοκλής άπάντησε, ως είδος υπενθύμισι, καθώς καταλαμβάνω, ότι θα μείνη στην άρχή χρόνια τρία και ήμισυ, αν όχι παραπάνω!

Πόσο θα μείνη άρα γε; Τρείς μήνες; Τρία έτη; Μπορεί να λή έπ' αυτού κανείς δ.τ. υποθέτει 'Αλλά εγώ την πιό σαφή έχω πληροφορία: πως δεν θα πέση ή τριμερής στά... τέρμινα τα (τοία.

Πρωτότυπη κοτάχρησις

Συνέθε στας ήμέρας μας και τούτο τας ώραιάς: Δύο κρεοπάλαι εύφεις που είχαν αναλάβει στας παιδικάς τας έξοχας να προμνηεύσουν κρέας, μιά έμπνευσι αληθινά σοφή είχαν συλλάβει.

Από το κρέας έβγαζαν φιλέτα, κόντρα, σπάλες και στα παιδιά έστέλνανε να τρώνε τις κοκκάλες! Είνε δουλειά πρωτότυπη, χωρίς άμφιβολία. Και μάλιστα, εκ των πράξεων των λίαν εξαιρετών. Μέσα σταν καταχρήσεων την τόση ποικιλία, μιά μονάχα μάς έλειπε: Κατάχρησις... φιλέτων!

Καινούργιες φυλακές

Ειδήσεις για την εποχή χαρακτηριστικές. Θ' άνεγερθουνε γρήγορα καινούργιες φυλακές, που σύγχρονες και τέλειες, μάς λένε, θα τις κάνουν γιατί είνε λίγες οι παλιές και βέβαια δεν φτάνουν.

Έγώ, αυτή την 'Ιδρυσι, θερμώς τη χαιρετίζω. Όσο κι' αν, αναγνώστα μου, του λόγου σου άντι- (λέγεις.

Γιατί, όρθως σκεπτόμενος, τώρα υπολογίζω πως για καμπόσους θα λυθώ το πρόβλημα της... (στέγης!

Τα διαφωνή

Ειδήσις που φαντάζομαι πολύ σάς συγκινεί. Τα νέα, λείε, τα μαγιώ, θάνε διαφανή. Θα είνε άπ' του νάυλον την έκλεκτή την ύλη, που φαίνεται... διαφανής περίπου άπ'όνα μίλλι!

Από την Καλιφόρνια ή νέα μόδα βγαίνει. Και σίγουρα θα εξαπλωθώ σ' όλη την οικουμένη! Και τί κομψά θεάματα καινούργια θα μάς φέρη, αί... κάνετε ύπομονή μέχρι το κολοκαίρι!

Κοτάρνησις τρόμ

Μιά είδησις εύχάριστος θαρρώ για το κοινόν. Τα δυο τραμ «έξη» κι' «όχτω» Λισίων κι' 'Αχαρνών, άφεύκτως, καταργούνται και λεωφορεία κίτρινα εκεί τοποθετούνται.

Καλή άρχή. Και γρήγορα κατάργησις και άλλων. Ν' άπαλλαγώ ή πρωτεύουσα των κινητών χαρβάλων, που προς τα μέσα τάφεραν κάποιου παλιού αιώνας και πήγαιναν τον Περικλή μέχρι του... Παρθενώ- (νος!

Άντλίες

Άντλίες εις τους γεωργούς να δωσθούν έπρόκειτο αλλά για λόγο άγνωστο και κάπως άπροσδοκίτο, έπληραν την άπόφασι οι κύριοι μεγάλοι των άντλιών ή δωρεά ν' άναβληθώ και πάλι.

Έμπόδια προέκυψαν και κάτι άμφιβολίες και δυσκολίες σοβαρές έν σχέσει με τα χρήματα κι' άντι φεώ! οι παράγοντες να δώσουν τις... ά ν (τ λ ί ε ς, για να δικαιολογηθούν... ά ν τ λ ο ύ ν έ λ ι ε ς, (ρηματα!

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Ἀσyrματισταὶ καὶ ἄσyrματοι

Ἡ συμμαχική μοίρα ἔρχισε νὰ βυθίζη χωρὶς οἶκτο ἕνα πρὸς ἕνα ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ φορτηγὰ τῆς νηπομπῆς.

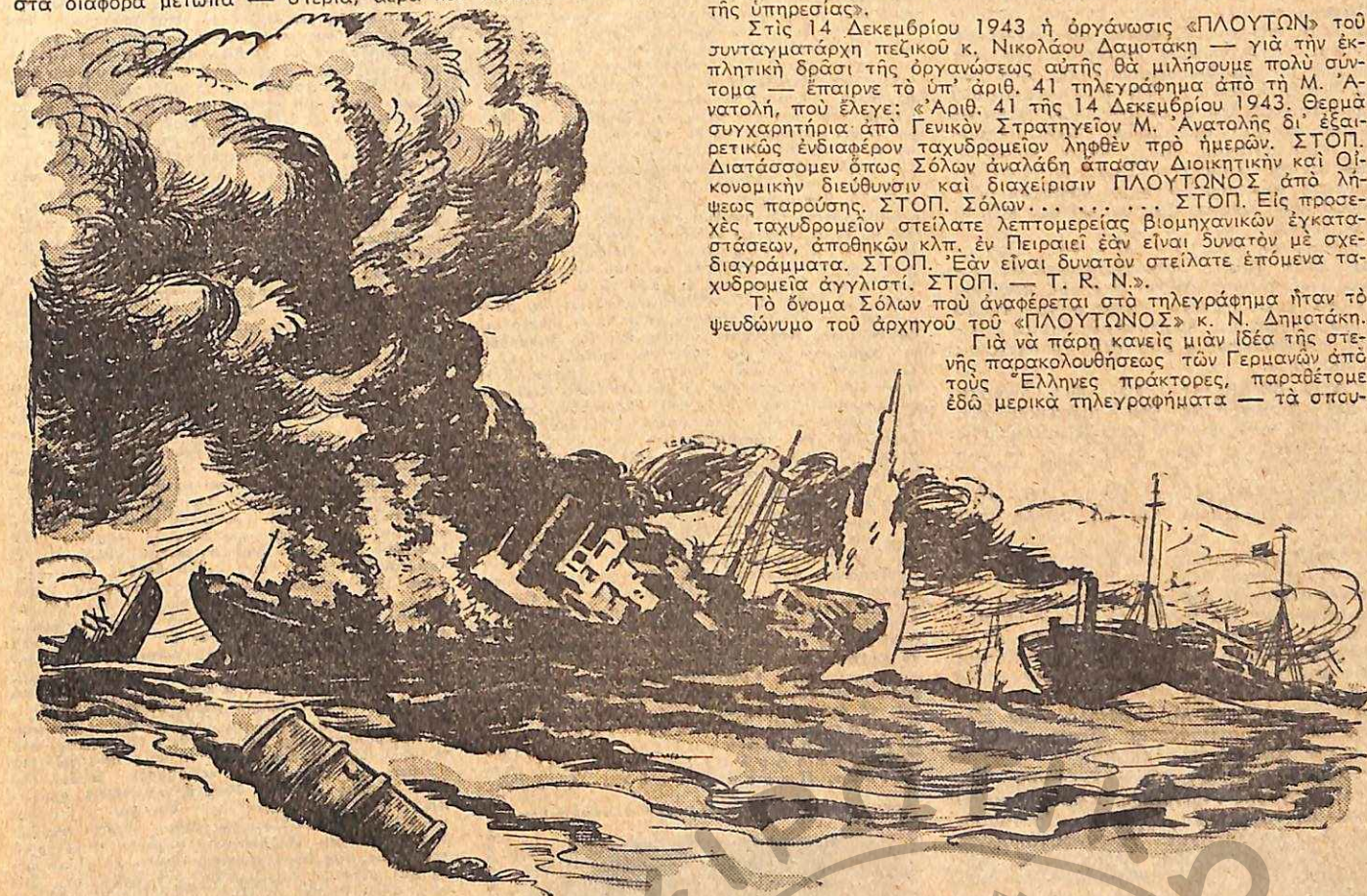
πραγματικὰ καταπληκτικὴ, γιὰτὶ ἐξέφυγε ἀπὸ τὸν κύκλο ποὺ ἀφοροῦσε ἀποκλειστικὰ τὴν Ἑλλάδα. Ἦταν κάτι ποὺ ἐνδιέφερε σὲ ἀφάνταστο βαθμὸ, τοὺς Βρεταννοὺς. Καὶ πραγματικὰ, ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ἡ ὁργάνωσις λάβαινε θεοῦς ἀνταρτικὰς ἀποστολὰς πρὸς τὴν Ἑλλάδα.

Ἀρχὴς τοῦ 1943, ἀπέναντι ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιο Ἀράξου.

Ἡ μιὰ ἐπιτυχία διαδεχόταν τὴν ἄλλη. Ἀσυρματιστές καὶ ἀσύρματοι ὄλων τῶν μυστικῶν ὁργανώσεων, ἔκαναν καλὰ τὴ δουλειὰ τους. Οἱ πληροφοριόδοτες ἐφάνταν πολὺτιμο υἷλοιο γιὰ νὰ μεταδιδοσθῇ αὐθιγερὸν στὸν προορισμὸ του. Τίς μεγαλύτερες, μπορεῖ νὰ πῇ κακεῖς ἐπιτυχίες, τίς εἶχε ἡ θαυματουργὴ ὁργανώσει «ΚΟΔΡΟΣ», μὲ ἀρχηγὸ τὸν ἐξαιρετικὰ τοιμηρὸ «Ἐλληνα Τάκη Λικυρόπουλο. Μὲ τὸ ὑπ' ἀριθ. 340 τηλεγράφημα ὁ «ΚΟΔΡΟΣ» εἰδοποίησε τὸ Βρετανικὸ Στρατ. ὅτι οἱ Γερμανοὶ ἐκέλευν τίς μέρες μετέφεραν ἀπὸ τὴ Βαλτικὴ τὸν ἐργοστάσιο ἀερόπλάνων Henschel καὶ τὸ ἐγκατέστησαν μέσῃ στὴς στήτες τοῦ ὑπόγειου σιδηροδρόμου τοῦ Βερολίνου. Ἡ πληροφόρησι αὕτῃ ἦταν

Στις 7 ή 8 ώρες το πρωί της 6^{ης} Οκτωβρίου 1943 έφυγε για το Κάιρο το παρακάτω τηλεγράφημα: «Σήμερα τον ώραν 6.30 απέπλευσαν «Ολύμπος» και 6 άποβατικά με 8000 άλπιονιστάς επιβιβασθέντας μυστικά. Προορισμός Λέρος, Έπίσης απέπλευσε «Κάλυδο» με φορτίον 600 ανδρών και μηχανοκίνητον φάλαγγα 80 όχημάτων, 16 τρακτέρ και 12 πυροβόλων τών 6 ίντσων. Προάρχος Κάνιγκραμ πού άρπασε την ευκαιρία απ' τα μαλλιά. Αυτός ό περίφημος θαλασσόλυκος με μία προηγουμένη τηλεγραφική ένδειξη πού του μετέδωσε ό «ΚΟΔΡΟΣ» για την ίδια υπόθεση, έλχε ήδη προετοιμάσει την επίχειρση στελετώντας με μοίρα άντιτορπιλλικά για έπιβουλάν στα Μικρασιατικά παράλια.

Ἔνα μεγάλο μέρος τῶν ἐπιτυχιῶν ποῦ εἶχαν οἱ Σύμμαχοι
στὰ διάφορα μέτωπα — στεριά, ἀέρα καὶ θάλασσα — ὀφεί-

»Να μᾶς δοθῇ πλήρης περιγραφή περι-
σκονταί Γερμανοὶ εἰδικῆς ὑπηρεσίας.

Τὸ ὄνομα Σόλων ποὺ ἀναφέρεται στὸ τηλεγράφημα ἦταν τὸ ψευδώνυμο τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ «ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ» κ. Ν. Δημητάκη.

τοῦ ἀναχωρεῖ σήμερον διὰ Θεοσύνῃν. Ἡ 117 (JAGER) Μεραρ
(Ἡ συνέχεια ὀπίσθεν)

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΦΙΛΑΘΛΟΙ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΚΩΣΤΑΣ: Πενήνταρης αξιοπρεπής βιομήχανος, τύπος σοβάρου και ήθικου οικογενειάρχου. **ΧΡΗΣΤΟΣ:** Συνομηλικός και συνάδελφος του. **ΡΕΝΑ:** Σύζυγος του Κώστα, 50 χρονών. Οι συχνές επισκέψεις στα ινστιτούτα καλλονής και τα κομμωτήρια δεν της κάνουν — φυσικά! — τίποτ' άλλο από το να εμφανίζονταν τα «γυράλα ενιάτα» της σαν απεριποίητα γυράλα! **ΝΙΤΣΑ:** Συνοδοιπόρος στον άγωνα της διατηρήσεως μιάς ρυτιδωμένης καλλονής! Γυναίκα του Χρήστου.

Σ κ η ν ή 1 η

(Στο γραφείο του Κώστα)

ΧΡΗΣΤΟΣ: Δεν είναι ζωή αυτή!... Διαρκής πλήξις... Μονοτονία...

ΚΩΣΤΑΣ: Κι' εμείς δυο θλιβεροί μάρτυρες που λαχταρούμε τις απολαύσεις της άγλης.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Έχεις καμιά μεγαλοφύεστατη έμπνευση;

ΚΩΣΤΑΣ: Λοιπόν ναί. Έχω ένα σχέδιο δυναμικό. Ψηλή έμπνευσεως και καταχθόνιας πονηρίας!...

ΧΡΗΣΤΟΣ (με ανυπομονησία που κάνει τα μάτια του δυο μεγάλα, λαμπερά ερωτηματικά): Λέγε λοιπόν. Τι περιμένεις τόση ώρα; Σ' ακούω...

ΚΩΣΤΑΣ (με ύφος Κολόμβου, που πρόκειται να κάνει ανακοινώσεις για την ανάκαμψη του Νέου Κόσμου): Θα το ρίξουμε στον αθλητισμό, στα σπορ...

ΧΡΗΣΤΟΣ: Τρελλάθηκες!... Σ' αυτή την ηλικία;

ΚΩΣΤΑΣ: Δεν με κατάλαβες. Στάσου να εξηγηθώ, να σου το κάνω λιανά, όπως λένε κοινώς: Θα γίνουμε οι ύψηλοι προστάτες του αθλητισμού.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Δηλαδή;... Δεν μπηκά ακόμα στο νόημα.

ΚΩΣΤΑΣ: Νά, αυτό είναι. Θα γίνουμε

Πρόεδρος και Αντιπρόεδρος του ανυπαρκτού Σωματείου «Σύλλογος των Πανελληνίων Φιλάθλων». Θα τυπώσουμε χαρτιά, με την επικεφαλίδα, θα παραγγείλουμε σφαγίδια και θα νοικιάσουμε κι' ένα μικρό γραφείο. Τα έξοδα για μας είναι μηδαμικά.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Μαρέ σύμφωνοι! Άλλα δεν καταλαβαίνω σε τι θα χρησιμεύσει αυτό το κόλπο για ν' άπατούμε ανενόχλητα τις γυναίκες μας.

ΚΩΣΤΑΣ: Είσαι πολύ αφελής!... Απλούστατα, φίλε μου, θα πηγαίνουμε συνεχώς στην Πάτρα, στη Ρόδο, στη Θεσσαλονίκη, στο διαβόλου τη μαμά τέλους πάντων, για να παρακολουθούμε τα «μάτς» και για να ελέγχουμε εάν διεξάγονται οι άγώνες σύμφωνα με το πραγματικό αθλητικό πνεύμα!...

ΧΡΗΣΤΟΣ: Και θα πηγαίνουμε;

ΚΩΣΤΑΣ: Όχι, φυσικά! Θα πηγαίνουμε σε μία κομψή ερωτική φωλίτσα και θα περνάμε ζωή και κόττα!...

ΧΡΗΣΤΟΣ: Τολμώ αλλά όχι ακατόρθωτο.

ΚΩΣΤΑΣ: Σοφό και ακίνδυνο, φίλτατε. Και θα το δής!

Σ κ η ν ή 2 η

(Στη μεθυστική, μυρωμένη και μισόφωτη ατμόσφαιρα μιάς ερωτικής φωλιάς).

ΚΩΣΤΑΣ (Αγκαλιάζοντας τρυφερά ένα θηλυκό διαβόλακι του Έρωτος, ενός Έρωτος που είναι περισσότερο «κερδωός» παρά «λόγιος»). Είναι ο Έρωας εκείνος που έχει πολλές τσέπες ή μάλλον τσάντες και συνήθως στερείται καρδιάς!... Αχ!... Αυτή είναι η ζωή!...

ΧΡΗΣΤΟΣ (Στην απέναντι πολυθρόνα, τρώγοντας ένα μικρό γλυκό με το ποτήρι της σαμπάνιας στο ένα χέρι κι' αγκαλιάζοντας μια παρόμοια κομψή πωλήτρια του ερωτικού αίσθηματος με το άλλο)... Έχεις δίκιο!... Άλλα τι θα γίνει αύριο που θα υπονοηθούνε και περιγράψουμε το μάτς της Θεσσαλονίκης στα σπιτικά μας;

ΚΩΣΤΑΣ:... «Ίσως έπρεπε νάχουμε» ένα ραδιόφωνο. Δεν πειράζει όμως. Αγοράζουμε το πρώτο της «Φωνή των Φιλάθλων» που θα τα λέη όλα λεπτομερώς.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Μαρέ είσαι μεγαλοφυής!

ΚΩΣΤΑΣ (Μετριοφρονως): Καθλου. Άπλως, το μυαλό μου έ'ει εξασκηθεί στο να βρίσκει λύσεις ατοκολομυικές!

Σ κ η ν ή 3 η

(Το άλλο πρωί στο ίδιο «ντεκόρ», γίνεται σοβαρά μελέτη της περιγραφής του «μάτς» στη «Φωνή των Φιλάθλων»).

ΚΩΣΤΑΣ (Διαβάει):... «Ακράτητος πλέον ο Όλυμπιακός, κατατροπώνει την ΑΕΚ και επιτυγχάνει εις το δεύτερον ημιχρόνιο το τέταρτον τέμα. Τα πλήθη ζητωκραυγάζουν τους παίκτας του Όλυμπιακού...» (Διακόπτει το διάβασμα)....

Χρήστο!

ΧΡΗΣΤΟΣ: Λέγε!

ΚΩΣΤΑΣ: Έχω μιά πολύ φαινή ιδέα! Μπορούμε να μείνουμε ακόμη μιά μέρα! Γιατί φυσικά, εμείς θα οργανώσουμε το γεύμα για να πανηγυρίσουμε τη νίκη του Όλυμπιακού! Δεν είν' έτσι; Τι διαβόλο «Σύλλογος των Πανελληνίων Φιλάθλων» είμαστε!...

ΧΡΗΣΤΟΣ: Είσαι μεγαλοφυής!

ΚΩΣΤΑΣ: Σου τώχα ξαναπή: Το μυαλό μου βρίσκει τις ατοκολομυικές λύσεις!... Τα κορίτσια κοιμούνται;

ΧΡΗΣΤΟΣ: Κοιμούνται, ναί.

ΚΩΣΤΑΣ: Πάμε να τους ετοιμάσουμε το «πτι - ντεζενέ»! (Ένθουσιασμένος). Ζήτω η Ζωή!...

Σ κ η ν ή 4 η

(Την επομένη στο σπίτι του Κώστα)

ΧΡΗΣΤΟΣ (Μπαίνοντας στο σαλόνι): Γειά σας! Τηλεφωνήσαμε στο σπίτι και μάθαμε πως είσατε δώ και οι δυο.

ΚΩΣΤΑΣ (Θριαμβευτικά): Γειά σας! Η νίκη του Όλυμπιακού ήτανε υπέροχη!

ΧΡΗΣΤΟΣ: Ένα παιν'ν'δι, θαματικό και καταπληκτικό!

ΡΕΝΑ: Μπά;

ΝΙΤΣΑ: Όποτε ήταν υπέροχο;

ΚΩΣΤΑΣ: Πριτοφανές!... Και καθυστέρησαμε ακόμη μ'α μέρα για να πανηγυρίσουμε τη νίκη και... παραθέσουμε γεύμα.

ΡΕΝΑ: Μπράβο!... (Σηκώνεται). Άλλα το «μάτς» δεν έγινε! Άνεβλήθη την τελευταία στιγμή και ούτε ανεχώρησαν οι ποδοσφαιριστά!... Το είπε το ραδιό, χρυσό μου!

ΚΩΣΤΑΣ (Σιγά και βιαστικά στο Χρήστο): Πανε να μας τσάκωσουν, πρόσχε! (Δυνατά). Μά τι λέτε, τώρα; Είδατε τη «Φωνή των Φιλάθλων»; (Θριαμβευτικά). Όρίστε!...

ΝΙΤΣΑ (Θριαμβευτικότερα): Αυτή είναι η χθεσινή! Η σημερινή λέει τα έξης: (Διαβάει). «Ζητούμε συγγνώμη από τους ανανώνωτας μας διότι ο άπεσταλμένος μας εις Θεσσαλονίκην Γ. Χ., έπλασε χθες φανταστικήν περιγραφήν ποδοσφαιρικού αγώνος, και η έφημερίς έπρεσε θυμα της τραγικής επιπολαιότητός του Σοβαρά κυρώσεις θα έτιδλθούν εις τόν συντάκτην!» (Βγάζει το πασπομάκι της). Και τώρα... μάτς παντόφλας! Έλα Ρένα, τι κάθασαι;

(Σβύνουν τα φώτα και ακούγονται ζωηροί κρότοι και... πονεμένοι αναστεναγμοί. Άνδρικοί φρυγγοί!)

(Αυλαία)

ΕΨΙΛΟΝ

Ένας ήρωας

Ο Λιούις Ντάγκλας, πρεσβευτής των Ηνωμ. Πολιτειών στη Μεγάλη Βρετανία διηγείται συχνά την παρακάτω ιστορία:

— Τον μεγαλύτερο άνδρα που γνώρισα στη ζωή μου ήταν ένας φτωχός Ίνδο-Μεξικανός. Όταν ήμουν παιδί ο πατέρας μου είχε ένα μικρό μεταλλείο χαλκού περιόπου έξη μίλια έξω από την πόλη του νότιου Μεξικού, Νακοζάρι. Η μόνη συγκοινωνία από το μεταλλείο ως την ήσυχη πόλη με τους 4.000 κοιμισμένους κατοίκους της, ήταν μιά πρωτόγονη σιδηροδρομική γραμμή και ο Χρίστος Γκάρσια ο φηλός και ώραιος μηχανοδηγός, ήταν το είδωλό μου. Η δουλειά του Γκάρσια ήταν να μεταφέρει τους εργάτες με τα εργαλεία τους και τις έκρηκτικές ύλες στο μεταλλείο και να φέρη το μετάλλευμα στη πόλη.

Μιά μέρα ο Γκάρσια φόρτωσε το τραίνο του με μεγάλες ποσότητες έκρηκτικών υλών για το μεταλλείο κι' ύστερα στάθηκε να μιλήσει με τους συναδέλφους του στον σταθμό.

Ξαφνικά ένας από αυτούς του φώναξε: «Το τραίνο σου πήρε φωτιά!»

Ο Γκάρσια έρριξε μιά ματιά και είπε ήρεμα στους φίλους του:

— Συχωράτε τον Γκάρσια, παιδιά! Ύστερα ανέβηκε μόνος στο τραίνο και το έβαλε γρήγορα εμπρός. Το τραίνο βγήκε έξω από τον σταθμό, έξω από την πόλη με μεγάλη ταχύτητα.

Επειτα από λίγα λεπτά η έκρηξη συγκλόνισε τη γή. Και δεν έμεινε τίποτε από τον Γκάρσια και το τραίνο του, αλλά η πόλις Νακοζάρι σώθηκε...

ΠΩΣ ένα φόρεμα, έτσι κι' ένα καλό χτένισμα χρειάζεται το ίδιο εξαιρετικής ποιότητας. Βέβαια, στη δεύτερη περίπτωση, δεν είναι στο χέρι μας να κάνουμε έκλογη αυτού του «ύλικου», δηλαδή των μαλλιών μας. Μπορούμε όμως να το καλύτερώσουμε σημαντικά.

Το πρώτο πράγμα που χρειάζεται απαραίτητα τα μαλλιά, είναι η απόλυτη καθαριότητα. Λούζετέ τα μιά φορά τη βδομάδα, με σαπούνι αν είναι λιπαρά εκ φύσεως, ή μ'ένα ειδικό «σαμπουάν» αν είναι μάλλον ξηρά. Αν μεταχειρίζεστε πηγαδίσιο νερό, βράστε το προηγουμένως, για να πέσουν τα άλατα που περιέχει. Τα νέα σαμπουάν ωστόσο είναι κατάλληλα και για γλυφό νερό.

Προσθέστε πάντως το ζουμί ενός λεμονιού ή δυο κουταλιές της σούπας ξύδι στο νερό του τελευταίους ξεπλύματος, για να φύγη έντελώς το σαπούνι που μπορεί να έχει κολλήσει στα μαλλιά σας.

Να πως πρέπει να γίνει το λούσιμο: 1) Βουρτσίζετε τα μαλλιά, για να φύγη η σκόνη. 2) Τα βρέχετε με χλιαρό νερό. 3) Τα σαπουνίζετε καλά και τα ξεπλένετε. 4) Έπαναλαμβάνετε το πλύσιμο τρεις φορές, ως ότου, γλιστρούν οι τρίχες ανάμεσα στα δαχτύλα σας. 5) Διπλώνετε τα μαλλιά με μιά πετσέτα, για ν' απορροφήση την πολλή υγρασία. 6) Τα τρίβετε με μιά στεγνή πετσέτα (αν το επιτρέπη ο καιρός, τα στεγνώνετε στο ύπαιθρο, στον καθαρό αέρα). 7) Χτενίζετε και βουρτσίζετε δυνατά τα μαλλιά, πριν στεγνώσουν τελείως.

Το βούρτσισμα των μαλλιών είναι απαραίτητο. Χρησιμοποιήτε βούρτσα μάλλον σκληρή, με τρίχες αρκετά μακριές για να φτάνουν ως το δέρμα. Πλύνετε την σε καθαρό μέρος, φυλάτε την σε καθαρό μέρος και μην τη δανείτε ποτέ σε άλλους.

Άλλα και το μασάζ με τις άκρες των δακτύλων ώφελει πολύ το τριχωτό δέρμα. Πρέπει να γίνεται με μικρές κυκλικές κινήσεις, και με το

Ένα υπαίτιο χτένισμα

Η περιποίησης του «ύλικου» του

Τα λιπαρά χρειάζονται συχνότερο λούσιμο και ειδικές αντισηπτικές λοσιόν, καθαρό αέρα και ήλιο και καπέλλα όχι πολύ στενά. Όσο για την πιτυρίδα, πολλοί ειδικοί πιστεύουν ότι προκαλείται από μικρόβιο. Πάντως, για κάθε ένδεχομένο, μη χρησιμοποιήτε ξένα χτένια ή βούρτσες και μην άκουμπάτε το κεφάλι σας στη ράχη καθισμάτων που χρησιμοποιήσαν άλλοι. Η λιπαρή πιτυρίδα είναι μιά απ' τις κοινότερες αιτίες της τριχοπτώσεως.

Αν πέφτουν πολύ τα μαλλιά σας, άποταθήτε σ' ένα καλό δερματολόγο. Υπάρχουν διάφορα είδη περιμανών. Όλα είναι καλά, όταν γίνονται από έναν κομμωτή. Πάντως, η περιμανών δεν είναι κόμωσις. Είναι μιά καλλιεργει του ύλικου που θα μεταχειρισθήτε.

Το καθημερινό, δονουλάρισμα των μαλλιών γίνεται με φουρκέτες ή με μπηγουντί, στα όποια λιγότερες τις τούφες, αφού τις υγράνετε με λίγο νερό. Από πάνω φοράτε ένα φίλε, ως που να στεγνώσουν τελείως τα μαλλιά σας.

Στην έκλογη του χτενίσματός σας θα λάβετε υπ' όψη πρώτα το είδος των μαλλιών σας (Ίσια, κατσαρά, λεπτά, χοντρά, κλπ.). Τα κατσαρά μαλλιά, φυσικά ή τεχνητά, προσαρμοζονται εύκολωτερα σ' όλα τα χτενίσματα, ιδίως δε αν οι τρίχες έχουν μέτριο πάχος. Οι ίσιες και σκληρές τρίχες ταιριάζουν μάλλον σε απλά χτενίσματα, σαν ανδρικά. Οι λεπτές κι' όχι πολύ άφθονες τρίχες χρειάζονται κατσαρώμα, για ν' αποκτήσουν κάποιον όγκο.

Εξ άλλου, το χτένισμα πρέπει να ταιριάζει με τη φυσιογνωμία. Το ώσειδες πρόσωπο, καθώς κι' εκείνο που έχει σχήμα ρόμβου, θεωρούνται τα τελειότερα και δέχονται οποιαδήποτε χτενίσμα. Ένα πρόσωπο όμως πολύ μακροστενο δεν ταιριάζει βεβαίως με χτένισμα ψηλό και στενό. Με πρόσωπο πολύ πλατύ, τα μαλλιά δεν πρέπει να χτενίζονται προς τα δυο πλευρά του. Το στρογγυλό ή τετραγωνικό πρόσωπο φαίνεται συχνά ελκυστικότερο μ' ένα χτένισμα ασύμμετρο.

Όσο πιο πλάγια γίνεται η χωρίστρα, τόσο πλατύτερη δείχνει την κορυφή του κεφαλιού. Η χωρίστρα στη μέση είναι κατάλληλη για πρόσωπα τριγωνικά ή ρομβοειδή, όχι όμως και για μακροστενα, στρογγυλά ή τετραγωνα.

Αν αρχίση απ' τη μέση του μετώπου και διευθυνεται λοξά προς τα έξω, δείχνει πλατύτερη την κορυφή του κεφαλιού. Αν αρχίση απ' το πλάι και λοξεύη προς το κέντρο του κρανίου, λιγότευει το φαινομενικό πλάτος του.

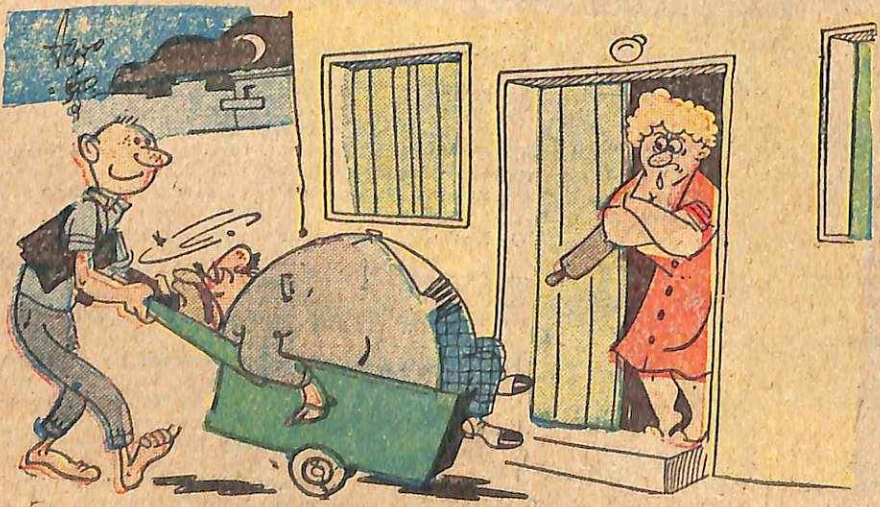
Οι μπούκλες είναι κατάλληλες για ένα μέτωπο πολύ ψηλό. Αν το πηγούνι είναι τραχηλωμένο προς τα μέσα, δεν πρέπει ποτέ να πετάνε τα μαλλιά πολύ προς τα εμπρός, πάνω απ' το μέτωπο. Γι' αντίθετα ίσχύει όταν προέξη πολύ η μύτη ή το πηγούνι.

Με κοντόταχο λαιμό ταιριάζουν κοντά μαλλιά. Ο μακρύς λαιμός χρειάζεται και μαλλιά κάπως μακρότερα.

Αν φοράτε ματογυάλια, αποφεύγετε να σκεπάσετε με τα μαλλιά το μέτωπο και τα πλάγια του προσώπου σας. Πραγματε ένα χτένισμα ασύμμετρο.

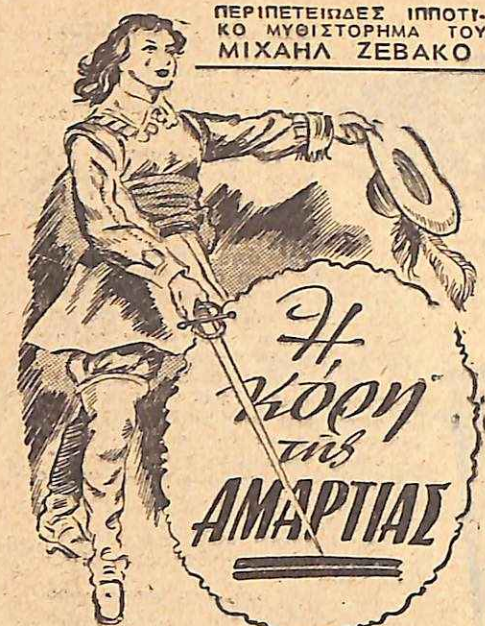

Α) Χτένισμα με πολύ κοντά μαλλιά, ταιριασμένο σ' ένα καλοσχηματισμένο κεφάλι. Χωρίστρα στο πλάι. Μαλλιά χτενισμένα προς τα εμπρός, μ' ένα ρουλό στο μέτωπο. Β) Για μακριά μαλλιά, πρόνισμα λιτό, που ταιριάζει σε κάθε νεανικό πρόσωπο και σε διάφορες ποιότητες μαλλιών. Χωρίστρα από μιά μπούκλα στο πλάι και πλησιάζει στο «από». Γ) Ένα χτένισμα ώρειο για κάθε ηλικία, με μαλλιά μετριου μήκους, κατάλληλο ιδίως για λεπτές τρίχες. Φουσκωτό στα πλάγια, καλυπνεί το λεπτό πρόσωπο και το ψηλό μέτωπο. Δ) Χτένισμα κατάλληλο ιδίως για πρόσωπο παχυλό και κοντό λαιμό. Τα μαλλιά είναι μακριά χτενισμένα προς τα κάτω και συγκρατημένα με λαστίχο. Προσέξτε πάντα μπροστά στο καθρέφτη σας τη σχέση που έχει το χτένισμα με όλο σας το σώμα. Πρέπει να μη σας κάνει πιο χοντρή απ' ό,τι είσθε ούτε πιο ψηλή.

— Η άφιξη του μούστου...

(Του Άρχελαου!)

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΗΡΜΑ ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο δούκας της Βανδώμης κι' ο αδελφός του πέφτουν στην παγίδα του Ρισελιέ και συλλαμβάνονται. Στο Μάρσ - Νουάρ φτάνει στο μεταξύ κι' ο Κορινιανός και συναντάται με το Ρασκάς. Επίσης ο Λουβινός συναντά τη Μαριέττα και της ζητάει πληροφορίες για την κυρία της που εξακολουθεί ν' αγαπά σαν τρελλός. Κι' ο Κορινιανός συναντάει την καμριέρα της δούκισσας που ποθεί να την κάνει φίλη του.

— Μου τ'ορκίζεσαι μικρή δι-
αδούλιστα; ρώτησε ο Κορινιανός,
γεμάτος φωτιά και φλόγα.

— Στο ορκίζομαι, απάντησε η
Μαριέττα.

— Τι θές από μένα;

— Απλούστατα, πρέπει να βρής τη
δούκισσα και να της δώσεις μια επιστο-
λή που θα γράψω.

— Σου υπόσχομαι να τ'ο κάνω, όμως
φούλα μου.

Η Μαριέττα κάθισε τότε και έγραψε
το παρακάτω σημείωμα:

«Κυρία δούκισσα, ο κόμης Σαλαί είχε
αιχμαλωτίσει τον ιππότη Λουβινό στο παν-
δοχείο «Ο Θεός του Έρωτος» στο Μπου-
ζαρανσύ.

Η άφοσιωμένη σου υπηρέτρια
Μαριέττα»

«Εκλείνει κατόπιν το γράμμα και τ'ο έ-
δωσε στον Κορινιανό.

— Θα πάω, προς χάριν σου, της είπε ο
κατάσκοπος. Άλλα που διάβολο θα βρω
τη δούκισσα;

— Τρέξε, έρευνήσε, μάθε και δώσε της
το γράμμα αυτό πριν περάσουν δυό μέ-
ρες. Την τελευταία φορά που την είδα,
την άφησα στο χωριό Μάρσ - Νουάρ, στη
μικρή έπαυλή της. Εκεί την κρατούσε αιχ-
μάλωτη ο φίλος σου Ρασκάς.

— Ο Ρασκάς; ξεφώνισε ο πονηρός Κο-
ρινιανός. Πού είναι ο άθλιος να τον ξεκοι-
λιάσω;

— Φρόντισε να τ'ο βρής, επέμεινε η
Μαριέττα. Κι' όχι μόνο θα σ' αγαπήσω
με την καρδιά μου, αλλά θα πάρω και
δέκα χιλιάδες φράγκα για άμοιβή.

Αυτά όλα συνέβαιναν ακριβώς την ημέ-
ρα που ο δούκας της Βανδώμης κι' ο αδελφός
του είχαν αιχμαλωτισθί από το Ρισελιέ.
Έχοντας λοιπόν τις έλπίδες του στην ά-
γαπη και στην άμοιβή της Μαριέττας, ο
Κορινιανός ρώτησε για το Μπλουά. Ο-
ταν έφτασε εκεί πληροφορήθηκε από κά-
ποιον ύποπτο, του οποίου δεν μπόρεσε να
διακρίνη το πρόσωπο, που βρίσκεται το
Μάρσ - Νουάρ. Και την ίδια νύχτα έφτα-
σε στη μικρή έπαυλή της δούκισσας, ό-
που, καθώς είδαμε, συνάντησε το Ρασκάς.

Ο Κορινιανός διηγήθηκε τις περιπέτειές
του στο Ρασκάς, έκτος από τη συνάντησή
του με τη Μαριέττα και την αποστολή
που τ'ο ανέθεσε εκείνη.

Κι' έπειτα ο Ρασκάς επέμεινε, να μάθω,
πώς ο Κορινιανός βρέθηκε εκεί, αυτός του
απάντησε:

— Ο πάτερ Ιωσήφ με ώθησε... Μου
είπε: «Πήγαινε στο Μάρσ - Νουάρ!».
— Νότε έλαβε το γράμμα μου; ρώτη-
σε ο Ρασκάς, πέφτοντας στην παγίδα.
— Βέβαια, και το γράμμα σου το διά-
βασα. Έγραφε...
— Έγραφε...
— Εί... Νά, έγραφε τούς θριάμβους
σου και ήρθα να συμμεριστούμε τούς κιν-
δύνους και τ'α κέρδη... Θα τ'α μοιραστού-
με, συντροφέ μου...
— Και σένα βρήκε να στείλεις για
την έισχυρή μου ο πάτερ Ιωσήφ; είπε ο
Ρασκάς. Με σένα θα φυλάξω την κατα-
ραμένη αυτή δούκισσα.

— Τη δούκισσα; φώναξε ο Κορινιανός.
Πού είναι η δούκισσα.

— Σ' έπιασα παληορασοφόρε! είπε ο
Ρασκάς. Λές ότι διάβαζες την επιστο-
λή μου;

— Ναί, τη διάβασα, ξανάπε ο Κορι-
νιανός. Θα μου πης επιτέλους πού είναι η
δούκισσα;

Ο Ρασκάς σήκωσε τη γραδιά του για
να χτυπήσει τον αντίπαλό του, όταν ξνοιώ-
σε κάποιον να τον αρπάζει από τ' αυτιά.
Σήκωσε τα μάτια του κι' άμέσως έμεινε
σαν απολιθωμένος, βλέποντας τον Τραγ-
καβέλ, ο οποίος τον ρώτησε:

— Λοιπόν, τί σημαίνουν αυτά, κύριε
Ρασκάς;

— Ο κύριος Τραγκαβέλ!... τραύλισε
ο Ρασκάς.

Και τώρα πρέπει να παρακολουθήσου-
με τη δράση των διαφόρων ηρώων μας,
που ξεκινώντας από διάφορα σημεία, εί-
χαν συγκεντρωθί σχεδόν όλοι στο ίδιο έρ-
ος.

Είδαμε πως όταν ο Ρισελιέ βγήκε από
το Παρίσι τον παρακολούθησε η Άνναίδα
ντ'ε Λεσπάρ. Και την Άνναίδα πάλι, χω-
ρίς αυτή να υποψιάζεται τίποτε, την πα-
ρακολουθούσαν ο Τραγκαβέλ κι' ο Μωλουύ.
Γύρω απ' αυτούς στριφογύριζε ο Σαιμ-
πριάς. Τέλος, όπως είδαμε, κι' ο αρχιεπι-
σκοπος της Λυών Λουδοβίκος Ρισελιέ εί-
χε ανακατευθί ξαφνικά σ' όλη αυτή την
ιστορία.

Ός τη Σάρτρη, η Άνναίδα άγνοούσε
ότι την παρακολουθούσε ο Τραγκαβέλ. Στο
μεταξύ κι' ο Σαιμπριάς είχε τ'α σχέδιά
του, μα δεν ήξερε καλά - καλά τί θακανε.
Νά συλλάβη την Άνναίδα; Για να τ'ο πε-
τύχη αυτό, δεν είχε να κάνει τίποτε άλλο
παρά να τρέξη στον καρδινάλιο και να του
π'η: «Η Άνναίδα είναι εδώ. Σ'ας παρα-
κολουθεί από το Παρίσι. Δώστε μου δυό
άντρες για να τ'ο συλλάβω».

Άλλά ο Σαιμπριάς δεν έπ'ηγε να είδο-
ποιήσει τον καρδινάλιο. Ήθελε να τ'ο συλ-
λάβη μόνος του. Σκεφτόταν: «Κι' ένα ό-
λοκληρο στρατεύμα αν στείλ'η ο καρδινα-
λός, δεν θα μπόρεση να συλλάβη την
Άνναίδα, εφόσον βρίσκεται κοντά της ο
Τραγκαβέλ. Πρέπει πρώτα να τον σκο-
τώσω, έστ'α και δολοφονικά».

Έτσι ο Σαιμπριάς παρακολ'υθούσε την
Άνναίδα ν'αγα για να μη χάση τ'α ί-
χνη της. Στη Σάρτρη όμως ένας ξαφνι-
κά τον Τραγκαβέλ και το Μωλουύ. Από
αυτούς για να τ'ο συλλάβω».

Άλλά ο Σαιμπριάς δεν έπ'ηγε να είδο-
ποιήσει τον καρδινάλιο. Ήθελε να τ'ο συλ-
λάβη μόνος του. Σκεφτόταν: «Κι' ένα ό-
λοκληρο στρατεύμα αν στείλ'η ο καρδινα-
λός, δεν θα μπόρεση να συλλάβη την
Άνναίδα, εφόσον βρίσκεται κοντά της ο
Τραγκαβέλ. Πρέπει πρώτα να τον σκο-
τώσω, έστ'α και δολοφονικά».

Έτσι ο Σαιμπριάς παρακολ'υθούσε την
Άνναίδα ν'αγα για να μη χάση τ'α ί-
χνη της. Στη Σάρτρη όμως ένας ξαφνι-
κά τον Τραγκαβέλ και το Μωλουύ. Από
αυτούς για να τ'ο συλλάβω».

Άλλά ο Σαιμπριάς δεν έπ'ηγε να είδο-
ποιήσει τον καρδινάλιο. Ήθελε να τ'ο συλ-
λάβη μόνος του. Σκεφτόταν: «Κι' ένα ό-
λοκληρο στρατεύμα αν στείλ'η ο καρδινα-
λός, δεν θα μπόρεση να συλλάβη την
Άνναίδα, εφόσον βρίσκεται κοντά της ο
Τραγκαβέλ. Πρέπει πρώτα να τον σκο-
τώσω, έστ'α και δολοφονικά».

Έτσι ο Σαιμπριάς παρακολ'υθούσε την
Άνναίδα ν'αγα για να μη χάση τ'α ί-
χνη της. Στη Σάρτρη όμως ένας ξαφνι-
κά τον Τραγκαβέλ και το Μωλουύ. Από
αυτούς για να τ'ο συλλάβω».

Άλλά ο Σαιμπριάς δεν έπ'ηγε να είδο-
ποιήσει τον καρδινάλιο. Ήθελε να τ'ο συλ-
λάβη μόνος του. Σκεφτόταν: «Κι' ένα ό-
λοκληρο στρατεύμα αν στείλ'η ο καρδινα-
λός, δεν θα μπόρεση να συλλάβη την
Άνναίδα, εφόσον βρίσκεται κοντά της ο
Τραγκαβέλ. Πρέπει πρώτα να τον σκο-
τώσω, έστ'α και δολοφονικά».

Έτσι ο Σαιμπριάς παρακολ'υθούσε την
Άνναίδα ν'αγα για να μη χάση τ'α ί-
χνη της. Στη Σάρτρη όμως ένας ξαφνι-
κά τον Τραγκαβέλ και το Μωλουύ. Από
αυτούς για να τ'ο συλλάβω».

Άλλά ο Σαιμπριάς δεν έπ'ηγε να είδο-
ποιήσει τον καρδινάλιο. Ήθελε να τ'ο συλ-
λάβη μόνος του. Σκεφτόταν: «Κι' ένα ό-
λοκληρο στρατεύμα αν στείλ'η ο καρδινα-
λός, δεν θα μπόρεση να συλλάβη την
Άνναίδα, εφόσον βρίσκεται κοντά της ο
Τραγκαβέλ. Πρέπει πρώτα να τον σκο-
τώσω, έστ'α και δολοφονικά».

Έτσι ο Σαιμπριάς παρακολ'υθούσε την
Άνναίδα ν'αγα για να μη χάση τ'α ί-
χνη της. Στη Σάρτρη όμως ένας ξαφνι-
κά τον Τραγκαβέλ και το Μωλουύ. Από
αυτούς για να τ'ο συλλάβω».

Άλλά ο Σαιμπριάς δεν έπ'ηγε να είδο-
ποιήσει τον καρδινάλιο. Ήθελε να τ'ο συλ-
λάβη μόνος του. Σκεφτόταν: «Κι' ένα ό-
λοκληρο στρατεύμα αν στείλ'η ο καρδινα-
λός, δεν θα μπόρεση να συλλάβη την
Άνναίδα, εφόσον βρίσκεται κοντά της ο
Τραγκαβέλ. Πρέπει πρώτα να τον σκο-
τώσω, έστ'α και δολοφονικά».

ή στιγμή εκείνη παρακολουθούσε την Άν-
ναίδα, αλλά με τρόμο. Έτρεμε μήπως
βρεθί μπροστά του ο Τραγκαβέλ.

Άς παρακολουθήσουμε τώρα την Άν-
ναίδα. Όταν η βασιλική ακολουθία έφτα-
σε στο χωριό Μανταλέν, η Άνναίδα έγ-
καταστάθηκε σ' ένα πανδοχείο, απ' όπου
μπορούσε να βγαίνει μεταμφιεσμένη και
να παρακολουθί τις κινήσεις των κατα-
κόπων του καρδινάλ'ο. Έτσι μπόρεσε
να παρακολουθήσει τη συνάντησι του Ρι-
σελιέ με τ'ο δούκ'η της Βανδώμης και τον
αδελφό του. Δεν κατώρθωσε όμως να πλη-
σιάσει άρκετά τον καρδινάλιο για να μο-
νομαχήσει μαζί του μέχρι θανάτου.

Η σκέψις της ενδίκησης της την άπα-
σχολούσε από τ'ο πρωί ως τ'ο βράδυ. Συγ-
χρόνως μία άλλη μορφή παρουσιαζόταν
μπροστά της. Και η δυστυχισμένη νέα ψι-
θυριζε μονολογώντας:

— Γιατί να τ'ον διώξω; Γιατί αφέρω
τη ζωή του σ'ε μένα; Γιατί με έσωσε δυό-
τρείς φορές... Δεν είναι όμως ευπρόσδεκ-
τος; Δεν έχει άριστο ρατική καταγωγή!...

Και πρόσθετε:

— Μά, τί τέλους, τί σημαίνει ν'οι ά-
δειανές αυτές λέξεις;

— Εί... οί σκέψεις που περνούσαν
από τ'ο μυαλό της, δεν την άφηναν να κοι-
μηθί όλη τη νύχτα.

Το πρωί, χλωμή και κουρασμένη ακό-
μα, άηδούσε στο άλογο της, έλπίζοντας
ότι αν κουράζε περισσότερο τ'α σώμα της
θα έδιωχνε τις δυσάρεστες σκέψεις της.

Ένα πρωινό, τη στιγμή που ανέβαινε
στ' αλόγο της, κάποιος κατάσκοπος, τον
οποίο είχε εξαγοράσει, την πλησίασε και
της είπε γρήγορα, με σιγανή φωνή:

— Στις 8 ο καρδινάλιος θα βρίσκεται
έξω από τ'ο χωριό Μάρσ - Νουάρ, στην εί-
σοδο του δάσους, όπου θα συναντηθί με
κάποιον... Θα είναι μόνος...

Κατόπιν ο κατάσκοπος εξαφανίστηκε.
Η Άνναίδα κατάκαθε π'α πώς είχε φτάσει η
στιγμή της δράσεως.

Χωρίς να διστάση κάλπασε προς τ'ο
Μάρσ - Νουά. Ήταν ακόμα η ώρα εφτά
κι' άσφαλτος θα προλάβαινε τον καρδι-
νάλιο.

Ο κατάσκοπος όμως που η Άνναίδα
είχε εξαγοράσει και τον νόμιζε δικόν της,
άμέσως μετά τη συνάντησή του μαζί της
έφυγε βιαστικά. Όταν έφτασε στην άλλη
άκρη τ'ο χωριού, μπήκε μέσα σ'ε μιαν σύ-
λη, όπου τον περιέμεναν πέντε καβαλά-
ρηδες. Ο ένας απ' αυτούς έτρεξε άμεσα
να τ'ον προυπαντήση και τ'ω ρώτησε ά-
νυσυχα:

— Λοιπόν;

— Εν τάξει! απάντησε. Τη στιγμή αυ-
τή η Άνναίδα βρίσκεται π'ο δρόμο του
Μάρσ - Νουάρ.

— Καλά. Πήγαινε τώρα του απάντησε
ο καβαλάρης. Τ'α άλλα άφορούν έμένα...
Και π'ο πάντων μ'η π'ης λέξι στον καρ-
δινάλιο.

— Τι λέτε, κύριε βαρώνε; είπε ο κατά-
σκοπος. Δεν ύπηρετώ πολλούς κύριους
συγχρόνως. Όταν εξυπηρετώ τον βαρόνο
ντ'ε Σαιμπριάς, δεν εργάζομαι και για
το Ρισελιέ. Τι διάβολο!...

— Πολύ καλά! Πήγαινε.

Ο κατάσκοπος ηπακλήθηκε κι' έφυγε.
Φεύγοντας όμως ε'ο κεί, διευθύνθηκε στο
βασιλικό στρατόπεδο, όπου ζήτησε ακό-
σ'α από το Ρισελιέ, που τον δεχτηκε ά-
μέσως.

— Κύριε κι' διν'έλιε, του είπε, σήμερα
π'ησα διαταγή από τ'ο βαρόνο ντ'ε Σαιμ-
πριάς να π'ω στη δασοφυλάξη ντ'ε Λεσπάρ,
ότι μπορεί να σ'ας συναντήση έξω από τ'ο
χωριό Μάρσ - Νουάρ στις οχτώ τ'ο πρωί.

— Γιατί σου τ'ο είπε αυτό; Τί σκο-
πεί να κάνει;

— Πα αμο'εψη τη δασοφυλάξη ντ'ε
Λεσπάρ, να όρμηση εναντίον της και να
την συλλάβη. Θα έχη βοηθούς τέσσερες
άντρες, τούς πιο δυνατούς στο σπαθί!...

— Τ'ού 'πτε αυτά που σου είπα; Ότι
δυστυχώς τ'ο λέγα φ'εμ'α, ήταν τ'ο ύ-
ποσέθηκα να παντρεύω με τη δασοφυ-
λάξη ντ'ε Λεσπάρ;

— Μάλιστα! Και πρόσθεσε ότι σκεφτό-
σαστε ν'απαλλάξητε απ' αυτόν όσο τ'
δυνατόν γι'ηγορώτερα. Γι' αυτό ο Σαιμ-
πριάς σκεπτεται, αν συλλάβη την Άνναίδα,
να τραβήξ'η για τ'ο Παρίσι. Έτσι τουλά-
χιστον μου είπε. Έγώ όμως νομίζω ότι
θα φύγη για τ'ο Άνζου.

— Όρα! είπε ο καρδινάλιος. Οί ύπε-
ρεσίες σου μου είναι πολύτιμες. Πόσα
θα πάρης από τ'ο Σαιμπριάς;

— Έκατό είκασός'αγκά.

— Κι' ε'π'η την Άνναίδα;

— Άλλα έκατό.

— Πάρε λοιπόν μι'α έντολή να πάρης
κι' από τ'ο ταμείο μου δυό χιλιάδες φράγ-
κα. Καθώς βλέπεις είμαι πιο γενναίω-
ρος από τούς άλλους. Άλλ' είμαι κι' ο
πιο τρωμερός, όταν καταλάβω πως οί ύ-
ποότες μου με άπατούν. Πήγαινε.

Κατά τις πέντε τ'ο πρωί της ημέρας
εκείνης, δυό ώρες δηλαδή πριν η Άνναίδα
πληρωφόρηθί από τον κατάσκοπο ό'τι θα
συναντούσε τον καρδινάλιο στην άρχη του
δάσους Μάρσ - Νουάρ, δυό καβαλάρηδες
έτρεχαν με κάλπασμο.

Την ίδια στιγμή ο βαρώνος Σαιμπριάς
κι' οί τέσσερες άντρες του έτρεχαν προς
το Μάρσ - Νουάρ για να φτάσουν εκεί
πριν από την Άνναίδα.

Η Άνναίδα διέσχισε τ'ο χωριό χωρίς
να σταματήση καθόλου. Σε λίγο έφτασε
στην άρχη του δάσους, όπου άσπαραχη τρα-
βήξε τ'ο έφιπος της. Κι' άφού έρριξε ένα
βλέμμα γύρω της, άναρωτήθηκε:

— Όάρη τάχα ο καρδινάλιος;

— Έδωσε κατόπιν τ'ο λόγ'ο της στον κορ-
μό ενός δέντρου και με τ'ο έφιπος στο χέρι
έκανε δοκιμές. Κατόπιν ξανάβαλε στη θή-
κη τ'ο έφιπο:

— Άν ήταν εδώ εκείνο, σκεφτόταν, για
τον Τραγκαβέλ, θα μου έδινε μαθήματα».

Μά ξαφνικά, τη στιγμή εκείνη ένοιωσε
δυό δυνατά χέρια να την άρπάζουν και
να την τραβούν προς ένα άμαξι που πε-
ρίμενε εκεί. Η Άνναίδα γύρισε τ'ο κε-
φ'λι της κι' αντίκρυσε τέσσερες άντρες.

— Άνάμεσα σ' αυτούς έχωρίσε μι'α μορφή
γεμάτη μίσος, πάθος και είρηνεία.

— Ήταν ο Σαιμπριάς!

Η Άνναίδα συγκέντρωσε τότε όλες τις
δυνάμεις της και προσπάθησε ν' απαλλά-
γ'η από τ'α χέρια που την κρατούσαν. Μά-
ταια όμως...

Και τ'οτε, μέσα στην άπελπισία της,
χωρίς να τ'ο θέλ'η κι' η ίδια φώναξε ά-
τυναίσθητα:

— Βοήθεια, Τραγκαβέλ!...

— Έδώ είμαι!... άκούστηκε η βροντε-
ρή φωνή του Φομόγ'ου.

Η Άνναίδα κι' ο Σαιμπριάς γύρισαν
προς τ'ο μέρος, που άκούστηκε η φωνή και
είδαν τότε τη θύελλα προσωποποιημένη να
όρμη άσυγκράτητα εναντίον των άπα-
γωγών.

Ο Σαιμπριάς ξεφώνισε μι'α άγρια βλα-
στήμια. Η Άνναίδα χωρίς να θέλ'η, άρ-
χήσε να τρέμ'η. Τί θα συνέβαινε; Και π'ως
θα τ'αβάλας πέρα ο ένναός έφιπος με
τούσους αντίπαλους, λυσσασμένους ένα-
ντίον του;...

Σε λίγα δευτερόλεπτα ο Τραγκαβέλ εί-
χε φτάσει κοντά τους.

— Σκοτώστε τον!... Σκοτώστε τον!...

ούρλιαζε ο Σαιμπριάς.
Κι' άμέσως οί πέντε άντρες άφ'σαν την
Άνναίδα για ν' αντίμετωκίσουν τη θύελ-
λα που τούς άπειλούσε.

Ο Τραγκαβέλ πήδησε από τ' αλόγο του
και σαν άστραπή οίχτηκε νάμεσα στους
πέντε όπλοφόρους που άγρια, τρομακτι-
κή, σύγκρουσι έμοιαζε σαν κεραυνός
που συντρίβει τ'α πάντα. Αυτό κράτησε
λίγα δευτερόλεπτα... Και στο διάστημα
αυτό δεν άκουγόταν τίποτε άλλο από βλα-
στήμιες, ρόγχους άγωνίας, ούρλιασματα
και κλαγγές συγκρουμένων όπλων.

Ο Τραγκαβέλ ήταν σαν τρελλός.

Με τ'α πρώτα χτυπήματα, τ'ο έφιπος του
είχε σπάσει.

Η Άνναίδα σαν απολιθωμένη παρακα-
λουθούσε τη συμπεριτ'ο π'α άπόστασι τεο-
σάρων βημάτων. Οί κραυγές σε λίγο έπα-
σαν και μόνο τ'α χτυπήματα άκούγοντου-
σαν τώρα.

Ο Τραγκαβέλ ύπουσε άλ'πτητα. Είχε
πιάσει το σπασμένο έφιπος του από τ'
λεπίδα... και χτυπούσε... χτυπούσε...
Ούτε για ν'α άποκρούση τ'α χτυπήματα
άμυνθ'η ν' άποκρούση. Ένας απ' αυτούς έ-
τ'αν αντίπαλόν του. Ένας απ' αυτούς έπα-
π'εσε ξαφνικά κάτω με τ'ο κεφάλι άνοιγ-
μένο στο δύο...

Κατόπιν δεύτερος, τρίτος, τέταρτος...
Τ'α χέρια του Τραγκαβέλ ήσαν καταμα-
τωμένα. Είχε ένα άσπρο πλ'ηγές. Τ'α πόδια
του πατούσαν μέσα σε μι'α λίμνη αίματος.

Τέσσερες άντρες σπάρ'αν μπροστά
του, με την άγωνία του θανάτου στα πρό-
τώτα τους.

Ο Τραγκαβέλ κύτταξε τ'ο θέαμα αυτό
και φώναξε μι'α φορά ακόμα περήφανα:

— Έδώ είμαι!...

Τότε πετάχτηκε μπροστά του ο μόνος
αντίπαλος που ζούσε. Ο βαρώνος Σαιμ-
πριάς.

Μά ο Τραγκαβέλ δεν τον χτύπησε αυ-
τόν... Τη στιγμή μόνο που ο Σαιμπριάς,
λυσσασμένος κυριολεκτικώς, ώρμούσε ένα-
ντίον του, τον άρπασε από τ'ο χέρι και
του τ'ο στραμπούληξε, στρίβοντάς τ'ο άπο-
τομα και δυνατά.

Και τότε του είτε με φωνή άλλόκοτη
και τρομερή:

— Έσύ δεν άνήκεις σε μένα!

Κατόπιν τ'ο βλέμμα του Τραγκαβέλ έ-
πεσε στους τέσσερες νεκρούς.

— Υστερα ύψωσε τ'α μάτια του στην Άν-
ναίδα και για τρίτη φορά φώναξε:

— Έδώ είμαι!...

Η Άνναίδα έτρεμε σύγκορη. Και δεν
ήξερε και η ίδια αν έτρεμε από φόβη ή
από κανένα άλλο αίσθημα. Είχε τ'α βλέμ-
ματά της κορμωμένα πάνω στα ματωμέ-
να πτώματα των ανθρώπων του βαρόνου
και στον Τραγκαβέλ, που ήταν γεμάτος
αίματα και κρατούσε από τ'ο χέρι τον
Σαιμπριάς, ο οποίος έτρεμε...

Ο βαρώνος προσπαλούσε ν' άπογνών-
σι να τ'ο ξεφύγ'η. Στριφογύριζε, άφριζε, χει-
ρονομούσε. Σε μι'α στιγμή έσφυγε και θέ-
λησε να τρέξ'η από άμαξι. Τ'ο τον πε-
ρίμενε, για να γλυτώσ'.

Βρέθηκε όμως άνιμετώπος με την Άν-
ναίδα, που είχε τραβήξει τ'ο έφιπος της
και διευθύνε την αίχμη του προς τ'ο στή-
θος του.

Ο Σαιμπριάς τρομαγμένος τραβήχτηκε
πίσω, μα έπεσε πάλι πάνω στον Τραγκα-
βέλ, που είχε μείνει άκίνητος στη θέση
του.

Ο έφιπος άσκυψε τότε, πήρε τ'ο έφι-
πος του βαρόνου και του τ'ο έδωσε, λέ-
γοντάς:

— Σκοτώσου μόνος σου! Αυτό θα εί-
ναι τ'ο προτιμώτερο γι'όλους!...

— Όλ' αυτά διαδραματίστηκαν σε διάστη-
μα μόλις λίγων λεπτών από τη στιγμή
που η Άνναίδα παλευνόταν με τούς άπα-
γωγείς της, είχε φωνάξει, χωρίς κι' αυτή
να ξέρη, γιατί: «Βοήθεια, Τραγκαβέλ!».

Ο Σαιμπριάς συνήλθε ξαφνα από τη
φρικτή έκπληξη που τ'ο είχε προκαλέσει η
έμφανισι του τρομερού έφιπου!

Π'ηρ'ε τ'ο έφιπος, που τ'ο έδινε ο Τραγ-
καβέλ κι' άμέσως, με άστραπιαία ταχύ-
τητα, κατάφερε ένα δυνατό χτύπημα εναν-
τίον του ήρωά μας.

Ο Τραγκαβέλ όμως τ'ο άπέφυγε κάνον-
τας ένα βήμα προς τ'α πλάγια και ξανα-
είπε:

ΤΡΑΓΙΚΟ ΑΥΣΤΥΧΗΜΑ

Στη λαγόν της Γαλλίας συνέβη πρό ήμερών ένα τραγικό δυστύχημα που βύθισε στο πένθος
πέντε οικογένειες. Μια άτομητρίς που περνούσε από μι'α διασταύρωσι με μεγάλη ταχύτητα
συνεκρούσθ'η με ένα αυτοκίνητο. Το αποτέλεσμα ήταν να διαμελισθ'ον με τον πιο όικτρο τρόπο
οί πέντε έπιθέτες του αυτοκινήτου, όλοι οικογενειάρχες. Ένας από αυτούς διακρίνεται κάτω
από την άτομητρίδα, και άνάμεσα στα συντρίμματα του αυτοκινήτου.

— Σκοτώσου λοιπόν!...
— Κύριε, είπε τότε η Άνναίδα, μπαί-
νοντας άνάμεσα στους δυό άντρες, ο άν-
θρωπος αυτός σκότωσε τη μητέρα μου.

Μου τ'ο μολόγησε ο ίδιος!...
— Είν' αλήθεια! φώναξε ο Σαιμπριάς,
σχεδόν με περηφάνεια.

— Γι' αυτό λοιπόν, εξακολούθησε η Άν-
ναίδα, άπευθυνόμενη στον Τραγκαβέλ, σ'ας
είπα και στο Φλερύ, ότι ο άνθρωπος αυτός
μου άνήκει. Καλά κάνετε να μην τον
σκοτώσετε. Πρέπει να τον σκοτώσω με τ'α
ίδια μου τ'α χέρια! Θα χτυπηθ'ω μαζί του!

— Δεν μονομαχώ έγώ με γυναίκες! φώ-
ναξε θυμωμένα ο Σαιμπριάς.

— Αν δεν δεχτής να μονομαχήσης μα-
ζί μου, τότε θα σε σκοτώσω άνυπεράσπι-
στον! φώναξε άγρια η Άνναίδα. Αυτή
τη στιγμή δεν είμαι γυναίκα! Είμαι ένα
έφιπος που σύρθηκε από τη θήκη μου για να
έκτελέσ'η ένα έργο δικαιοσύνης... Υπερα-
σπίσου λοιπόν τον εαυτό σου!... Πιθα-
νόν να με σκοτώσης εσύ! Έχε λοιπόν ύπ'οψη
σου ότι αν με σκοτώσης, ο κύριος
Τραγκαβέλ θα σε άφήση να φύγ'ης, χω-
ρίς να σε άγγίξη καθόλου. Το θέλω αυτό,
κύριε Τραγκαβέλ!

— Το ορκίζομαι! απάντησε ο Τραγκα-
βέλ.

μπροστά για να βάλει το στήθος του απέναντι στο ξίφος, του βαρύνου και να καλυφθεί έτσι την Αρναίδα.

— Κύριε Τραγκαβέλ, είπε τότε η νέα, όρκοιστέκατε ότι δεν θα κουνήσετε απ' τη θέσι σας... Έχω λοιπόν το δικαίωμα να σας ζητήσω να κρατήσετε τον όρκο σας.

— Έχετε δικαίωμα; τραύλισε ο Τραγκαβέλ θαυμάσια συγκινημένος.

— Έκείνη τον κύτταξε για μια στιγμή στα μάτια κι' έπειτα απάντησε:

— Ναι.

— Ο Τραγκαβέλ κλονίστηκε. Ένοιωσε την ίδια συγκίνηση που είχε νοιώσει και στο φλερύ, όταν ένας από τους ιππότες της Αρναίδας του είπε:

«Θέλουμε να σε σκοτώσουμε γιατί έ- κεινη σε αγάπη!»

— Όσο ο Τραγκαβέλ δάμασε τη μεγάλη συγκίνησή του και με ύφος γελαστό είπε στη δεσποινίδα ντε Λεσπάρ:

— Δεσποινίς, θέλετε να μην κινηθώ.

— Έστω. Σας υπακούω. Άλλα προσπαθήστε να μη με κάνετε να περιμένω πολύ...

— Άλλωστε δεν χρειάζεται και πολλή τέχνη μ' αυτόν τον κύριο... Χτύπησε τον καρ' ευθείαν στο στήθος, και θα τον εξαπλώσετε κάτω νεκρό!...

— Ο Σαμπριάκ ακούγοντας τις συμβουλές του Τραγκαβέλ έτοιξε τα δόντα του.

— Τώρα η Αρναίδα άρχισε να γίνεται επιθετική. Έπρεπε νύχτη το νού του, τα μάτια του τέσσερα. Το ξίφος της νέας άρχισε να χτυπάει γρήγορα, αποφασιστικά, τρομερά... Κι' εκείνο που είπε ο Τραγκαβέλ έγινε.

— Ο Σαμπριάκ δέχτηκε ένα τρομερό χτύπημα στο στήθος. Τα μάτια του γούρλωσαν, το κορμί του τεντώθηκε, άφησε να πέσει το ξίφος του και σωριάστηκε κάτω σαν ένας βαρύς όγκος.

— Το αίμα έτρεχε από το στήθος του άφθονο. Τα μάτια του ήταν καρφωμένα στην Αρναίδα.

— Ξαφνικά άνοιξε το στόμα του. «Μελε να πη κάτι ίσως. Αίμα άφθονο πήδησε έξω και τα μάτια του γούρλωσαν άγρια...

— Η Αρναίδα είχε ακολουθήσει τις συμβουλές του ολοδοξασκάλου και σ' αυτό ώφειλε τη νίκη της.

— Ο βαρύνος αν και σωριασμένος κάτω, είδε την Αρναίδα να πατάει το σπαθί του με περιφρόνηση.

— Ύστερα ένα μαύρο σύννεφο σκέπασε τα μάτια του...

— Ένας ρόγχος ακούστηκε που βάσταξε λίγες στιγμές, στιγμές άγνοιας κι' έπειτα πιά τίποτα... Είχε ξεψυχήσει... Και μαζί μ' αυτόν υπήρχαν τώρα εκεί γύρω του άλλα τέσσερα πτώματα...

— Η Αρναίδα πέταξε μακριά το ξίφος της... Ο Τραγκαβέλ έτρεξε, το πήρε και το ξανάβαλε στη θήκη του...

— Η νέα ένοιωσε τώρα ένα ρίγος να περνάει το κορμί της και τα χείλη της έτρεμαν.

— Ο Τραγκαβέλ την πλησίασε και σκύδοντας το κεφάλι του, της είπε δειλά:

— Είμαι βέβαιος, δεσποινίς, ότι τώρα με μισείτε περισσότερο γιατί σας ακολούθησα ως εδώ παρά τη θέλησή σας...

— Η Αρναίδα άρχισε να γελάει νευρικά... Κι' αυτός το ίδιο... Φαινότουσαν παράδοξα και στους δυο όλα, όσα είχαν συμβεί.

— Μπορείτε να περπατήσετε; ρώτησε τέλος η Αρναίδα, βλέποντάς τον γεμάτος πληγές κι' αίματα.

— Να περπατήσω; έκανε ο Τραγκαβέλ, καταπνίγοντας τους πόνους που του προκαλούσαν οι πληγές του. Μα οι πληγές που έχω στα χέρια και στο στήθος είναι απλά γδαρσίματα...

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

— Η Αρναίδα πέταξε μακριά το ξίφος της... Ο Τραγκαβέλ έτρεξε, το πήρε και το ξανάβαλε στη θήκη του...

— Η νέα ένοιωσε τώρα ένα ρίγος να περνάει το κορμί της και τα χείλη της έτρεμαν.

— Ο Τραγκαβέλ την πλησίασε και σκύδοντας το κεφάλι του, της είπε δειλά:

— Είμαι βέβαιος, δεσποινίς, ότι τώρα με μισείτε περισσότερο γιατί σας ακολούθησα ως εδώ παρά τη θέλησή σας...

— Η Αρναίδα άρχισε να γελάει νευρικά... Κι' αυτός το ίδιο... Φαινότουσαν παράδοξα και στους δυο όλα, όσα είχαν συμβεί.

— Μπορείτε να περπατήσετε; ρώτησε τέλος η Αρναίδα, βλέποντάς τον γεμάτος πληγές κι' αίματα.

— Να περπατήσω; έκανε ο Τραγκαβέλ, καταπνίγοντας τους πόνους που του προκαλούσαν οι πληγές του. Μα οι πληγές που έχω στα χέρια και στο στήθος είναι απλά γδαρσίματα...

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

— Η Αρναίδα πέταξε μακριά το ξίφος της... Ο Τραγκαβέλ έτρεξε, το πήρε και το ξανάβαλε στη θήκη του...

— Η νέα ένοιωσε τώρα ένα ρίγος να περνάει το κορμί της και τα χείλη της έτρεμαν.

— Ο Τραγκαβέλ την πλησίασε και σκύδοντας το κεφάλι του, της είπε δειλά:

— Είμαι βέβαιος, δεσποινίς, ότι τώρα με μισείτε περισσότερο γιατί σας ακολούθησα ως εδώ παρά τη θέλησή σας...

— Η Αρναίδα άρχισε να γελάει νευρικά... Κι' αυτός το ίδιο... Φαινότουσαν παράδοξα και στους δυο όλα, όσα είχαν συμβεί.

— Μπορείτε να περπατήσετε; ρώτησε τέλος η Αρναίδα, βλέποντάς τον γεμάτος πληγές κι' αίματα.

— Να περπατήσω; έκανε ο Τραγκαβέλ, καταπνίγοντας τους πόνους που του προκαλούσαν οι πληγές του. Μα οι πληγές που έχω στα χέρια και στο στήθος είναι απλά γδαρσίματα...

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

— Η Αρναίδα πέταξε μακριά το ξίφος της... Ο Τραγκαβέλ έτρεξε, το πήρε και το ξανάβαλε στη θήκη του...

— Η νέα ένοιωσε τώρα ένα ρίγος να περνάει το κορμί της και τα χείλη της έτρεμαν.

— Ο Τραγκαβέλ την πλησίασε και σκύδοντας το κεφάλι του, της είπε δειλά:

— Είμαι βέβαιος, δεσποινίς, ότι τώρα με μισείτε περισσότερο γιατί σας ακολούθησα ως εδώ παρά τη θέλησή σας...

— Η Αρναίδα άρχισε να γελάει νευρικά... Κι' αυτός το ίδιο... Φαινότουσαν παράδοξα και στους δυο όλα, όσα είχαν συμβεί.

— Μπορείτε να περπατήσετε; ρώτησε τέλος η Αρναίδα, βλέποντάς τον γεμάτος πληγές κι' αίματα.

— Να περπατήσω; έκανε ο Τραγκαβέλ, καταπνίγοντας τους πόνους που του προκαλούσαν οι πληγές του. Μα οι πληγές που έχω στα χέρια και στο στήθος είναι απλά γδαρσίματα...

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Θ ΔΡΑΚΟΝ

Το μουσείο ΤΟΝ ΑΙΜΑΤΟΣ

Η αυτοκτονία της πριγκηπίσσης ΛΥΔΙΑΣ ΖΕΡΜΟΦΣΚΑΣ

Στην οδό Φερρών 19, στο σπίτι του Ν. Ζωγράφου, μέσα στο δωμάτιό της, το απόγευμα της 6ης Οκτωβρίου 1932 αυτοκτόνησε βληθείσα με σφαίρα περιστρώφου στο δεξί κρόταφο η όμορφη Ρωσίδα πριγκηπίσση Λυδία Ζερμόφσκα. Καταγεγραμμένη αφάνταστα από τη μοίρα της, κυριευμένη από το φοβερό πάθος των ναρκωτικών, άπογοητευμένη γιατί φίλοι και γνωστοί την είχαν εγκαταλείψει, προτίμησε να σκοτωθεί παρά να συνεχίσει μια ζωή μαρτυρική δίχως κανένα ενδιαφέρον.

Στο σπίτι της οδού Φερρών η Λυδία είχε πάει με τη συνοδεία ενός αστυφύλακα του Δ'. Τημέριος για να μαζέψει τα πράγματά της. Ο ιδιοκτήτης του σπιτιού που δεν μπορούσε να υποφέρει την άτακτη ζωή της είχε καταφύγει στην αστυνομία κι' είχε ζητήσει τη βία έξωσι της.

Ένας καλόκαρδος γνωστός της, ο ζωγράφος Λυκούδης παραστέκεται από συμπόνια στον τραγικό αυτό έπιλογο της ζωής της Λυδίας Ζερμόφσκα. Θέλει κάτι να κάνει γι' αυτήν, την λυπητά κι' η Ρωσίδα πριγκηπίσση είναι πια ένας δολημένος άνθρωπος. Σκόρπισε την όμορφη της, τα νειάτα της, τη δροσιά της, μέσα στον έριαιτικό κόσμο των τοξικομανών. Τίποτε πλέον δεν μπορεί να την σώσει. Το καταλαβαίνει κι' η ίδια η Ζερμόφσκα καθώς ετοιμάζει τις βαλίτσες της...

Ξαφνικά, ανάμεσχα στα πράγματά της, σ' ένα συρτάρι, βρίσκει το πιστόλι της. Μια σκέψη ριζώνεται στο μυαλό της. Πρέπει όλα να τελειώσουν. Τί σήμερα τί αύριο; Γι' αυτήν δεν υπάρχει καμιά άλλη διέξοδος. Ο θάνατος είναι η καλύτερα λύσις. Τα δάκρυα κυλούν άφθονα από τα μάτια της. Μα δεν διστάζει. Ψύχραιμα στήριζει το πιστόλι στον δεξιό κρόταφο της και πυροβολεί. Ο κρότος του πυροβολισμού ακούγεται στο δρόμο. Ανησυχος τρέχει ο αστυφύλακας να ιδεί ποιος πυροβόλησε. Μαζί του μπαίνει στο δωμάτιο κι' ο ζωγράφος Λυκούδης. Η όμορφη Λυδία Ζερμόφσκα έχει πέσει στο πάτωμα αιμόφυρτη. Το τραύμα της είναι θανατηφόρο. Από το χέρι της έχει ξεφύγει το περιστρώφο. Πάνω σ' ένα τραπέζι βρίσκονται έτοιμοι οι βαλίτσες της. Αχρηστες πια για το στερνό ταξίδι της.

Η Λυδία Ζερμόφσκα ήταν κόρη του στρατηγού Ζερμίνσκι, προσωπικού φίλου του Τσάρου. Την άνομαζαν Αφροδίτη του Βορρά για την όμορφή της κι' είχε μια σπάνια μορφή. Ήταν διπλωματούχος του Ωδείου της Πετρούπολεως κι' είχε σπουδάσει επίσης στη Σχολή των Καλών Τεχνών. Η έντυπωσιακή όμορφη της γοητεύε τόσο το

στρατηγό Σέργιο Ζερμόφσκι ώστε έχασε πώς είχε τα διπλάσια απ' αυτή χρόνια και την έκαμε γυναίκα του.

Έτσι, τα πρώτα χρόνια της συζυγικής ζωής της η Λυδία τα πέρασε πλάι σ' ένα σύζυγο που θα μπορούσε κάλλιστα να είναι και πατέρας της.

Ξαφνικά ξέσπασε η επανάστασι. Πολλοί άριστοκράτες κατορθώνουν να διαφύγουν. Ο στρατηγός Ζερμόφσκι βρίσκεται στην Ουκρανία, στη στρατιά του Βράγκελ. Έτσι η όμορφη Λυδία καταφέρνει να φτάσει μόνη της στο Παρίσι.

Στη γαλλική πρωτεύουσα γνωρίζεται μ' έναν εκατομμυριούχο. Τον συμπαθεί. Κι' όταν τέλος κατορθώνει να φτάσει στο Παρίσι κι' ο σύζυγός της, ο στρατηγός Ζερμόφσκι, βρίσκει μια άλλη Λυδία που του ζητάει ψυχρά το διαζύγιο. Ο γέρο στρατηγός δέχεται ήρωικά αυτό το φοβερό χτύπημα της μοίρας. Της δίνει την έλευθερία της κι' η Λυδία πέφτει ευτυχισμένη στην άγκαλιά του εκατομμυριούχου.

Μα η ευτυχία της δεν διαρκεί πολύ. Ο πλούσιος φίλος της βαριέται την θαυμάτικη όμορφη της και την εγκαταλείπει μια μέρα αφήνοντάς της — συνθησμένη ιστορία — ένα τσέκ!... Έτσι δέχεται η Λυδία το πρώτο ψυχικό τραύμα. Το μαθαίνει ο πρώην σύζυγός της και ζητάει να την βοηθήσει, μα εκείνη αρνείται από υπερηφάνεια. Σκέφεται πώς μπορεί να κερδίσει τη ζωή της φτιάνοντας πίνακες ζωγραφικής. Έχει ταλέντο, μα δεν είναι γνωστή και τα έργα της δεν κινούν το ενδιαφέρον. Τότε κάποιοι φίλοι της της λένε ότι θα κερδίσει περισσότερα αν ποζάρει γυμνή στα ατελιέ των μεγάλων ζωγράφων. Ακολουθεί τη συμβουλή τους. Μα το επάγγελμά του μοντέλλου είναι ανισόρ, κουραστικό. Κι' η Λυδία, έπειτα από λίγο, εγκαταλείπει κι' αυτή την εργασία για να ριχτεί στη νυκτερινή ζωή του Παρισιού. Έτσι κάνει την εμφάνισή της ως ντιζέξ σ' ένα κοσμικό κέντρο.

Η ώραία Ρωσίδα δέχεται τώρα πολλά λουλούδια, κι' έχει πολλούς θαυμαστές. Το σουζέ της αυτό την τραβάει προς τον κινηματογράφο. Άλλα η Λυδία δεν έχει φωτογένεια. Δεν μπορεί να γίνει αστέρι πρώτου μεγέθους. Γίνεται μικρό, ασήμαντο αστάκι του γαλλικού κινηματογράφου. Έξωφθαλμα μιά είδησι τη γεμίζει χαρά: Στην Αθήνα, στο Κολωναίκι έχει εγκατασταθεί η οικογένειά της. Έρχεται άμέσως, με χίλια όνειρα στην Ελλάδα και φιλοξενείται στην οδό Νίκης 38, σ' ένα μεγάλο ατελιέ μόδας που διατηρεί η αδελφή της. Κάνει επίσης έντυπωσιακές εμφανίσεις στη Ρωσική λέσχη κι' όλοι της φέρονται με σεβασμό.

Μα η Λυδία είναι ανήσυχος τύπος. Θέλει την απόλυτη ανεξαρτησία της. Κι' έτσι νοικιάζει ένα δωμάτιο στο σπίτι του Ν. Ζωγράφου, στην οδό Φερρών. Κάνει επίσης την γνωριμία του ζωγράφου Γ. Λυκούδη με τον οποίο και ανοίγει ένα ατελιέ ζωγραφικής και διακοσμήσεων. Η όμορφη όμως Λυδία είναι αδύνατον να πειθαρχήσει. Διψάει για περιπέτειες και για δυνατές συγκινήσεις. Κι' αυτή η επιθυμία της δεν άργεί να της δημιουργήσει χίλιους μελάδες και βάσανα. Μη έχοντας τί άλλο να δοκιμάσει αρχίζει να κάνει χρήση ναρκωτικών. Τότε έπέρχεται πλέον η τελεία καταστροφή, ο εξευτελισμός, η ταπεινώσις. Η όμορφη Ρωσίδα πριγκηπίσση μεταβάλλεται σ' ένα δυστυχισμένο πλάσμα. Όλοι οι παλιοί φίλοι της την εγκαταλείπουν. Μόνη, θεοφύλαχη, περιφρονήμενη, καταγγελλεται στην αστυνομία ως ύποπτη. Κανείς δεν την δέχεται πια. Ένας αστυφύλακας την οδηγεί στο σπίτι που έμενε για να πάρη τα πράγματά της και να φύγει. Κι' εκεί σε μια στιγμή, όπως σάς αναφέραμε, αντιλαμβάνεται το βάραθρο στο οποίο έχει πέσει. Γι' αυτήν δεν υπάρχει πια τίποτα άλλο από το θάνατο. Κι' έτσι με μια πιστολιά γράφει τον έπιλογο της μυθιστορηματικής ζωής της, εκείνο το μοιραίο απόγευμα της 6ης Οκτωβρίου 1932. Σήμερα το πιστόλι με το οποίο τερμάτισε τη ζωή της, συστήματος Σμιθ, φυλάγεται στο Έγκληματολογικό Μουσείο, όπως και πολλά άλλα πειστήρια συγκλονιστικών δραμάτων της αθηναϊκής ζωής.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Οι πεισθήσεις ΜΑΣ ΑΠΑΤΟΥΝ

Η γλώσσα μας είναι μια αδιάντροπη ψεύτρα

Όλες μας οι γνώσεις για τον έξωτερικό κόσμο στηρίζονται στις αισθήσεις μας. Αυτές μας προμηθεύουν τα

πρώτα στοιχεία, για να μπορέσουμε να τον κατανοήσουμε και να τον ερμηνεύσουμε. Κι' είμαστε περήφανοι γι' αυτές. Πόσο σφαλερές είναι, ωστόσο, οι πληροφορίες που μας δίνουν! Και πόσο ατελείς!

Άλλα να μερικά απλά πειράματα, που θα σας επιτρέψουν να το πιστοποιήσετε και μόνοι σας.

Δέστε, πρώτα-πρώτα, τα μάτια σας, πιάστε τη μύτη σας μ' ένα μανταλάκι, απ' αυτά που χρησιμοποιούμε για τα ρούχα, και πείτε να σας δώσουν δυο τσιγάρα, το ένα άναμμένο και το άλλο σβυστό. Φέρτε τα εναλλάξ στο στόμα σας και ρουφήξτε. Θα σας είναι αδύνατον να πείτε ποιο απ' αυτά είναι άναμμένο και ποιο σβυστό. Γιατί και τα δυο θα σας δώσουν την ίδια περίπου γεύσι.

Η γιά την ακρίβεια δεν θα σας δώσουν καμιά γεύσι. Αν όμως ρουφήξετε πολύν καπνό, που, στην περίπτωση αυτή, δεν θα παραμείνη στο στόμα σας, αλλά θα ξεχυθεί μέσα στις αναπνευστικές οδούς, θα καταλάβετε τη διαφορά μεταξύ του άναμμένου και του σβυστού τσιγάρου.

Όσο κι' αν αυτό φανή παραξένω, καταλαβαίνουμε πως καπνίζουμε περισσότερο με την άσρα και την όσφρησι παρά με τη γεύσι. Η γεύσις μας κάνει να ξεχωρίσουμε μόνο τέσσερα πράγματα: το γλυκό, το πικρό, το ξινό και το αλμυρό. Τίποτε άλλο διαφέρει τις καταλαβαίνουμε χωρίς στη μύτη μας. Και στην πραγματικότητα, αυτή μας γαργαλίζει και μας κάνει να βρίσκουμε νόστιμα ένα φαγητό.

Η όσμη του μας διεγείρει την όρεξι. Η γεύσις δεν κάνει τίποτε άλλο από το να επιβεβαιώνει την εύρεσιση έντύπωσι που μας έδωσε η όσμη του.

Θέλετε ένα παράδειγμα; Όταν είσατε συνάκωμενος βρίσκετε όλα τα φαγητά άνουσια, ενώ, αν η γεύσις λειτουργούσε αυτήν την ώρα, θα σας έβρεχε να σας έμποδισι να αισθανθήτε τη νοστιμιά του πιάτου που βρίσκεται μπροστά σας.

Ας προσθέσουμε ότι και η γλώσσα μας λέει διαρκώς ψέμματα και ότι πολύ συχνά αντιφάσκει στις πληροφορίες που μας παρέχει. Αγγίξτε την μ' ένα ούδετερο σώμα που να μην έχη δηλαδή ιδιαίτερη γεύσι, π. χ. μ' ένα ξυλάκι, στην άκρη. Θα σας πη άμέσως: γλυκό. Βάλτε κατόπιν πιά βαθύα αυτό το ξυλαράκι και αγγίξτε την στη ρίζα της. Θα σας πη χωρίς να ντραπή για την πληροφορία που σας έδωσε προτίτερα: πικρό.

Όταν, λοιπόν, πρόκειται να πάρετε ένα πικρό φάρμακο, το καλύτερο που έχετε να κάμετε είναι να την εξαπατήσετε

και σείς. Άκουμπήστε αυτό το φάρμακο στην άκρη της και κατόπιν καταπιείτε το γρήγορα χωρίς να το αφήσετε να σταματήσει καθόλου στο βάθος του στόματος. Έτσι, δεν θα καταλάβετε πως είναι πικρό.

Άλλα και η μύτη πέφτει επίσης σε λάθη, αν τα μάτια δεν την βοηθήσουν. Πειράματα που έγιναν μεταξύ των φοιτητών και φοιτητριών του Πανεπιστημίου του Γιέιλ (Ηνωμένες Πολιτείες) απέδειξαν ότι ένας άνθρωπος με κλειστά μάτια πολύ δύσκολα μπορεί να διακρίνη τη διαφορά που υπάρχει μεταξύ της όσμης του καπνού κι' εκείνης του κρεμμυδιού ή του καφέ.

Γι' αυτό η όρασις έχει αποκληθή «βασιλίςσα των αισθήσεων». Χωρίς αυτή, οι πληροφορίες που μας παρέχουν οι άλλες αισθήσεις είναι ατελείς ή σφαλερές.

Ο Άγιος Θωμάς, ο Άκινάτος, συνήθιζε να λέη ότι η μόνη αίσθησις, που αξίζει να την εμπιστευώμεθα, είναι η όσμη. Κι' όμως είχε άδικο. Είναι γνωστό το κλασσικό πείραμα με το φαλλίδι. Αν το ανοίξωμε κατά δύο μόνον χιλιοστομετρα και το άκουμπήσωμε στην άκρη του χεριού μας, θα αισθανθώμε καθαρά δυο τσιμπήματα. Αν, όμως, πάρωμε το ίδιο φαλλίδι κι' αφού διπλασιάσωμε ή τριπλασιάσωμε το άνοιγμά του, το άκουμπήσωμε στον ώμο μας, θα αισθανθώμε ένα μόνον τσιμπήμα, πράγμα που αποδεικνύει ότι ούτε στην όσμη μπορούμε να έχωμε απόλυτη έμπιστοσύνη.

Δεν πρέπει να λησμονώμε, σχετικώς προς τ' ανωτέρω, κι' εκείνο που κατ' επανάληψιν έχου δηλώσει διαπρεπείς έπιστήμονες: Ότι οι αισθήσεις μας είναι φτιασμένες για ν' αντιλαμβάνονται τα πράγματα του κόσμου, στον οποίο ζώμε, κι' από αυτά όχι όλα απόλυτως. Υπάρχουν υπέρχει τους όποιους δεν συλλαμβάνει η όσμη μας και φωτεινές ακτίνες που ξεφεύγουν απ' την όρασί μας.

Τα μάτια μας γελιούνται συχνά, ούδέποτε όμως ο φωτογραφικός φακός που παίρνει ό,τι υπάρχει, ό,τι είναι πραγματικό.

Αν η όρασις μας, γράφει κάποιος ξένος έπιστήμων, ήταν εύαισθητή και μπορούσε να συλλαμβάνη και άλλες δονήσεις, ήχητικές π.χ., θα βλέπαμε τα μουσικά όργανα μιάς όρχήστρας να σκορπίζουν έκθαμβωτικές πολύχρωμες λάμψεις.

Από όλα αυτά, μπορούμε να βγάλωμε ένα συμπέρασμα: Οι αισθήσεις είναι εξάρτετοι υπέρτερες, αλλά τίποτε περισσότερο. Δεν πρέπει ποτέ να βασίζώμεθα σ' αυτές και να εξαρτώμε τις κρίσεις μας από τις πληροφορίες και μόνον που μας παρέχουν.

Τα λευλούδια της ραδιενέργειας

Άνθισε τελευταίως στο Λίς, το κέντρο της αλλανδικής ανθοκομίας, μια πελώρια τουλίπα, ύψους 12 1/2 πόντων και πλάτους 10, με κοτσάνι χοντρό σαν ανθρώπινο δάχτυλο. Προήλθε απ' το βομβαρδισμό ενός βολβού του φυτού αυτού με ραδιενέργεια, για πειραματικούς λόγους. Με την ίδια μέθοδο, ο Ουλανδός έπιστήμων δόκτωρ ντε Μολ έπέτυχε να δημιουργήση κι' άλλες 4 τουλίπες, με ασύμμετρα και λωϊώτικα σχήματα και χρώματα. Προβλέπεται ότι οι ριζικές μεταβολές των ιδιοτήτων των φυτών θα μεταδοθούν και στους απογόνους των και θα διατηρηθούν επί 10 χρόνια το λιγώτερο, γιατί οφείλονται σε αλλαγές των «χρωμοσωμάτων» των κυττάρων.

1) Το πείραμα με το φαλλίδι στον όμο. 2) Σας είναι αδύνατο να πείτε ποιο από τα δυο τσιγάρα είναι άναμμένο και ποιο σβυστό!... 3) Το πείραμα στη γλώσσα με το ξυλάκι.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ 2 ΚΟΣΜΩΝ

Οι 'Ινδίες, μεσολαβήτρια δύναμις μεταξύ
'Ανατολής και Δύσεως;

Τα αποτελέσματα της ιστορικής πολιτικής μεταβολής που έγινε στις 'Ινδίες μετά το τέλος του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου, μπορούν να συνοψισθούν στα εξής τρία σημεία: 1) Βαθμιαία εξαφάνιση των διακρίσεων σε τάξεις και αμύλην των θρησκευτικών διαφορών. 2) Σημαντική καλύτερηση της ζωής των λαϊκών μαζών. 3) Άλματική πρόοδος σ' όλα τα επίπεδα: κοινωνικό, πνευματικό, βιομηχανικό, παραγωγικό.

Αλλά από τ' άλλο μέρος, η μεταβολή αυτή είχε ένα μειονέκτημα. Έκασθενισε το ενιαίο της διοικήσεως, που εξασφάλιζε κατά το παρελθόν η αγγλική κυριαρχία πάνω στην απέραντη χώρα, που είχε τριάντα άνω φορές μεγαλύτερη από την 'Ελλάδα κι' έδωσε αφορμή στην άναπτυστη διαφόρων τοπικών εθνικιστικών ρευμάτων, που παρέχουν πρόσφορο έδαφος σ' οποιαδήποτε έκμεταλλευσι. Για το λόγο αυτό, η σημερινή κατάσταση στις 'Ινδίες χαρακτηρίζεται ως χαώδης. «Ποτέ άλλοτε οι σχέσεις μεταξύ του 'Ινδοσταν, του Πακισταν και των αυτόνομων 'Ινδικών κρατών δεν ήταν τόσο αξιοθρήνητες όσο σήμερα» γράφει ο Γάλλος δημοσιογράφος Γκαρά. Κι' ο Ούιλιαν Μπουλντ, πρώην πρεσβευτής των 'Ηνωμένων Πολιτειών στη Μόσχα και το Παρίσι, σ' ένα πολύκροτο άρθρο του, που δημοσίευσε τελευταία, με τον τίτλο: «Γιατί πρέπει να σταματήσουμε το Στάλιν στην 'Ασία», παρατηρεί παραστατικά τα εξής:

«Στις 'Ινδίες, μερικοί Ικανώτατοι πολιτικοί αρχηγοί, με τη βοήθεια μιας θαυμασίας τοπικής διοικήσεως, που αποτελεί έργο των Άγγλων, προσπαθούν να σταθεροποιήσουν μια δημοκρατική κυβέρνηση που βασίζεται πάνω σε μεγάλες μάζες αναφαθμένων και φτωχών, που δεν είχαν μάθει ποτέ τί σημαίνει η λέξις ελευθερία. Διηρημένοι από τα θρησκευτικά και ταξικά μίσση των, οι 'Ινδοί αποτελούν αναπόφευκτα θύματα της κομμουνιστικής προπαγάνδας. Η παρουσία, έξ' άλλου, των νικηφόρων κινεζικών κομμουνιστικών στρατιών στα σύνορα των 'Ινδιών με τη Βιρμανία, δίδει την εντύπωση ενός προλόγου διεισδύσεων και αναταραχών τόσης μεγάλης έκτασεως, ώστε η πτώσις των 'Ινδιών στα χέρια των κομμουνιστών να φαίνεται σαν απλό ζήτημα χρόνου».

Η άπαισιόδοξη αυτή πρόβλεψη, που υπερβάλλει ίσως την αξία των πραγματικών γεγονότων, φανερώνει, ωστόσο, τη σοβαρότητα της καταστάσεως.

Ο «άνθρωπος με το τριαντάφυλλο»

Η κυριαρχούσα μορφή της σημερινής πολιτικής ζωής των 'Ινδιών είναι ο Παντίτ Ζαδιαχαρλάλ Νεχρού, πρωθυπουργός της 'Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας ('Ινδοσταν) και κύριος των τυχών 350 εκατομμυρίων ανθρώπων.

Πολυσύνθετος και ήφαιστιόδης φυσιογνωμία, μαχητικός επαναστάτης και 'Ινδός ασκητής ταυτόχρονα,

συνεννοούν σε ήπιους κι' ότι η 'Ασία αποτελεί σήμερα μια ψυχολογική πραγματικότητα, που θα εξελιχθή αύριο σε πολιτική πραγματικότητα.

Κατά τη γνώμη, όμως των έγκυρτερων παρατηρητών, η πολιτική του Νεχρού τείνει στο να κρατήσει τις 'Ινδίες έξω από τον πόλεμο και να τις καταστήσει μεσολαβήτρια δύναμις μεταξύ 'Ανατολής και Δύσεως.

Ο παντίτ Νεχρού παρουσιάζει το περίεργο θέαμα του ανθρώπου, που είνε ταυτόχρονα αγγλομανής και αγγλόφοδος. Ο πατέρας του Μοτλάλ, που ήταν πολύ πλούσιος κι' αγαπούσε την πολυτέλεια και τις διασκεδάσεις, τον έστειλε στην 'Αγγλία, όπου ο νεαρός Ζαδιαχαρλάλ σπούδασε στα πανεπιστήμια του Χάρροου και του Κάιμπριτζ. Αλλά από εκεί γύρισε στην πατρίδα του, επηρεασμένος από τις σοσιαλιστικές αρχές. Η στάσις του τράμασε τους Άγγλους και σκανδάλιζε τους συμπατριώτες του. Αλλά ο νεαρός σοσιαλιστής προχώρησε με σταθερό βήμα κι' αλύγιστη θέλησι στο δρόμο που είχε χαράξει. Κατά την έκφρασι ενός βιογράφου του, αφιέρωσε όλη του τη ζωή «στο ν' απελευθέρωση τους 'Ινδούς, παρά τη θέλησί τους και στο να πολεμήση τους Άγγλους, παρά τη θέλησί τους». Γιατί δεν έπαψε να έκτιμά και να θαυμάζει στο βάθος της ψυχής του τους αντιπάλους του. «Όλες μου οι συμπάθειες, έξω από το πολιτικό πεδίο, έγραφε, στρέφονται προς την 'Αγγλία και τον αγγλικό λαό κι' αν έγιναι, όπως μ' άποκαλούν, ένας αδιάλλακτος πολέμιος της βρετανικής κυριαρχίας στις 'Ινδίες, το έκανα σχεδόν παρά τις ένδομυχες κλίσεις μου».

Η επαναστατική δράσις του στοίχισε στον παντίτ Νεχρού έφτα χρόνια παραμονής στις φυλάκες. Έκει γνώρισε το Μαχάτμα Γκάντι και τον είδε στην πολύτιμη φυλακή του ένοχου της απελευθερώσεως των 'Ινδιών, μ' όλο που ο καθένας τους βούιζε στο σκοπό του από χωριστό δρόμο. Ο Μαχάτμα εκήρυξε την άκαμπτη παθητική αντίστασι και το ξαναγύρισμα στην παλιά αγνότητα της ινδικής ζωής. Ο Νεχρού, αντίθετα, ήταν οπαδός της επαναστάσεως χωρίς ακρότητες, όμως και διεκρούσε, ότι μόνον η πρόοδος θα μπορούσε να σώσι τις 'Ινδίες. Είχαν, ωστόσο κι' οι δύο τους ένα κοινό χαρακτηριστικό που τους ένωσε αδιάσπαστα στον αγώνα τους: πίστευσαν στο μέλλον των 'Ινδιών.

Ο Νεχρού βρήκε μια πολύτιμη σύντροφο και συνεργάτιδα στη γυναίκα του Καμάλα, που τον άκολούθησε πολλές φορές στη φυλακή! Η ηρωική σ-μνος σύντροφος της ζωής του προσβλήθηκε, στο τέλος, από φωματίωση και πέθανε σ' ένα έλβετικό sanatorium πριν από μερικά χρόνια. Οι Άγγλοι, που κρατούσαν δέσμιον τον άντρα της, τον απελευθέρωσαν την τελευταία στιγμή και του επέτρεψαν να τρέξει κοντά της, για να παραστή στις ύστατες στιγμές της ζωής

Επάνω: Η πρώτη σημαία του Πακισταν έτοιμάσθηκε από έναν 'Ινδο μουσουλμάνο ράφτη. Κάτω: Μια 'Ινδη άριστοκρατικής καταγωγής έφτιαξε την πρώτη σημαία της 'Ομοσπονδιακής 'Ινδικής Δημοκρατίας.

δ παντίτ Νεχρού άδισε ο ίδιος με μια επιγραμματική φράσι του τη θέσι τη δική του και των 'Ινδιών: «Κατέχο, είπα, μια παράδοξη θέσι μεταξύ 'Ανατολής και Δύσεως. Αυτή η θέσι με κάνει να είμαι ξένος τόσο μεταξύ του ανατολικού, όσο και μεταξύ του δυτικού κόσμου».

Η παράδοξη θέσις του, που έκαμε μερικούς να τον άποκαλέσουν «Άμλετ της 'Ασίας», είνε και θέσις της πατρίδος του έπίσης. Είνε δυνατόν οι 'Ινδίες ν' αποτελέσουν τον σύνδεσμο μεταξύ του δυτικού και του ανατολικού συνασπισμού; Ο παντίτ Νεχρού το πιστεύει. Κι' όλα δείχνουν πως η πολιτική του τείνει προς αυτή την κατεύθυνσι, αν και πολλοί του απέδωσαν την πρόθεσι να γίνη κήρυξ ένος νέου ασιατικού «δόγματος Μονρόε», που θα συνοψιζόταν στις λέξεις: «Η 'Ασία στους ασιατικούς λαούς». Σύμφωνα μ' αυτή την έκδοχή, ο 'Ινδός άρχηγός θα προσπαθήσιν ν' άποσπάση την κομμουνιστική Κίνα από τη σοβιετική έπαιρη για να την περιλάβη σε μια μεγάλη ένωσι των ασιατικών λαών, που θα στηριζόταν πάνω σε ένα και πλέον δισεκατομμύριο ατόμων και θα είχε τη δύναμι να συγκρατήση την εירהνη στο ήμισυ του κόσμου κι' ίσως σ' όλοκληρο τον πλανήτη μας.

Η έκδοχή αυτή στηρίζεται στην αντίληψη ότι τα έθνη τείνουν όλοένα και περισσότερο να ψυχολογική πραγματικότητα, που θα εξελιχθή αύριο σε πολιτική πραγματικότητα.

Κατά τη γνώμη, όμως των έγκυρτερων παρατηρητών, η πολιτική του Νεχρού τείνει στο να κρατήσει τις 'Ινδίες έξω από τον πόλεμο και να τις καταστήσει μεσολαβήτρια δύναμις μεταξύ 'Ανατολής και Δύσεως.

Ο παντίτ Νεχρού παρουσιάζει το περίεργο θέαμα του ανθρώπου, που είνε ταυτόχρονα αγγλομανής και αγγλόφοδος. Ο πατέρας του Μοτλάλ, που ήταν πολύ πλούσιος κι' αγαπούσε την πολυτέλεια και τις διασκεδάσεις, τον έστειλε στην 'Αγγλία, όπου ο νεαρός Ζαδιαχαρλάλ σπούδασε στα πανεπιστήμια του Χάρροου και του Κάιμπριτζ. Αλλά από εκεί γύρισε στην πατρίδα του, επηρεασμένος από τις σοσιαλιστικές αρχές. Η στάσις του τράμασε τους Άγγλους και σκανδάλιζε τους συμπατριώτες του. Αλλά ο νεαρός σοσιαλιστής προχώρησε με σταθερό βήμα κι' αλύγιστη θέλησι στο δρόμο που είχε χαράξει. Κατά την έκφρασι ενός βιογράφου του, αφιέρωσε όλη του τη ζωή «στο ν' απελευθέρωση τους 'Ινδούς, παρά τη θέλησί τους και στο να πολεμήση τους Άγγλους, παρά τη θέλησί τους». Γιατί δεν έπαψε να έκτιμά και να θαυμάζει στο βάθος της ψυχής του τους αντιπάλους του. «Όλες μου οι συμπάθειες, έξω από το πολιτικό πεδίο, έγραφε, στρέφονται προς την 'Αγγλία και τον αγγλικό λαό κι' αν έγιναι, όπως μ' άποκαλούν, ένας αδιάλλακτος πολέμιος της βρετανικής κυριαρχίας στις 'Ινδίες, το έκανα σχεδόν παρά τις ένδομυχες κλίσεις μου».

Η επαναστατική δράσις του στοίχισε στον παντίτ Νεχρού έφτα χρόνια παραμονής στις φυλάκες. Έκει γνώρισε το Μαχάτμα Γκάντι και τον είδε στην πολύτιμη φυλακή του ένοχου της απελευθερώσεως των 'Ινδιών, μ' όλο που ο καθένας τους βούιζε στο σκοπό του από χωριστό δρόμο. Ο Μαχάτμα εκήρυξε την άκαμπτη παθητική αντίστασι και το ξαναγύρισμα στην παλιά αγνότητα της ινδικής ζωής. Ο Νεχρού, αντίθετα, ήταν οπαδός της επαναστάσεως χωρίς ακρότητες, όμως και διεκρούσε, ότι μόνον η πρόοδος θα μπορούσε να σώσι τις 'Ινδίες. Είχαν, ωστόσο κι' οι δύο τους ένα κοινό χαρακτηριστικό που τους ένωσε αδιάσπαστα στον αγώνα τους: πίστευσαν στο μέλλον των 'Ινδιών.

Ο Νεχρού βρήκε μια πολύτιμη σύντροφο και συνεργάτιδα στη γυναίκα του Καμάλα, που τον άκολούθησε πολλές φορές στη φυλακή! Η ηρωική σ-μνος σύντροφος της ζωής του προσβλήθηκε, στο τέλος, από φωματίωση και πέθανε σ' ένα έλβετικό sanatorium πριν από μερικά χρόνια. Οι Άγγλοι, που κρατούσαν δέσμιον τον άντρα της, τον απελευθέρωσαν την τελευταία στιγμή και του επέτρεψαν να τρέξει κοντά της, για να παραστή στις ύστατες στιγμές της ζωής

νίας της. Την άφροσύνη και τη στοργή που του έλειπε, μετά το θάνατο της γυναίκας του, ο Νεχρού την βρήκε στην κόρη του 'Ιντίρα, που παντρεύτηκε πριν από λίγο καιρό έναν 'Ινδο πυρολάτρη, τον Φερόξ Γκάντι (δεν έχει καμμία συγγένεια με το Μαχάτμα). Μένει, ωστόσο, πάντοτε μαζί με τον πατέρα της και κάθε πρωί στολίζει το μακρύ χιτώνα του μ' ένα ωραίο τριαντάφυλλο.

Η δραστηριότης του παντίτ Νεχρού είνε άκατάβλητη. Έργάζεται 18 ώρες την ημέρα και κατά τις τελευταίες έκλογές έφτασε να έκφωνη ώς 150 λόγους ημερησίως, έπισκεπτόμενος 15-20 πόλεις κατά τη διάρκεια του είκοσιτετραώρου. Θερμός θιασώτης των άρχων των Γιόγκι, εφαρμόζει πάντοτε τα διδάγματά τους, για να διατηρή τη σωματική και πνευματική του υγεία. Όταν είνε πολύ κουρασμένος, στέκεται επί μερικά λεπτά, με το κεφάλι στηριγμένο στο έδαφος, για ν' αναζωογονήση τα κύτταρα του έγκεφάλου του.

Έκείνο που σκανδαλίζει τους συμπατριώτες του είνε η μεγάλη άπλότης του κι' η ολοκληρωτική περιφρόνησις του προς τις διακρίσεις των τάξεων. Περιβάλλεται από ανθρώπους κατωτέρων τάξεων, που ένας γνήσιος 'Ινδός δεν θα άγγιζε ποτέ, από φόβο μήπως μολυνθί εις αιώνας των αιώων. Αυτό, βέβαια, έμποδίζει πολλούς από τους ανθρώπους που μένουν προσπληνόμενοι στις παλιές θρησκευτικές και κοινωνικές διακρίσεις να τον πλησιάσουν. Αλλά ο Νεχρού δεν συγκινείται από τη στάσι τους. «Δεν φτάνει κανείς στο μέλλον, συνήθιζε να λέη, με τους ανθρώπους που έχουν γυρισμένο το βλέμμα τους προς τα πίσω».

Αλλά δεν έχει να κάμει μόνο με τους 'Ινδούς των άνωτερων τάξεων. Και εκείνοι των κατωτέρων τάξεων, που συνήθισαν να ζουν στο περιθώριο της κοινωνίας, δεν τον καταλαβαίνουν. Κάποτε, ο Νεχρού πήγε την κόρη ένος παρία στο σπίτι του, για να παίξη με την 'Ιντίρα. Αλλά η μητέρα της νέας έτρεξε άμέσως να την πάρη, φωνάζοντας ότι ο Βισνού θα την καταδίδε στους αιώνας των αιώων, γιατί μόλυβε με την παρουσία της το σπίτι ένος άγνού 'Ινδού. Αυτή τη φορά, ο παντίτ δεν μπόρεσε να τη τίποτε.

Το ύφος του Νεχρού είνε πάντοτε ήρεμο, άτάραχο και τρυφερό σχεδόν. Αλλά όλοι ξέρουν πως, πίσω απ' αυτή τη γαλήνη του φιλοσόφου και του άσκητου, κρύβεται η θερμή πνοή του δημιουργού κι' η άκατάβλητη δύναμις του μαχητού.

Οι άντριες σφονές του Πέντζαμπ

Τα δυο μεγάλα κράτη των 'Ινδιών είνε, ως γνωστόν, η 'Ομοσπονδιακή 'Ινδική Δημοκρατία ('Ινδίες ή 'Ινδοσταν) και το Πακισταν. Το πρώτο απ' αυτά άνακηρύχθηκε αυτόνομο και ανεξάρτητο μέσα στους κόλπους της Βρετανικής Συμπολιτείας έξάρτητο μέσα στην Κίση (Ντομίνιον) στις 26 'Ιανουαρίου 1950, ενώ το δεύτερο παραμένει ως ανεξάρτητη Κίση (Ντομίνιον).

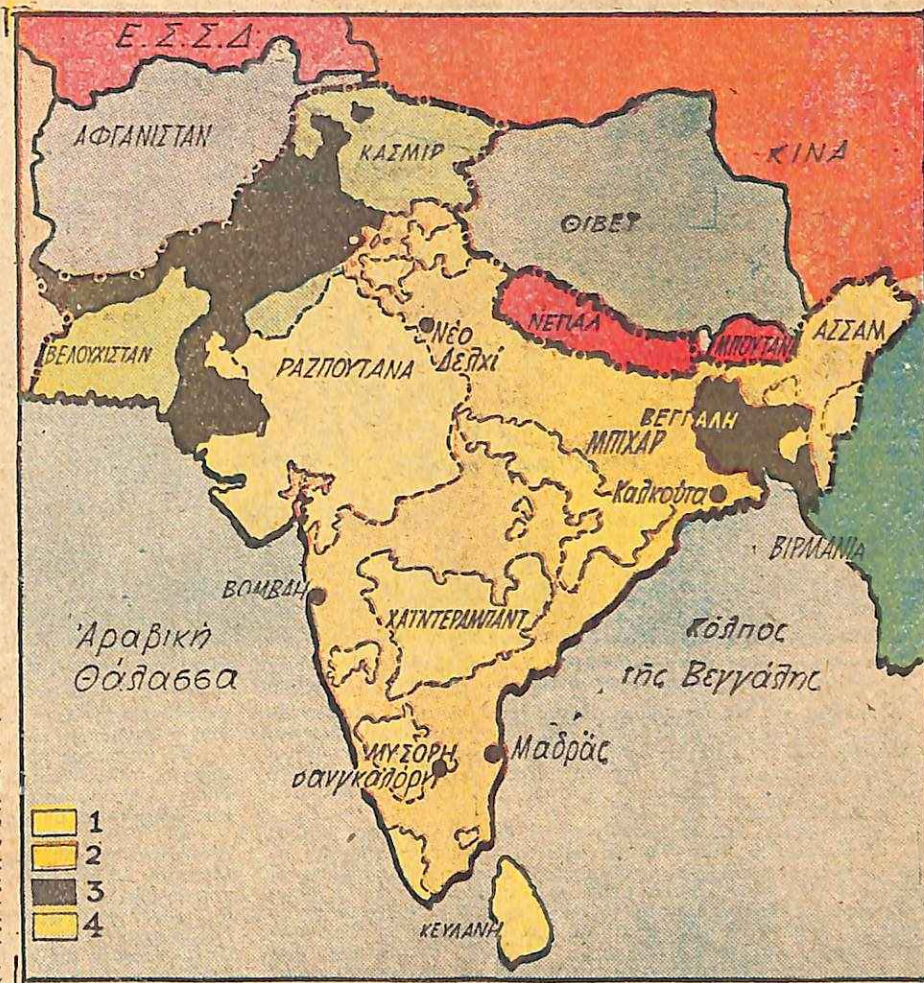
Ο διαχωρισμός αυτός στηρίχτηκε κυρίως σε άρισμένες θρησκευτικές και φυλετικές διαφορές. Η 'Ομοσπονδιακή 'Ινδική Δημοκρατία περιλαμβάνει τα γνησίως ινδικά κράτη, όπου η επικρατούσα θρησκεία είνε ο 'Ινδουϊσμός (έξελιγμένη μορφή του βραχμανισμού), ενώ στο Πακισταν έχουν συνενώσει τα ινδικά μουσουλμανικά κράτη.

Αλλά ο καθορισμός των όρίων των δυο αυτών κρατών δεν έγινε με τρόπο όλοτετα ειρηνικό, όπως θα μπορούσε να φανταστεί κανείς. Σε μερικές περιπτώσεις, μάλιστα, το αίμα έρευνε τόσο άφθονο, που, προς στιγμή, απειλήθηκε η εירהνη των 'Ινδιών.

Αυτό συνέβη π. χ. στην περίπτωση του Πέντζαμπ. Τα γεγονότα που θ' άφηγηθώ με δείχνουν μέχρι ποιάς άγριότηας, μέχρι ποιάς θηριωδίας θα μπορούσε να πη κανείς, φτάνουν οι θρησκευτικές και φυλετικές διαφορές στις 'Ινδίες.

Το Πέντζαμπ, που είνε μια από τις πολυανθρωπότερες έπαρχίες των 'Ινδιών (άριθμοι περί τα 25 εκατομμύρια κατοίκων) παρουσιάζει ένα δυσάρεστο πρόβλημα, λόγω του ότι δεν υπήρχαν σαφώς καθορισμένα όρια μεταξύ των ινδικών και μουσουλμανικών πληθυσμών που κατοικούν σ' αυτό. Περιοχές και πόλεις γνησίως ινδικές περικλείουν στους κόλπους των μεγάλων αριθμό μουσουλμάνων και το ίδιο συμβαίνει με τις μουσουλμανικές πόλεις και περιοχές στις όποιες διαμένουν πολλοί 'Ινδοί.

Πώς έπρεπε, λοιπόν, να γίνη ο διαχωρισμός; Ποιά τμήμα θα παρέρχοντο στο 'Ινδοσταν και ποιά στο Πακισταν; Για την επίλυσι αυτού του προβλήματος συγκροτήθηκε μια μικτή έπιτροπή από αντιπροσώπους των δυο κρατών κι' η προέδρι έπιτροπή από αντιπροσώπους Άγγλο δικαστή σερ Κίριλλο Ράνκλφ, που η άμεροληψία του άποτελούσε έγγυησι για τη λήψι μιας δικαίας και ίκανοποιητικής και για τα δυο μέρη άφασεως.

Λεπτομερής χάρτης της 'Ομοσπονδιακής 'Ινδικής Δημοκρατίας και του Πακισταν. 1) Κράτη των μαχαργιάδων που συνενώθηκαν με τις 'Ινδίες. 2) 'Ομοσπονδιακή 'Ινδική Δημοκρατία. 3) Πακισταν. 4) Κράτη των μαχαργιάδων που συνενώθηκαν με το Πακισταν.

Οι συνεδριάσεις της 'Επιτροπής άρχισαν στις 2 Αύγουστου του 1947. Αλλά οι έργασίες της δεν σημείωναν καμμία πρόοδο. Οι 'Ινδοί κι' οι Μουσουλμάνοι δεν κατόρθωναν να συνεννοηθούν μεταξύ τους και, στο τέλος, αποφάσισαν να έμπιστευθούν στον Άγγλο αντιπρόσωπο το διακανονισμό του ζητήματος.

Στις 11 Αύγουστου έγινε η τελική συνεδρίασις. Ο σερ Κίριλλος Ράνκλφ προσέλασε για τελευταία φορά τις δυο αντιπροσώπους να του υποδείξουν μια λογική λύσι. Αλλά τόσο οι 'Ινδοί, όσο κι' οι Μουσουλμάνοι τήρησαν άπόλυτη σιωπή. Ο Άγγλος αντιπρόσωπος πήρε τότε ένα κόκκινο μολύβι και χάραξε πάνω στο χάρτη μια γραμμή που χώριζε το Πέντζαμπ σε δυο ίσα μέρη. Την άλλη μέρα, έφυγε με το αεροπλάνο για το Λονδίνο.

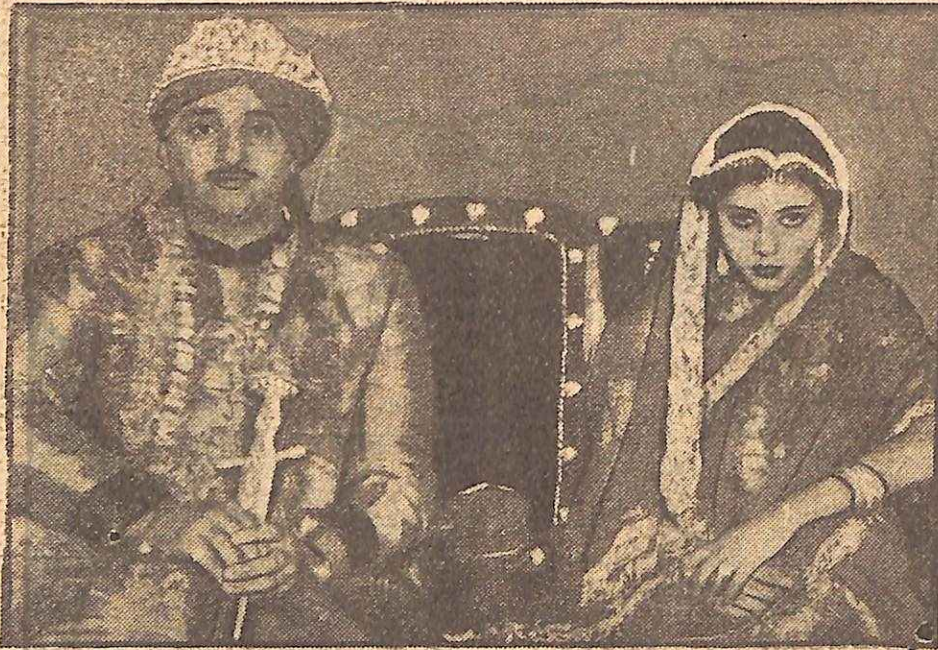
Αλλά ο χωρισμός που έκαμε ο σερ Κίριλλος Ράνκλφ είχε το μειονέκτημα ότι τοποθετούσε τη Λαχόρη, που κατοικείται κατά πλειοψηφία από 'Ινδούς και που περιλαμβάνει μεταξύ αυτών 250.000 «Σίχ», μια από τις παλαιότερες και άγνότερες ινδικές φυλές, στην περιοχή του μουσουλμανικού Πακισταν. Από τ' άλλο μέρος, στην πρωτεύουσα των «Σίχ» το Άμριτσαρ, ζούσε μια μειοψηφία 150.000 Μουσουλμάνων. 'Επί πλέον, η αυθαίρετη αυτή όροβητική γραμμή άφησε στη μουσουλμανική περιοχή τον πόπο της γεννησεως του ίδρυτου της θρησκείας ή καλύτερα της αίρέσεως των «Σίχ».

Οι «Σίχ» αποτελούν μια ξεχωριστή αίρεσι μέσα στο πλαίσιο της βραχμανικής θρησκείας. 'Ιδρυτής της ήταν ο Μανίκ, που έζησε πριν από 3 αιώνες και άφησε στους οπαδούς του την καλούμενη «Χρυσή Βίβλο» που φυλάσσεται στο μεγαλοπρεπές ιαό των «Σίχ» στο Άμριτσαρ. Φορούν πάντοτε τουρμπάνι και δεν άφήνουν ποτέ από τη μέση τους το «κίρταν», το μεγάλο κυρτό μαχαίρι τους. Τρέφουν μακρείες κόμεις και γενειάδα και περιφέρονται έξ' ύψους τους 'Ινδούς και τους Μουσουλμάνους, που, άλλωστε, τους ανταποδίδουν την περιφρόνησι τους.

Μόλις η άπόφασις του Ράνκλφ έγινε γνωστή, οι «Σίχ» επαναστάτησαν κι' άρχισαν έναν έξοντοτικό αγώνα εναντίον των μουσουλμάνων του Άμριτσαρ. Πολυάριθμες ομάδες αυτής της πολεμικής φυλής, ώρμησαν στις μουσουλμανικές συνοικίες της πόλεως και σκότωσαν με τον πιο άγριο τρόπο άνδρες, γυναίκες και παιδιά.

Αλλά κι' οι Μουσουλμάνοι της Λαχόρης, απ' τ' άλλο μέρος έσηκώθηκαν και απάντησαν στην επίθεσι αυτή με σκληρά αντίποινα εις βάρος των «Σίχ».

(Η συνέχεια όπισθεν)

Ο πρωτότοκος γιός του μαχαραγιά του Κασμίρ, Καραν Σίνγκ με τη σύζυγό του Γιασοράγια Λαχμί, που αποκαλείται «Ρόδο των Ήμαλαίων».

Σύμφωνα με τις επίσημες πληροφορίες κατά τις δυο πρώτες ημέρες, οι «Σιχ» πυρπόλησαν 150 μουσουλμανικά χωριά και κατέσφαξαν 3.000 άτομα. Από το άλλο μέρος, οι Μουσουλμάνοι της Λαχόρης σκότωσαν την πρώτη ημέρα 15.000 «Σιχ» και τη δεύτερη 17.000. Συνολικά, ο αριθμός των θυμάτων και στα δύο μέρη ξεπέρασε τις 100.000.

Αρχισε τότε μία καταπληκτική σε όγκο και έκταση έξοδος των πληθυσμών κι από τα δύο μέρη. Πεντακόσιες χιλιάδες άτομα, κατά τους πιο μέτριους υπολογισμούς, προσπαθούσαν να διαφύγουν είτε προς το ένα μέρος είτε προς το άλλο. Οι Μουσουλμάνοι διευθύνονταν προς τη Λαχόρη, ενώ οι «Σιχ» έτρεχαν προς το Άμριτσαρ. Άλλα κι οι δυο αντίπαλοι έπιτηρούσαν τους δρόμους και τους σταθμούς. Οι Ίνδοι σταμάτησαν ένα τραίνο σε μικρή απόσταση από τη Λαχόρη και κατέσφαξαν τους 800 επιβάτες του, χωρίς να εξαιρέσουν ούτε ένα. Από τ' άλλο μέρος, χιλιάδες Ίνδων βρήκαν το θάνατο καθώς προσπαθούσαν να περάσουν τον ποταμό Ραβί. Ο πόλεμος κράτησε δέκα πέντε μέρες κι έγινε πιθανόν ότι θα έπεκτεινόταν και θα διαιωνιζόταν, αν οι αρχηγοί των δυο Ίνδικών κρατών δεν έπαιρναν μία περίεργη πρωτοβουλία. Ο παντίτ Νεχρού κι ο πρωθυπουργός του Πακιστάν Μωχαμέτ Ζινάχ απευθύνθηκαν στους Άγγλους, που μόλις είχαν φύγει από το έδαφος των Ίνδιων, παρακαλώντας τους να επέμβουν για να θέσουν τέρμα στην αιματοχυσία.

Πρώτος ο Ζινάχ ζήτησε από το λόρδο Μουμπάττεν την άποσπλη μερικών σιπ-νών αεροπλάνων στο Καραχί, για την προστασία των μουσουλμανικών πληθυσμών της περιοχής. Από τ' άλλο μέρος, ο Νεχρού ζήτησε την άποσπλη στο Πέντζαμπ της περιφέρειας 10ης ταξιαρχίας του στρατηγού Τόμας Ρής για τη φρούρηση των συνόρων μεταξύ Λαχόρης και Άμριτσαρ. Έτσι, οι Άγγλοι δοκίμασαν την ικανοποίησή να κληθούν ταυτόχρονα από τους Μουσουλμάνους και τους Ίνδους των Ίνδιων, για να προστατεύσουν τους μόν από τους δε.

Η τάσις αποκατεστάθη έπειτα από κάμποσο καιρό. Παρέμεινε, όμως, το άμοιβαίο μίσος κι ο πόθος της εκδίκησης. Έκατό χιλιάδες νεκρών δεν ξεχνιούνται εύκολα. Ούτε η βεβήλωση των ναών μπορεί να συγχωρηθί. Ίνδοι και Μουσουλμάνοι κατέθεσαν προς στιγμήν τα όπλα. Άλλα αναμένουν την κατάλληλη ευκαιρία για να τα ξαναπάρουν. Και κανείς δεν μπορεί να προβλέψει ποιά θα είναι η έκτασις κι η σοβαρότης της αναταραχής που θα προκληθί, από τη στιγμή που οι δυο αντίπαλοι θα νομίσουν κατάλληλη την ευκαιρία για να ξαναρχίσουν τον παλιό τους αγώνα.

Δεν είναι λιγώτερο έκρυθμη η κατάσταση στο Άζαντ Κασμίρ, που υπάγεται τυπικά στο Πακιστάν, αλλά όπου έχει αναπτυχθί από αρκετά χρόνια μία έντονη αυτονομιστική κίνησις, που πήρε κατό τον τελευταίο καιρό συγκεκριμένη μορφή, με το σχηματισμό μίας εθνικής κυβερνήσεως στο Σριναγκάρ. Υπέμαχος της αυτονομίσεως είναι επίσης ο ισχυρότερος σείχης Άμπντουλλά, που, μολοντί μουσουλμάνος την καταγωγή και το θρήσκευμα, έχει προσχωρήσει στο Ινδικό εθνικιστικό κίνημα

και συνεργάζεται με την κυβέρνηση του Νεχρού για την απόσπασι της πατρίδος του από το Πακιστάν.

Όλα αυτά δείχνουν πώς η κατάσταση στις Ίνδιες είναι κάθε άλλο παρά σταθερά κι ότι έγκυμονεί σοβαρώτατους κινδύνους για το μέλλον.

Ο πλούτος και η στροτηγική θέσις των Ίνδιων

Οι Ίνδιες έχουν συνολική έκτασι 4.070.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων και περί τα 400 εκατομμύρια κατοίκων. Η γεωργία κι η κτηνοτροφία είναι ανεπτυγμένες σε μεγάλο βαθμό στην απέραντη αυτή χώρα. Το Πέντζαμπ κι οι κεντρικές επαρχίες θεωρούντο πάντοτε ο σιτοβολών της Αγγλίας. Εκτός του σίτου, οι Ίνδιες έχουν μεγάλη παραγωγή ρυζιού, βάρδακος, ζαχαροκαλάμου, γιούτας, τείου, καφέ, καουτσούκ, παρά το γεγονός ότι χρησιμοποιούν πρωτόγονοι μέθοδοι καλλιέργειας.

Τεράστιος είναι, έξ άλλου, ο αριθμός των εκτρεφόμενων ζώων. Κατά την προπολεμική περίοδο, σύμφωνα με τις επίσημες στατιστικές, υπήρχαν στις Ίνδιες υπέρ τα 120 εκατομμύρια βωδίων, 35 εκατομμύρια βουβάλων, 30 εκατομμύρια πρόβατων, 37 εκατομμύρια αιγών, 4 περίπου εκατομμύρια ίππων και όνων και περί τις 500.000 καμήλων.

Η βιομηχανία απασχολεί υπέρ τα 38 εκατομμύρια εργατών, αλλά περιορίζεται κυρίως στην υφαντουργία, την κατεργασία γασία δερμάτων κλπ. Η βαρεία βιομηχανία είναι ανύπαρκτη.

Το υπέδαφος των Ίνδιων έξ άλλου, περικλείει σημαντικές ποσότητες πλινθάνθρακος, ορυκτού άλατος, πετρελαίου, χρυσού, σιδήρου, χαλκού, κασιτέρου, μολύβδου, αργύρου κλπ. καθώς επίσης ασβάντες, ρουμπίνια, ιάσπεις κι άλλους πολυτιμούς λίθους.

Οι Ίνδιες, λόγω της γεωγραφικής θέσεώς των είναι το πιο Μεγάλο Άλεξάνδρου απέδειξε από την αρχαιοτάτη εποχή το τρωτόν της χώρας του Γάγγη από το μέρος της Μικράς Ασίας, διά μέσου της Περσίας και του Αφγανιστάν. Τον ίδιο περίπου δρόμο σχεδίαζαν ν' ακολουθήσουν οι Γερμανοί αν κατώρθωναν να συντρίψουν την άμυνα του Στάλινγκραντ κι οι σύγχρονοι διενθείς παρατηρηται αποδίδουν παρόμοια σχέδια στη Ρωσία για το ποσοχές η το άπώτερο μέλλον.

Πρέπει να σημειωθί, με την ευκαιρία αυτή, ότι η Κοινοβόρμ στην ήμερησία διάταξι, που εξέδωσε στις 27 του παρελθόντος Ιανουαρίου, έπετιμήσε το Ινδικό κομμουνιστικό κόμμα, κατηγορώντας το για αδράνεια και υποσημείωσε διάφορες έσωτερικές διενέξεις που άφησε να περάσουν άνεμετάλλευτες. Το γεγονός αυτό αποδεικνύει το ένδιαφέρον της Σοβιετικής Ρωσίας για την ιδεολογική και ένδεχομένως την πολιτική διείσδυσι της στις Ίνδιες.

Μία άλλη σοβαροτάτη απειλή εναντίον των Ίνδιων αποτελεί η κομμουνιστική Κίνα, που διατηρεί πάντοτε μεγάλες δυνάμεις στρατού προς το μέρος των συνόρων της με την παλιά Ινδική αυτοκρατορία και τη Βιρμανία.

Η κατάσταση στην τελευταία αυτή χώρα, που βρίσκεται πάντοτε υπό την αγγλική κυριαρχία (έκτασις 605.277 τετραγωνικά χιλιόμετρα, πληθυσμός 16 περίπου εκατομμύρια) κρίνεται ως «τελείως ώριμη για ένα κομμουνιστικό πραξικόπημα».

Η Βιρμανία (Μπούρμα) διακείται από μία σοσιαλιστική κυβέρνηση, που έχει ν' αντιμετώπιση από το ένα μέρος διάφορες απειθαρχήτες φυλές (η ισχυρότερη απ' αυτές, η Κόρεν, φτάνει τα δύο εκατομμύρια) κι από τ' άλλο μέρος τις ώργανωμένες ανταρτικές ομάδες των κομμουνιστών.

Ενδεχόμενο πραξικόπημα στη Βιρμανία θα είχε άμεσο αντίκτυπο στις Ίνδιες και θα διεκλόμνε ένδεχομένως πρόελασι προς το μέρος τους των δυνάμεων της κομμουνιστικής Κίνας.

Άλλα ποιά είναι η ικανότης άμύνει των Ίνδιων σε περίπτωση έχθρικής επιθέσεως;

Πριν από την άναγκή της άνεξαρτήσεως των, η Αγγλία διατηρούσε στις Ίνδιες ένα μόνιμο στρατό κατοχής, που αποτελείτο από 4.110 αξιωματικούς και 60.000 ιπποσύς υπαξιωμα-

τικούς και στρατιώτες. Εκτός απ' αυτή τη στρατιωτική δύναμι, υπήρχαν ακόμη οι ακόλουθοι σχηματισμοί.

α) Τακτικός Ίνδικός στρατός από 3327 αξιωματικούς και 130.000 υπαξιωματικούς και στρατιώτες.

β) Βοηθητικός στρατεύματα από 33.000 Άγγλους και 20.000 Ίνδους.

γ) Έφεδρικός στρατός από 40.000 περίπου Ίνδους.

Μετά την αποχώρησι των Άγγλων, τα δύο μεγάλα Ίνδικά κράτη διέτηρσαν τους αυτόχθονας στρατιωτικούς σχηματισμούς, που αποτέλεσαν τον πυρήνα για τη δημιουργία τακτικού Ινδικού στρατού.

Τόσο στο Ίνδοστάν, όσο και στο Πακιστάν, υπάρχουν αγγλικές οργανωτικές αποστολές, στρατιωτικές σχολές, και ακαδημίες πολέμου, που μορφώνουν άριστους αξιωματικούς και τους εξοικειώνουν στη χρήσι των νέων όπλων.

Η άκριδής στρατιωτική δύναμις των δεν είναι γνωστή. Υπολογίζεται, όμως, ότι το Ίνδοστάν και το Πακιστάν, μαζί με το άνεξάρτητο Νεπάλ και μερικά άλλα μικρότερα κράτη θα μπορούσαν να παρατάξουν περί τις 15-20 μεραρχίες καλά ώργανωμένους και άρτίως έξοπλισμένους στρατού, που θα μπορούσε να διπλασιασθί ίσως σε περίπτωση άναγκης.

Οι ναυτικές δυνάμεις των Ίνδιων, του Πακιστάν και της Βιρμανίας είναι οι ακόλουθες:

Α. Ίνδιες.

1 έλασρο καταδρομικό των 7.200 τόνων.

3 αντιτορπιλικά νεωτάτου τύπου

20 φρεγάτες και μερικά άλλα μικρότερα σκάφη.

Β. Πακιστάν.

2 αντιτορπιλικά

7 φρεγάτες και μερικές ναρκοθέτιδες, κανονιοφόροι κλπ.

Γ. Βιρμανία.

Μικρός αριθμός σκαφών για την παράκτιο άμυνα.

Σύγχρονοι και παλαιοί μαχαραγιάδες

Το νέο σύνταγμα των Ίνδιων, που διατυπώθηκε στις γενικές του γραμμές από τον παντίτ Νεχρού, σύμφωνα με τα διατάγματα του Γκάντι και που εφαρμόσθηκε με άτεγκτη αυστηρότητα από τον Βαλλαχαρμπάλ Πάτελ, πρωθυπουργό και ύπουργό των Έσωτερικών της κυβερνήσεως

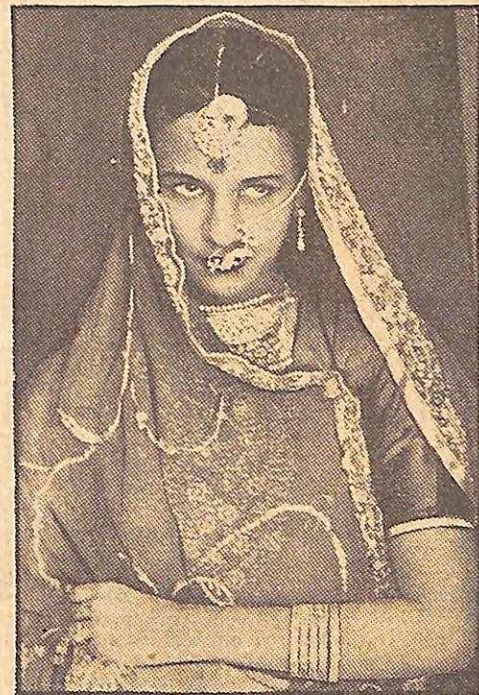
της Δελχί, μετέβαλε τους 527 άπολύτους κυριάρχους των Ίνδιων σε άπλους πολίτες η το πολύ - πολύ σε κυβερνητικούς υπαλλήλους, που είναι έπιφορτισμένοι με ώρισμένα καθήκοντα. Ένας μόνον απ' αυτούς, που ήταν κι ο ισχυρότερος από όλους, ο νιζάμ της Χαϊντεραμπάντ, προσπάθησε ν' άντισταθί με τα όπλα εναντίον της κεντρικής διοικήσεως. Άλλα νικήθηκε κατά κήσεως. Κράτος και σήμερα ζή περιορισμένα μέσα στο μεγαλοπρεπές άνάκτορό του, χωρίς να μπόρη ν' απομακρυνθί απ' αυτό. Όπως λένε οι κύκλοι της Δελχί, «είνε εξόριστος μέσα στο ίδιο το παλάτι του». Αν βγί απ' αυτό θα συλληφθί άμέσως.

Σ' όλους τους άλλους κυριάρχους των Ίνδιων, που ύποτάχθηκαν πρόθυμα στη νέα κατάσταση, η κεντρική κυβέρνηση χορήγησε μία έτησία ρποζημίστι, που τους έπιτρέπει να ζούν με άνεσι κι αξιοπρέπεια, αλλά όχι ζέβαια, με πολυτέλεια.

Στην έξωτερική της εμφάνισι, όμως, η ζωή των μαχαραγιάδων δεν άλλαξε καθόλου σχεδόν. Η κυβέρνηση τους άφησε τα άνάκτορά των, με το δικαίωμα να έπέτρεψε να έχουν μία ένοπλη ψύχωνν τη σημαία των και τους άκολουθούσαν Δικαιούνται, έξ άλλου, φοουρά από μερικές δεκάδες άνδρων. Δικαιούνται, δεν σημαίνει μεγάλο τον τίτλο της «υψηλότητος», που, άλλωστε, δεν σημαίνει μεγάλο πράγματα σε μία χώρα όπου πνέει ισχυρότατος δημοκρατικός άνεμος.

Μερικοί απ' αυτούς διατηρούν ακόμη τεράστιες άτομικές περιουσίες, που τους έπιτρέπουν να ζούν με την παλιά πολυτέλεια και γλιθί.

Μεταξύ αυτών συγκαταλέγεται ο μαχαραγιάς του Κασμίρ, που ζή σήμερα σ' ένα πολυτελές άνάκτορο στη Βουβάν Έκει

Η μαχαρηνί της Πατιάλα, που θεωρείται ως μία από τις ώραιότερες γυναίκες των Ίνδιων.

έγιναν κατά την περασμένη άνοιξι, οι γάμοι του πρωτότοκου γιού του και διαδόχου του Καραν Σίνγκ, λίκιας 20 χρόνων, με τη 16έτιδα Γιασοράγια Λαχμί, που έινε άνεψία του κληρονομικού πρωθυπουργού του Νεπάλ, του βορειοτάτου των Ινδικών κρατών, που διατήρησε την άυτονομία και την άνεξαρτήσία του και μετά την έπελθοσα μεταβολή.

Η Γιασοράγια Λαχμί, που έχει αποκληθί «Ρόδο των Ίμαλαίων» σμίζεται ως η ώραιότερη νέα των Ίνδιων. Με την ευκαιρία του γάμου της, όλοι οι κυρίες των Ίνδιων της έκαμαν πολιτωάτα δώρα. Μόνον η άξια των κοσμημάτων που της χάρισαν ύπολογίζεται σε πολλές εκατοντάδες χρυσών λιρών.

Ένα περίεργο κροτίδιο

Η μεταπολίτευσις που έγινε στις Ίνδιες δεν εξαφάνισε όλότελα μερικά κροτίδια, που κατώρθωσαν να διατηρήσουν την άνεξαρτήσία των, λόγω του ίδιού του χαρακτήρος των και της πολιτικοκοινωνικής συγκροτήσεώς των.

Ένα απ' αυτά είναι το κράτος του Σβάτ, που άπλώνεται σε έκτασι δέκα περίπου τετραγωνικών χιλιομέτρων και που ο πληθυσμός του ξεπερνάει το μισό εκατομμύριο.

Στην περιοχή αυτή ζούσαν ως πριν από μερικές δεκαετηρίδες 24 φυλές, που βρίσκονταν σε διαρκή σχεδόν πόλεμο μεταξύ τους. Άλλα ένας από τους φυλάρχους, ο Άμπντουλλά, κατέφερε να τις ερηνεύσει και να τις συνενώσει σε έναίο κράτος.

Ο ίδιος πήρε τον τίτλο του βασιλιά και κυβέρνησε με πατριαρχικό σύστημα τους αρκετά θερμόαιμους υπηκόους του.

Ο Άμπντουλλά είναι σήμερα 87 έτών και τελείως άνάφρατος. Αυτό δεν τον έμποδίζει, όμως, να έχη σε μεγάλη εκτίμησι το δυτικό πολιτισμό και να προσπαθί να τον διαδώσει στη χώρα του.

Η πρώτη καινοτομία του ήταν το τηλέφωνο. Συνέδεσε το άνάκτορό του με όλες τις ύπηρεσίες και τους τοπικούς διοικητάς και δυο φορές την ήμερα, από τις 5-7 το πρωί κι από τις 5-7 το άπόγευμα, παίρνει άναφορές και δίνει τις διαταγές του.

Άλλες καινοτομίες του ήταν η κατασκευή δρόμων, γεφυρών, άρδευτικών έργων, έργοστασίου ηλεκτρισμού κλπ.

Το Σβάτ προστατεύεται από 80 μικρά φρούρια. Οι στρατιώτες που φρουρούν σ' αυτά έχουν μαζί και τις οικογένειές τους.

Υπάρχει, όμως, κι ένας συγχρονισμένος στρατός με στολές και σύγχρονα όπλα. Άλλα οι στρατιώτες που τον άπαρτίζουν μένουν στα σπίτια τους. Υποχρεούνται, όμως, να παρεμίσκωνται στα γυμνάσια και ύποκεινται κατά τα άλλα σε στρατιωτική πειθαρχία.

Προοδευτικές φυλές

Οι Ίνδιες έχουν σήμερα μία γυναίκα ύπουργό, μία άλλη προοδευτική και ένα σώμα γυναικών άστυνόμων.

Η ύπουργίνα είναι η Ραζκούμάρι Άμριτ Γκαούρ, πριγκήπισσα της Καπουρτάλα, που άπαρνήθηκε τον τίτλο της, την περιουσία και τις άνέσεις της, για ν' ακολουθήσει το Μαχάτμα Γκάντι και να γίνει μία από τις πιο ένθερμες όπαδούς του. Έργασθηκε όσον καμμία άλλη για τη βελτίωσι της θέσεως των παριών και τη διδούσι των νέων ίδων μεταξύ των μεγάλων λαϊκών μαζών. Έχει έκλεγη δυο φορές ως σήμερα βουλευτίνα και διευθύνει στη σημερινή κυβέρνηση το ύπουργείο της Παιδείας και της Λαϊκής Διαφωτίσεως.

Παράλληλα με την Ραζκούμάρι Άμριτ Γκαούρ πρέπει ν' άνεφέρουμε τη Σοροζίνι Ναιντού, που ζωοιώθηκε με έηλο στον αγώνα της άπελευθερώσεως των λαϊκών μαζών και τη μαχαρηνί του Κώχ Μπεχάρ, που μαζί με την πριγκήπισσα της Καπουρτάλα, έργασθηκε για την καλύτερησι την θέσεως των Ίνδων γυναικών.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η Ίαπωνία, προφυλακή των Ήνωμένων Πολιτειών

Σκίζα ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ευδύμα ενσταντανέ

Δέν υπάρχει μεγαλύτερη μανία από εκείνη των κυνηγών και των έρασιτεχνών ψαράδων. Καί οι μόνιμοι κυνηγοί αναζητούν τό κυνήγι τους γιά ώρισμένες ώρες κι' άφού ρίξουν στο γάμο του Κοραγκιόκη κάμποσες τουφεκίες ξαναγυρίζουν στα ίδια. Οι έρασιτέχνες ψαράδες, όμως, μένουν επί ώρες και ώρες προσηλωμένοι στις πετονιές ή τά παραγάδια τους και περιμένουν... μέχρι πλήρους έξαντλήσεως και παραζάλης!

Μού διηγούνται, λοιπόν, ότι ένας έρασιτέχνης ψαράς, πρό ήμερών, -ήν ψώνισε μέ-

χαί τέτοιου σημείου ώστε στο τέλος του έστριψε.

Ή σκηνή συνέβη σ' ένα παραθαλάσσιο προάστιο. Ήπι μία όλόκληρη βδομάδα ο παραθεριστής έρασιτέχνης ψαράς έβριχνε τό παραγάδι του στη θάλασσα μέ αποτέλεσμα μνηδέν - τόσο μνηδέν πού έγινε ο στόχος των πειραγμάτων των ντόπιων, έπαγγελματιών και έρασιτεχνών ψαράδων:

— Τί έπίσας, κυρ -

Γιώργη!

— Τρίχες!

— Πάλι; Σέ μωριστήκανε τά ψάρια και δέν τσιμπάνε. Σέ φουμαίνουν. Ξέρεις τί νά κάνης;

Κι' άλλος του έδειχνε τόν άλφα τρόπο, άλλος τόν βήτα, πώς νά βάλη τό δόλωμα, τί δόλωμα νά προτιμά, πού και πώς νά ρίχνη τό παραγάδι του κτλ. Ός πού μία νύχτα σέ μία στιγμή αλφινίδας έκδικητικής λώας, ο έρασιτέχνης εξαλλος πήγε κι' άπλωσε τό παραγάδι του... στη στερή. Και τό πρωί έγινε συναγεμώδης των χωρικών. Γιατί στο παραγάδι είχαν πιαστή... πέντε κόττες, ένας κόκκορας, τρείς γάτες κι' ένας σκύλος πού φτεροκοπούσαν, κακάριζαν, νιαουρίζαν, ούρλιαζαν όλα μαζί!...

Φαντάζεστε, φυσικά, τί έπακολούθησε. Γέλια, αλλά και φόβοι και γλάδες, μέ άπειλετικές διαθέσεις, τέτοιες πού ο ρηξικέλευθος ψαράς άναγκάστηκε νά πάρη τά βρεμένα του και τά παραγάδια του και νά φύγη απ' τό παραθαλάσσιο χωριουδάκι άρον - άρον!

Ήν τέλει έχρειάστηκε, ή

Όρίστε κι' ένα «θεατρικό» συνοικιακού θεάτρου: Χορευτριά έκτελούσε τό χορευτικό της νούμερο, πού άν και καλό, δέν ένθουσιαζε ιδιαίτερες τό πολυπληθές άκροατήριο. Γιατί έκτελούσε είδος πλαστικών χορών πού ποτέ δέν προκαλούν ούτε και στα κεντρικά θέατρα άκόμα τά ένθουσιώδη χειροκροτήματα και τά «μπίζ».

Ξαφνικά, όμως, - ο του θαύματος! - έξέσπασε άκράτητος ο ένθουσιασμός της πλατείας πού συνοδεύονταν από χειμαρρώδη χειροκροτήματα κι' έπαιψημίες:

— Μπράβοοοοο!

— Μπίιιιιι!

— Μπράβο! Όλοοοοοοο!

Ή άπρόσδοκτη αυτή έπιτυχία της νεαρής χορευτριάς δέν όφειλόταν σέ άδικαιολόγητη μεταστροφή των αισθημάτων της πλατείας. Όφειλόταν απλούστατα, σ' ένα μικρό άτύχημα. Κραθών έχόρευε ή νεαρά έσπασε ή μπρετέλλα της και ξεπετάχθηκαν ένδιαφέροντα θεάματα. Καταπληκτικός ο θρίαμβος της χορευτριάς! Δυστυχώς, όμως, ή εύτυχήσασα άτύχη δέν μπορούσε ν' άπολαύση τόν θρίαμβο της υπό παρόμοιες συνθήκες κι' άποτραβήχτηκε τρεχάλα στα παρασκήνια νά ράψη την μπρετέλλα. Στο μεταξύ βγήκε ο κουφερανσιέ της έπιθεωρήσεως νά κατασιγάση τόν ένθουσιασμό του άκροατηρίου:

— Κυρίες και κύριοι, παρακαλώ θερμώς νά μη θορυβήτε. Ή χορευτριά μας υπέστη ένα μικρό άτύχημα. Μία στιγμήούλα, παρακαλώ, νά ράψη την μπρετέλλα της και θά επανέλθη.

Άλλά τά πλήθη ούρλιαζαν:

— Όχι, όχι!

— Ναρθή έτσι!...

— Θέλωμε νά δούμεεεεε!

Μπίιιιιι, μπράβοοοοο, δ-λοοο, εξακολουθούσε νά ώρρεται τό φιλοθέμον κοινό ως πού ξαναεμφανίστηκε ή χορευτριά συγυρισμένη κατάλληλα. Άλλά ποιά ήταν ή έκπληξι της όταν είδε απ' τό ζενιθ του θριάμβου νά πέφτη στο βάραθρο της άγριώτερης αποδοκιμασίας:

— Μέσασαα!

— Όπως ήσουν! Όπως ήσουν!

— Ήν τέλει έχρειάστηκε, ή

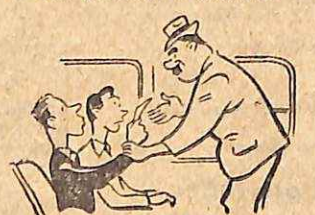
καυμένη, ή άόιση τους πλαστικούς χορούς και νά χορέψη ένα τρελλό χασάπικο γιά νά ξανακερδίση την έκτίμησι του πλήθους. Άλλοίως θά ήταν υποχρεωμένη ή νά φύγη απ' τό θέατρο ή νά σπάξη κάθε βράδυ την μπρετέλλα γιά νά τροφοδοτή τά καλλιτεχνικά αισθηματα του φιλοθεάμονος ή μάλλον... φιλομπατιστικού κοινού.

Δυό νεαροί μέσα στο τραμ είχαν πολύ κέφι κι' ήθελαν νά κάνουν άστεία. Σέ μία στιγμή, λοιπόν, ο ένας απ' τους δυό κάνει πώς μαζεύει από κάτω ένα δεκαχίλιάρο κι' ύστερα σηκώνοντας τό ρωτά τους επιβάτες:

— Βρήκα ένα δεκαχίλιάρο πεσμένο εδώ. Μήπως τό έχασε κανένας από σας;

Οι επιβάτες, γυναίκες και άντρες σήκωσαν τά βλέμματα τους και κυττούσαν μέ πολλή ένδιαφέρον τό δεκαχίλιάρο. Μερικοί έψαχναν τις τσέπες τους κι' άλλοι μετρούσαν τά λεφτά τους, πρὸς μεγάλη διασκέδασι των δυό νεαρών.

— Λοιπόν; Δέν είνε κανένος; φωνάζει ο φαρσέρ.

Σέ μία στιγμή σηκώνεται ένας βαρύθυμος λαϊκός τύπος και πρυχωρεί πρὸς τό νεαρό:

— Δικό μου είνε, καλόπαιδο. Φέρτο και σ' εύχαριστώ! τού λέει.

Ο νεαρός κυττάζει τόν διεκδικητή μέ ειρωνικό χαμόγελο.

— Είσαι βέβαιος ότι είνε δικό σου;

— Ναί, μωρέ. Νά δυό δεκαχίλιάρα τά είχα όλα - όλα και καθώς έδωκαν νά πληρώσω είσιτήριο μου γλύστρησε τό ένα. Έλα κατέβαινε.

Ήταν τόσο άπόλυτο τό ύφος του ανθρώπου ώστε ο νεαρός τά χρειάστηκε.

— Μήπως σουπέσε πουθενά άλλο;

— Έλα! Άσε τις σαχλαμάρες και φέρο τά λεφτά μου άπαντση ο άνθρωπος και άρπάξε τόν νεαρό απ' τό χέρι.

Έκείνος τά έχασε.

— Άστεία τόκανα! Λέει. Δικό μου είνε τό δεκαχίλιάρο. Άσ' τό χέρι μου.

Άλά ο βαρύθυμος διεκδικητής δέν είχε καμιά διάθεσι νά υποχωρήσει:

— Βρε παλότηπαιδο! θά μού φας τό δεκαχίλιάρο; Φέρο τό μη σέ κοπανήσω και σου λιώσω τό κεφάλι, παληοκλέφταρε!

Και του άρπάζει τό δεκαχίλιάρο, πρὸς μεγάλη έκνοσηποίησι των άλλων επιβατών πού έξέπασαν σέ γέλια γιά τό πάθημα των δυό ευθύμων νεαρών.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Χιούμορ

Γεννάιο μεθύσι

Είνε τέσσερες τό πρωί. Δυό διάσημοι γλεντζέδες βγαίνουν τρικλίζοντας από τό καμπαρέ. Άνεβαίνουν στην κούρσα τους και ξεκινούν. Τό αυτοκίνητο τρέχει τρελλά, κάνει φοβερές στροφές, άνεβαίνει στα πεζοδρόμια, πατά ένα σκυλί και σταματά, μ' ένα τρελλό φρενάρισμα, μισό μέτρο μόλις κοντά σ' ένα περιπτερο.

— Χαρίλαε, λέει ένας από τους δυό, δέν θέλω νά σε προσβάλω ούτε και νά σε λυπήσω, αλλά έχω τήν ιδέα ότι άν εξακολουθής νά οδηγής έτσι, θά σπάσης τά μούτρα και των δυό μας.

Ο άλλος γυρίζει άπότομα, τόν κυττάζει μέ άπνοια και λέει:

— Πώς! Όστε δέν οδηγείς έσύ;

— Μυλόρδε, τό λουτρό σας είνε έτοιμο!

Εύχαριστώ, Πέτερ, άλλ' είμαι λίγο άδιάθετος. Πάρτο συ γιά μένα... Πρόσεξε όμως, δέν τό θέλω πολύ ζεστό.

Ο κύριος Άνανίας είνε τρομερά αφορημένος. Τόσο πολύ πού ή γυναίκα του ώρες - ώρες άπελπίζεται.

Ένα βράδυ γυρίζει σπίτι μουσκεμένος ως τό κοκκαλο από τη βροχή.

— Και ή όμπρέλα σου πού είνε; τόν ρωτά ή γυναίκα του.

— Τήν είχα έχασει.

— Σώπα! Και ποτέ τό κατάλαδες αυτό;

— Όταν σταμάτησε ή βροχή και... θέλησα νά τήν κλείσω!

— Άλλά, κύριε, είμαι παντρεμένη!

— Κι' ή γυναίκα μου είνε παντρεμένη, αλλά δέν μου άρνήθηκε ποτέ ένα φιλή!

— Αὐτός ο νέος σου είνε αντίπαθητικός και τού δίνεις τήν κόρη σου γιά σύζυγο;

— Άλλά δέν του δίνω μόνο τήν κόρη μου. Τού δίνω επίσης και τή γυναίκα μου...

— Καί... τή γυναίκα σου;

— Ναί, θά τήν έχει πεθερά!

Ο κύριος κι' ή κυρία καγκουρώ κά- νουν τόν περιπάτο τους μαζί μέ τό μικρό καγκουρώ. Ο μικρός όμως πηδά συνεχώς έξω από τήν τσέπη της μητέρας του. Ο μπαμπάς καγκουρώ στο τέλος έκνευρίζεται.

— Θά τόν ξέρω τό μικρό! Λέει στη γυναίκα του. Μ' έχει ζαλίσει μ' αυτούς τους πηδους του, μία μέσα και μία έξω από τήν κοιλά σου.

— Όχι, τό πουλάκι μου, δέν φταίει εκείνο, άπαντά ή μαμά καγκουρώ. Μ' έχει πιάσει λοζυγκας!...

— Σας είνε εύχαριστο νά τρέφετε μέλισσες στον κήπο σας;

— Ναί, φυσικά. Βέβαια, ακόμη δέν μάς έκαναν πολύ μέλι, αλλά τσιμπήσαν τήν πεθερά μου πολλές φορές!...

— Έλάτε αύριο σπίτι μου, έλεγε ένα βράδυ ο Παντελής στους φίλους του. Θά συμβή κάτι τό έκτακτο. Θά όητε ένα θεάμα πρωτοφανές και θά διασκεδάσετε.

— Θά χορέψουμε;

— Όχι!

— Θά τραγουδήσουμε;

— Όχι!

— Μά πές μας πιά, μάς έσκασες!

Μήπως θά μάς προσφέρης ως θεάμα καιμιά ταυρομαχία;

— Όχι! Κάτι καλλίτερο. Θά βά- λουν βδέλλες τής πεθεράς μου!...

Η παλιά βρύση τής πλατείας του Μεντρεσέ.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Η ΜΠΟΥΜΠΟΥΝΙΣΤΡΑ και τά νερά του Ίλισσού

Μιά από τις πειδι ένδιαφέρουσες και σπουδαιότερες λεπτομέρειες τής ζωής των Αθηναίων, στα πρώτα χρόνια του Όθωνος, ήταν: από πού έπιναν νερό οι κάτοικοι των Αθηνών τήν εποχή εκείνη.

Πρώτα - πρώτα γιά ν' άποδώσουμε τις πρέπουσες τιμές σ' ένα μεγάλο φίλο τής Ελλάδος, απ' τά χρόνια τής Τουρκοκρατίας, πρέπει ν' αναφέρουμε τή βρύση του Γκίλφορντ πού κατεσκεύασε μέ δικά του χρήματα ο ευγενής Άγγλος, στα 1813, κοντά στη θείσι πού χτίστηκε, άργότερα τό πρώτο αθηναϊκό παλάτι, τής πλατείας του Συντάγματος.

Είνε ή θέσις τής παλιάς Μπουμπουνίστρας πού βρίσκεται, σήμερα μέσα στον Έθνικό Κήπο δηλ. τής ιστορικής πηγής των Αθηνών, τής οποίας τά νερά έκαναν πέφτοντας, βαθύ θόρυβο σαν υποχθόνιο μπουμπουνιστό - έξ ου και ή λαϊκή όνομασία τής πηγής: Μπουμπουνίστρα, από τήν όποιαν και ποτιζότανε τό παλιό βασιλικό περιδόλι.

Κάποτε, μάλιστα, ο μικρός μαύρος υπεράρκος τής Άμαλίας, ο περίφημος Μάρκος, γλύστρησε κι' έπεσε μέσα στο μεγάλο λάκκο τής πηγής κι' έβαλε τις φωνές. Και τόν έσωσε ο περιβολάρχης του Όθωνος πού έτρεξε μ' εργάτες και τόν έδωσαν μισολιπτόθυμο απ' τό φόβο του.

Κι' ή Άμαλία, ύστερα, έλεγε, γελώντας:

— Έπρε μέ μαύρος πολύ νερό, φούσκωσε κι' έπεσε μέσα!

Σ' αυτή λοιπόν, τήν πηγή ο Γκίλφορντ έκανε τήν περίφημη βρύση από τήν όποιαν ποτιζόνταν ιδίως οι Πλάτες και πηρε τήν λαϊκή όνομασία της: Βατραχονήσι ή Βαθρακονήσι.

Άλλά δέν είνε μόνον αυτό. Απ' τά ίδια νερά υδρεύετο και τό μεγάλο πηγάδι, κοντά στην αρχαία βρύση τής Καλλιόρης.

Φαίνεται δε ότι, απ' τά ίδια νερά δέν έπινε μόνο ο κόσμος τής παλιάς Πλάκας αλλά ποτιζόντουσαν πέρα-πέρα, και τά χωράφια και οι λαχανόκηποι ως τό μικρό, τότε, συνοικισμό του Πειραιώς.

Μιά από τις όνομαστές βρύσες τής Αθήνας ήταν κι' ή βρύση τής Πλατείας του Μεντρεσέ.

Σήμερα απ' όλες τις παλιές βρύσες δέν έχει μείνει παρά ή ανάμνησι των συμπλοκών πού γίνονταν σ' αυτές γιά λίγο νερό.

Τότε άκριβώς ή Άθίνα ύπόφερε πολύ απ' τήν έλλειψι του νερού κι' ο χρονικογράφος τής εποχής εκείνης διψασμένος κι' αύτος ο δόλιος «ύψων» φωνή διαμαρτυρίας κι' έγραφε γιά τό δράμα τής λειψυδρίας:

«Ούδε σταγών ύδατος εύρίσκεται πλέον εις αυτήν τήν πόλιν. Τί θά γίνωμεν; Οι πολίται διψούν, πλήν νερό δέν εύρίσκουν εις τας βρύσας. Καθ' έκάστην έσπέραν γίνονται θόρυβοι και ταραχαί, άγγεϊα θραύονται, ένίοτε δε και τυλοκοπήματα άκούονται, εις τας όλίγας βρύσας άπό τας όποιας έξέρχονται σταγόνες ύδατος!»

Πρέπει, τώρα, νά σημειωθί έδω ότι στα πρώτα χρόνια τής έλευθερίας έχρησιμοποιούντο κι' άλλες δυό μικρές πηγές, τής Άκροπόλεως πού υπήρχαν στίς δυό άκρες της.

Ή μία ήταν πρὸς τά νοτιοδυτικά, σέ μικρό σπήλαιο διανοιγμένο μέσα σέ σχιστόλιθο.

Ή άλλη πρὸς τά βορειοδυτικά, άμέσως κάτω απ' τά Προπύλαια, κοντά στη σπηλιά του Απολλώνος.

Αυτή όνομαζότανε: Κλεψύδρα και κατά τους αρχαιοελληνικούς χρόνους: Έμπεδω.

Στόν καιρό τής πολιορκίας τής Άκροπόλεως στον άγώνα έδωάζε 1600 όκάδες νερό κάθε μέρα και πίνανε νεράκι οι πολιορκημένοι. Άλλά τό μεταφέρνανε μέ κίνδυνο τής ζωής τους γιάτι βρισκότανε σέ σημείο επικίνδυνο, όρατό απ' τους πολιορκητάς.

Γι' αυτό και ο Άνδρουτσος πού έκαμε ένα φεγγάρι άριστάτηγος των Αθηναίων διάταξε και χτίστηκε γύρω της ένα πρόχωμα γιά τήν άσφάλεια των ανδρών πού δούλευαν στη μεταφορά του νερού.

Απ' τήν ίδια πηγή περνούσε ύπογείως, νερό στο Όρολόγιο του Κυρηόστου, δηλαδή στην περίφημη βρύση του Πύργου των Άνέμων, από τήν όποιαν και ποτιζότανε, άργότερα, ή ποία και ποτιζότανε, σιγά - σιγά, πρὸς τό Μοναστηράκι και τό Θησείο - συνέχεια τής Πλάκας.

Καταλήγουμε, τώρα, στα νερά του Ίλισσού, απ' τά όποια πήρε και τή δόξα του τό περίφημο γειτονικό Βατραχονήσι, κοντά στην Πύλη του Άδριανού, έξ ου και τό παλιό αθηναϊκό τραγουδάκι:

«Πάρε με Άνδριάνα μου νά σε βοηθώ στην πλύση και νά σου κουβαλώ νερό απ' τό Βατραχονήσι!...»

Τά νερά του Ίλισσού, παλαιότερα, πλημμυρίζαν τή διπλανή συνοικία πού άντηχούσε κάθε νύχτα, απ' τά «κοός - κοός» των Βατραχών. Γι' αυτό και πήρε τήν λαϊκή όνομασία της: Βατραχονήσι ή Βαθρακονήσι.

Άλλά δέν είνε μόνον αυτό. Απ' τά ίδια νερά υδρεύετο και τό μεγάλο πηγάδι, κοντά στην αρχαία βρύση τής Καλλιόρης.

Φαίνεται δε ότι, απ' τά ίδια νερά δέν έπινε μόνο ο κόσμος τής παλιάς Πλάκας αλλά ποτιζόντουσαν πέρα-πέρα, και τά χωράφια και οι λαχανόκηποι ως τό μικρό, τότε, συνοικισμό του Πειραιώς.

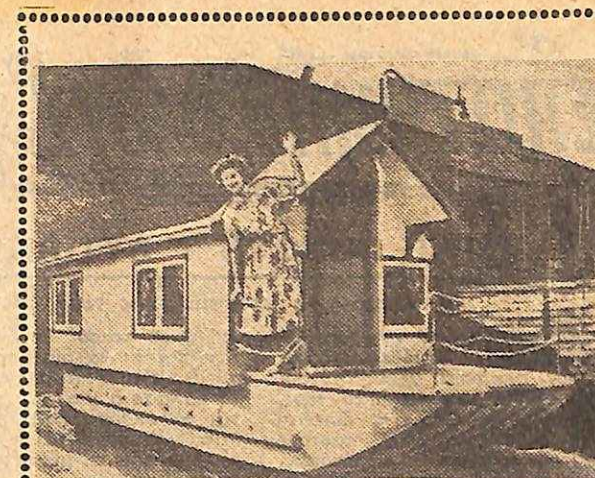
Μιά από τις όνομαστές βρύσες τής Αθήνας ήταν κι' ή βρύση τής Πλατείας του Μεντρεσέ.

Σήμερα απ' όλες τις παλιές βρύσες δέν έχει μείνει παρά ή ανάμνησι των συμπλοκών πού γίνονταν σ' αυτές γιά λίγο νερό.

Τότε άκριβώς ή Άθίνα ύπόφερε πολύ απ' τήν έλλειψι του νερού κι' ο χρονικογράφος τής εποχής εκείνης διψασμένος κι' αύτος ο δόλιος «ύψων» φωνή διαμαρτυρίας κι' έγραφε γιά τό δράμα τής λειψυδρίας:

«Ούδε σταγών ύδατος εύρίσκεται πλέον εις αυτήν τήν πόλιν. Τί θά γίνωμεν; Οι πολίται διψούν, πλήν νερό δέν εύρίσκουν εις τας βρύσας. Καθ' έκάστην έσπέραν γίνονται θόρυβοι και ταραχαί, άγγεϊα θραύονται, ένίοτε δε και τυλοκοπήματα άκούονται, εις τας όλίγας βρύσας άπό τας όποιας έξέρχονται σταγόνες ύδατος!»

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΛΩΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΕΣ

Οι βάρκες πού χρησιμοποιούσε κατά τόν τελευταίο πόλεμο ο άγγλικός στρατός γιά νά περνά τή ποταμία, χρησιμοποιούνται τώρα από πολλούς παλαιούς πολεμιστάς ως πλωτές κατοικίες. Στή φωτογραφία μας ή σύζυγος ενός Άγγλου παλαιού πολεμιστού στο κατώφλι τής πρωτότυπης κατοικίας της. Εύχρη έργο θά ήταν νά χρησιμοποιούνταν όλα τά πολεμικά μέσα γιά ειρηνικούς σκοπούς. Ή άνω θρωπότητα θά ζούσε τότε τή «χρυσή εποχή» της. Άλλά δυστυχώς, τά ειρηνικά μέσα μετατρέπονται σέ πολεμικά.

ΓΙΑ ΤΑ ΑΤΜΟΛΟΥΤΡΑ

Στό διεθνές συνέδριο κινησιοθεραπείας, πού έγινε έσχάτως στο Παρίσι, εξέτεθι κι' ένας νέος θαλάμος γιά άτμόλουτρα, του όποιου ή θερμοκρασία ρυθμίζεται από τό ίδιο τό άτομο, πού παίρνει τό λουτρό του. Κι' αυτό χωρίς στα είδικα όργανα έλέγχου πού βρίσκονται μέσα στο νέο αυτό θαλάμο.

ENNEA PEKOP I

Οι Ιταλοί πρωτοβάθμιοι του κόσμου Μαζέττι και Άμπροζίνι, μέ τήν πρωτότυπη αυτή μοτοσυκλέττα, πού μοιάζει μέ μικροσκοπικό άεροπλάνο, έχουν καταρρίψει ως σήμερα 9 pekop ταχύτητας. Τελευταία στην πίστα του Μοντερεύ, κατέρριψαν τό τελευταίο pekop τους: Κατάφεραν νά έπιτύχουν ταχύτητα 147 χιλιομετρών τήν ώρα.

Αίσθηματικό διήγημα

Ἡ δυὸ γυναῖκες κυττάχτηκαν μιὰ στιγμή κι' ἔπειτα ἡ Τζίλντα εἶπε:

— Καθίστε, παρακαλῶ. Ποῖος εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεώς σας;

Ἡ Ροσάνα δὲν ἀπάντησε ἀμέσως. Βρισκόταν στὸ σπί-
τι «του» κι' αὐτὴ ἡ νέα ἦταν ἡ γυναίκα του.

— Ξέρετε, βέβαια, ποῖα εἰμαι, εἶπε στὴ Τζίλντα.

— Ὁχι, ἀπάντησε εὐλακρινά ἡ Τζίλντα.

Δὲν εἰδείνε καμμιά περιέργεια. Ἦταν δυνατό νὰ μὴ
τὴν ἤξερε;

— Ἦρθα, ξανάπε ἡ Ροσάνα, γιὰ νὰ ἐξηγηθοῦμε ὀρι-
στικά, μιὰ γιὰ πάντα.

— Μὰ καθίστε, παρακαλῶ. Θὰ σὰς ἀκούσω μὲ πολλὴ
εὐχαρίστησι. Δὲν θὰ πάρете ἕνα φλυτζάνι τσάι;

Ἡ Ροσάνα ἐνοίωσε νὰ χάνῃ ἔδαφος. Εἶχε ἔρθει μὲ τὴν
πρόθεσιν νὰ φωνάξῃ, νὰ οὐρλιάξῃ, νὰ προκαλέσῃ ἀκόμα
καὶ σκάνδαλο. Ἀγαποῦσε τὸ Τζιάννι, τὸν ἀγαποῦσε ὅπως
καμμιά ἄλλη γυναίκα δὲν τὸν εἶχε ἀγαπήσει. Τί σήμαινε
ἀν' ἦταν ὁ ἀντρας τῆς Τζίλντας; Ἐπρεπε ἡ κατάσταση
αὐτὴ νὰ πάρῃ τέλος. Ἡ Τζίλντα θὰ μάθαινε πῶς ὁ Τζιάν-
νι δὲν τῆς ἀνῆκε καὶ πῶς ἐπρεπε, ἀργὰ ἢ γρήγορα, νὰ χω-
ρίσῃ ἀπ' αὐτόν. Ὁ ἀγαπημένος τῆς δὲν εἶχε βοηθὸς ποτὲ τὸ
θάρρος νὰ μιλήσῃ ἀντιρροῖα γι' αὐτό, μὰ αὐτὴ, ἡ Ροσάνα,
γυναίκα ἐρωτευμένη, τρελλὴ καὶ δυστυχισμένη μαζὶ ἀπὸ
ἔρωτα, θ' ἀντιμετώπιζε τώρα τὴν κατάστασι.

— Ξέρω τὸ τσάι, Τζουλιέτα, εἶπε στὴν καμαριέρα
ἡ Τζίλντα.

Ἡ Ροσάνα θέλησε νὰ διάμαρτυρηθῇ, μὰ ἕνα χαμό-
γελο τῆς Τζίλντας τὴν ἀόφλισε.

— Ἐσεῖς δὲν θὰ εἰστέ ἀπὸ δῶ, δὲν εἰν' ἔτσι; ρώτησε
ἡ Τζίλντα. Ξέρετε ἐγὼ δὲν ἔχω πολλὰς φιλενάδες.

Γιὰ μιὰ στιγμή, ἡ Ροσάνα κύτταξε τὴ γυναίκα τοῦ
Τζιάννι. Ἦταν ἀλήθεια χαριτωμένη, ἀπλὴ, μ' ἕνα δροσερὸ
χαμόγελο, ἐντέλως παιδιαστικό. Ἡ φωνὴ τῆς ἦταν γλυ-
κειά. Ἡ Ροσάνα θυμόταν πῶς ὁ Τζιάννι τῆς εἶχε πῆ κά-
ποτε: «Δὲν μπορῶ νὰ τῆς προξενήσω τέτοια λυπη. Ἐσὺ
δὲν ξέρεις πόσο εἶναι παιδί, πόσο εἶναι ἀφελές. Δίχως
ἄλλο θὰ τὴ σκοτώναμε ἀν' τῆς λέγαμε τὴν ἀλήθειαν». Καὶ
τότε ἡ Ροσάνα τοῦ εἶχε ἀπαντήσει: «Μιὰ γυναίκα ξερεῖ
πῶς νὰ δεχτῇ ὠρισμένες καταστάσεις. Πρέπει νὰ δώσουμε
τέλος σ' αὐτὴ τὴν παρεξήγησι».

Καὶ νὰ ποῦ τώρα βρισκόταν στὸ σπίτι «του». Ἡ Τζίλ-
ντα ἐξακολουθοῦσε νὰ μιλᾷ μαζὶ τῆς. Τὴν εὕρισκε τόσο
κομψή, τόσο φίνα!...

— Μὰ τί λέτε; εἶπε ἡ Ροσάνα, κοκκινίζοντας ἑλαφρά.

— Ὁ! ναι, ναι, εἰστε πολὺ κομψή. Θάθελα νὰ γνω-
ρίσω τὴν ἀσφρα σὰς.

«Ἀραγε υποκρίνεται;» σκέφτηκε ἡ Ροσάνα.

Ἡ καμαριέρα μπήκε μὲ τὸ τσάι. Τὸ ἔφερε στὸ τρα-
πέζι κι' ἔφυγε. Ἡ Τζίλντα ἄρχισε νὰ σεροβίει στὰ φλυ-
τζάνια, ἐτοιμάζοντας τὰ κομμάτια τῆς ζάχαρος καὶ τὰ
γλυκὰ. Συγχρόνως μιλοῦσε. Ἐπειτα πρόσφερε τὸ φλυτζάνι
μὲ τὸ τσάι στὴν ἐπισκεπτριά τῆς.

— Θὰ μιλήσουμε γιὰ τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς σας
ὅταν θηλήρετε, εἶπε ἡ Τζίλντα χαμογελώντας περίεργα.

Δὲν μοῦ λέτε, συνέχισε, τὸ μόντελο ποῦ φοράτε εἶναι πα-
ριζιάνικο;...

— Ὁχι, ἀπάντησε ἡ Ροσάνα, ποῦ στὸ μεταξύ εἶχε
πῆ τὸ τσάι τῆς ὅλο. Ἀκούστε, βρισκομαι ἐδῶ γιὰτί...
γιὰτί...

Θέέ μου! Τί συνέβαινε λοιπόν; Ἐχανε τὰ λόγια τῆς.
Δὲν δυνάμεινε τὴν περιπόνησι, τὸ μῖσος, ποῦ τὴν εἶ-
χαν σπρώξῃ σ' αὐτὸ τὸ διάδημα. Ἡ Τζίλντα ἐξακολου-
θοῦσε νὰ τὴν κυττάξῃ περίεργα, μὲ τὸ αἰώνιο χαμόγελο
τῆς, σὰν εὐτυχισμένο κοριτσάκι.

Ξαφνικά, ἡ Ροσάνα δὲν ἐνοίωσε καλὰ τὸν ἑαυτοῦ τῆς:
Κάποια ζαλάδα θόλωσε τὴν ματιά τῆς. Σηκώθηκε μὲ κόπο.

Ὅλα γύριζαν, ἡ ἀναπνοὴ τῆς κόπηκε. Μερικὰ δευτερό-
λεπτα πέρασαν ἀκόμα καὶ ἡ Ροσάνα σωριάστηκε κάτω
ἀναίτητη.

Ὅταν ξαναβρῆκε τὴν αἰσθητικὴν τῆς, βρισκόταν σ' ἕνα
μεγάλον κρεβάτι. Τὸ δωμάτιο ἦταν ὠραῖο καὶ φωτεινόν.

Ἐνας ἀντρας ἔσκυβε πάνω τῆς, καθὼς καὶ ἡ Τζίλντα ποῦ
τὴν παρακολουθοῦσε μὲ ἀγωνία.

— Πῶς εἰσάστε; ρώτησε ὁ γιατρός.

— Τί συνέβη; ψιθύρισε ἡ Ροσάνα.

— Σὰς παρακαλῶ μὴν κινήστε, εἶπε ὁ γιατρός. Δὲν
εἶναι τίποτα. Μιὰ καρδιακὴ προσβολή, ποῦ θὰ περάσῃ γρή-
γορα. Τουλιάσιτον γιὰ τρεῖς μέρες θὰ μείνετε ἐξαιρωμένη
στὸ κρεβάτι καὶ θὰ πάρете τὰ φάρμακα ποῦ θὰ σὰς
γράψω.

— Τρεῖς μέρες;... ψιθύρισε ἡ Ροσάνα. Καρδιακὴ προσ-
βολή;

— Δὲν ὑποφέρετε ποτὲ ἀπ' τὴν καρδιά σας;

— Ναι, γιὰτρεῖς, σὰν ἡμουνα κοριτσάκι, κάποτε.

— Ἀγοπήτῃ μου, εἶπε τώρα ἡ Τζίλντα πλησιάζ-
οντας τὴν ἀρρωστη, μὴν ἀνησυχεῖτε, θὰ σὰς φι-
λοξενήσω ὥσπου νὰ γίνετε καλὰ. Μοῦ εἰστε ἐξαι-
ρητικά συμποθητικὰ. Θὰ ποῦμε τόσα πολλὰ ὅταν
γίνετε καλὰ καὶ πρὸ πάντων θὰ μοῦ πῆτε γιὰ τὸ
σκοπὸ ποῦ ἦρθατε στὸ σπίτι μου. Δὲν εἰν' ἔτσι;

Συγκεκριμένα ἡ Ροσάνα κατάλαβε πῶς αὐτὴ ἡ

ξαφνικὴ κρίσι εἶχε προέλθει, ἀπ' τὴν νευρικὴ ὑπερέντασι.

Αἰσθανόταν τὸν ἑαυτοῦ τῆς ἀδύνατο. Κάτι τὴν πονοῦσε
στὸ σῶμα καὶ στὴν ψυχὴ.

— Δὲν μπορῶ νὰ μείνω ἐδῶ, ψιθύρισε.

— Ἠσυχάστε, εἶπε γλυκὰ ἡ Τζίλντα. Ἐχετε συγ-
γενεῖς ἐδῶ;

— Ὁχι, κανένα.

— Τότε...

Ὁ γιατρός γυρίζοντας εἶπε στὴ Τζίλντα:

— Ἐτοίμασα δύο συνταγές. Ν' ἀκολουθήσετε καλὰ τὰς
ὁδηγίες.

— Μάλιστα, γιατρέ, μείνετε ἡσυχος.

Ἐνῶ ἡ Τζίλντα συνόδευε τὸν γιατρό, ἡ Ροσάνα σκεφτό-
ταν μ' ἀγωνία πῶς ἦταν τώρα στὸ σπίτι «του» καὶ πῶς
ἡ γυναίκα ποῦ ποθοῦσε νὰ τὴν ἔβλεπε νεκρή, εἶχε γίνῃ
γι' αὐτὴ «ὁ φύλακας ἀγγελος». Ἐκλείσε τὰ μάτια τῆς
κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ...

Ὁ Τζιάννι μπήκε στὸ δωμάτιο ἀθόρυβα. Ἡ κάμαρα
μόλις φωτιζόταν καὶ ἡ Ροσάνα εἶχε τὰ μάτια κλειστά. Ἡ
Τζίλντα εἶχε πάει ν' ἀναπαυθῇ. Ἦταν δειλινόν.

— Τί θέλεις; τὸν ρώτησε δίχως ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια τῆς.

— Εἰκονος τὴν κύτταξε ἐπίμονα.

— Ροσάνα... γιατί ἐπιμένεις;... ρώτησε. Θέλω νὰ σοῦ
μιλήσω. Τώρα πια τὸ πρῶτο βῆμα ἔγινε...

— Ἀπόψε, ψιθύρισε ἡ ἀρρωστη, ἡ γυναίκα σου μὲ πε-
ριποιήθηκε ἔφτα ὥρες συνεχῆ, δίχως νὰ φύγῃ οὔτε στιγμὴ
ἀπ' τὸ προσκέφαλό μου. Δὲν σοῦ εἶπε ὁ γιατρός πῶς
εἶχα κι' ἄλλη προσβολή;

— Ναι, ἀλλὰ εἶναι κάτι τὸ περαστικό. Δὲν θάχῃς ἄλ-
λη κρίσι. Δὲν εἰσαι καλυτέρα;

— Ναι, ἡ κρίσι πέρασε, ἀλλὰ ἡ ἄλλη, ἡ ψυχικὴ;

— Τί θες νὰ πῇς, Ροσάνα;

— Νομίζεις πῶς τίποτα δὲν ἔλλαξε, Τζιάννι;

— Τὸ ξέρεις πῶς σ' ἀγαπῶ πάντα, ὅπως πρὶν.

— Ὑπάρχει κάτι στὴ φωνή σου ποῦ δὲν λέει τὴν ἀλή-
θεια. Ἡ πραγματικὴ ζωὴ σου, Τζιάννι, εἶναι αὐτὴ. Ἡ
πραγματικὴ γυναίκα σου εἶναι ἡ Τ'ίλντα.

— Μὰ τί λές; Τρελλάθηκες; Θὰ μιλήσω ἐγὼ ὁ ἴδιος
στὴ Τζίλντα, θὰ τῆς τὰ πῶ ὅλα. Τὸ πρῶτο βῆμα ἔγινε
σοῦ λέω. Τ' ἄλλα θὰ εἶναι εὐκόλα.

— Σοῦ τὸ ἀπαγορεύω, Τζιάννι, εἶπε ἡ Ροσάνα κάτω-
χρη. Εἰμαι δὴ τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς μέρες ἡ Τζίλντα μὲ
περιποιεῖται ὅπως δὲν μὲ περιποιήθηκε οὔτε ἡ μητέρα
μου. Εἶναι ἕνας ἀγγελος, Τζιάννι. Ποτέ μου δὲν εἶχα καμ-
μιὰ φίλη, Τζιάννι... πάντα μὲ μισοῦσαν οἱ γυναῖκες, γιὰ
τὸ κακὸ ποῦ τοὺς ἔκανα... παίρνοντας τοὺς ἀντρες τοὺς...
τ' ἀδέλφια τοὺς... Εἶναι μιὰ ἐλεεινὴ γυναίκα, αὐτὸ δὲν
τὸ ἤξερε, Τζιάννι...

Ἡ Ροσάνα ἀνάνηψε γρήγορα κι' ἦταν ἑτοιμὴ νὰ κλάψῃ.

— Μὰ τί σοῦ συμβαίνει, Ροσάνα... ἀγάπη μου;...

— Δὲν ξέρω... Σ' ἀγαπῶ κι' ἐγὼ... Μὰ, ἄφησέ με,

Τζιάννι. Μὴν πῆς οὔτε λέξι στὴ γυναίκα σου, σοῦ τὸ ἀ-
παγορεύω!

— Μὰ αὐτὸ σημαίνει...

— ...πῶς ὅλα τελειώσαν μεταξύ μας!...

Ἐκεῖνος σηκώθηκε, ὅλος ἀμνηστία, σὰ νὰ τὴν ἔβλεπε
γιὰ πρώτη φορὰ. Στὸ κάτω τῆς γραφῆς ἐνοίωσε πῶς εἶχε
λυτρωθῇ ἀπὸ κάποιο βάρος. Ἐπειτα βῆκε ἄργα ἀπ' τὸ
δωμάτιο, ἀκούγοντας τοὺς λυγμούς τῆς Ροσάνας, ποῦ ἐ-
μοιάζαν μὲ τελευταῖον ἀποχαριτεισμό.

Ἡ Τζίλντα φίλησε τὴ Ροσάνα πρὶν ἀνέβῃ στὸ αὐ-
τοκίνητο. Ὁ γιατρός στεκόταν μπρὸς τὸν βολὰν κυτ-
τάζοντας τὸ ρολοῖ.

— Γρήγορα, Ροσάνα, τὸ τραῖνο δὲν μὰς περιμένει.

— Ἀντίο, Τζίλντα, εἶπε ἡ Ροσάνα μὲ τρεμάμενη
φωνή, συγκρατώντας τὰ δάκρυά τῆς. Δὲν ξέρω πῶς
νὰ σ' εὐχαριστήσω, ἀγαπητῇ μου. Ποτέ δὲν βοή-
κα μιὰ φίλη τόσο καλὴ, τόσο πανετικὴ σὰν ἐ-
σένα. Σοῦ εὐχομαι κάθε εὐτυχία.

— Πού θὰ πᾶς ὕστερ' ἀπ' τὸ Παρίσι;

— Ἰσως στὴ Νότιο Ἀμε-
ρικὴ. Θὰ κυττάω νὰ γιατρέ-
ψω τὴν καρδιά μου.

— Πρέπει νὰ τὴν
γιατρεύῃς μιὰ γιὰ
πάντα, Ροσάνα, εἶ-
πε ἡ Τζίλντα χα-

ΝΙΑ
ΠΤΕΛΟΣ

μοιζών. Εἶπα, μὴν κλαίς, εἰδεμὴ θὰ κλάψω κι' ἐγὼ.

Ξέρετε, Δὲν μοῦ εἶπες γιὰτί εἶχες ἔρθει νὰ μ' ἐπισκε-
πῇς...

— Ὁ! πῶς δὲν ἔχει καμμιά σημασία. Ὅλα
πέρασαν...

— Τί πῶς, Ροσάνα, εἶπε ἡ Τζίλντα.

— Ἀ Τζιάννι, εἶπε ἡ Ροσάνα, γυρίζοντας στὸν
ἀντρα τῆς, ποῦ στεκόταν συγκινημένος. Δὲν
θὰ σὲ ἐ... Εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα...

— Ἐ, ἐπὶ τέλους, φάναξέ ὁ γιατρός.

Ἡ Ροσάνα μίληκε στὸ αυτοκίνητο ποῦ ξεκίνησε. Ὁ-
ταν χάρη Τζίλντα κι' ὁ Τζιάννι μπήκαν στὴ βίλ-
λα τοὺς...

— Κιόπελλα, δὲν εἰν' ἔτσι; εἶπε ὁ Τζιάννι.

— Ἦα δὲν ἀπάντησε. Καὶ ὁ Τζιάννι εἶδε τὰ
μάτια τῆς γυναίκας του νὰ τὸν κυττάζουν ὅπως ποτὲ
ὅς τὸν εἶχαν κυττάξει.

— Πῶς, Τζίλντα;

— Σίγουρά μου. Εἰμαι κουρασμένη.

Ὅταν ἔθηκε στὴν κάμαρά τῆς, ἡ Τζίλντα κλε-
δώθηκε, ὡς σ' ἕνα ντιβάνι κι' ἀναλύθηκε σὲ δά-
κρυα. Δι' γλυκὰ, ἀνακουφιστικά...

Τὰ μαντέψει ὅλα... Καὶ κέρδισε τὸν ἀντρα
τῆς μὲ τὴν ἀσυνήτουδὴν τὴν ἀντίπαλόν τῆς...

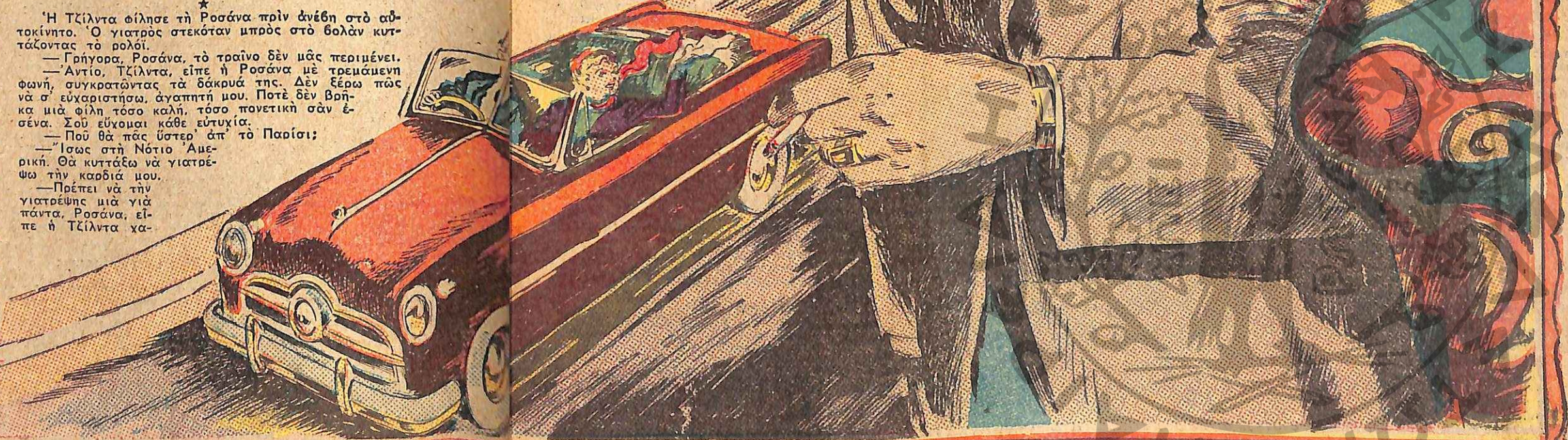
Τώρα ὁ κίνδυνος εἶχε περάσει γιὰ πάντα. Ὁ
Τζιάννι, δίκος τῆς, μέχρι θανάτου!...

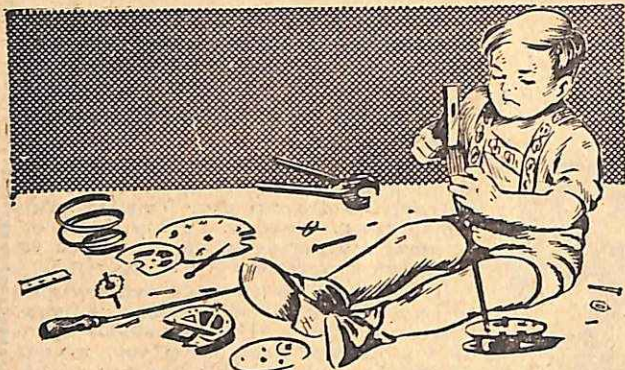
Ὅταν λίγο βῆκε πάλι ἔξω, τὸ πρό-
σωπό τῆς ἀπὸ χαρὰ.

Ὁ Τζιάννι ἀνοίξε τὴν ἀγκαλιά του.

Καὶ με σ' αὐτὴ μ' ἐμ-
πιστοσύνη ἀπερίγραπτη εὐ-
τυχία, διέβη γιὰ φιλία καὶ
χάδι...

ΝΙΕΛΕ ΤΣΙΟΝΤ!

Το παιδί θέλει να ιδεί με τα δικά του μάτια πώς λειτουργεί το ξυπνητήρι...

Το ένστικτο της καταστροφής στα παιδιά

Δείγμα ευφυΐας και παρατηρητικότητας

«Όλοι ξέρομε πως το ένστικτο της καταστροφής βρίσκεται στην ψυχή κάθε παιδιού. Δόστε του ένα ρολόγι. Αντί να το έχη στην τσέπη του και να παριστάνει το μεγάλο, θα προτιμήσει να το κάμη κομματάκια και δεν θα ησυχάσει παρά μόνον αφού λύση και το τελευταίο ελατήριο του. Το ίδιο θα κάμη και για ένα μηχανικό παιχνίδι. Πολύ λίγο θα το χαρή σαν τέτοιο. Με την πρώτη ευκαιρία, θα το καταστρέψει, χωρίς την παραμικρή συγκίνηση. Θα ξεκοιλιάσει επίσης το ζώο - παιχνίδι που θα του χαρίσετε την Πρωτοχρονιά, θα σπάσει το ποδολατάκι του κι' αν του πάρετε ένα στυλό, δεν θα το διατηρήσει περισσότερο από μερικές μέρες. «Αν είναι κοριτσάκι, θα βγάλει τα ματιά της κούκλας του, θα της ξεκολλήσει τα μαλλιά και θα της ξεσχίσει τα φορέματα.

Σ' όλες αυτές τις περιπτώσεις, γονείς, συγγενείς, φίλοι νομίζουν ότι είναι απαραίτητο να κάμουν παρατηρήσεις στο μικρό, συνοδευόντάς τις και με μερικές συμβουλές: «ότι πρέπει ν' αγαπάς και να προσέχεις τα πράγματά σου, έτσι καθένα απ' αυτά έχει ένα ωρισμένο προορισμό, ότι δεν πρέπει να τα καταστρέφεις, κτλ.

Αυτές οι παρατηρήσεις κι' αυτές οι συμβουλές είναι σωστές. «Οχι, απαντάει αδιάστακτα ο Άγγλος ψυχολόγος και παιδαγωγός δόκτωρ Έλλις Ρόμπερτσον.

«Εκείνο που νομίζουμε ως ένστικτο καταστροφής, παρατηρεί, δεν είναι τίποτε άλλο από τη φυσική περιέργεια του παιδιού, που θέλει να γνωρίση τον εξωτερικό κόσμο με το δικό του τρόπο και τις δικές του ικανότητες. Οι έξηγησης που

«νοσηρή περιέργεια». Άλλα θαπρεπε να λυπηθή κανείς αυτά τα παιδιά. Δεν θα εκδηλώσουν ποτέ καμμία πρωτοβουλία και θα υπομένουν παθητικά και αδιαμαρτύρητα τη ζωή. Δεν θα γίνουν ποτέ καλοί επισημονες και θα παραμείνουν στο περιθώριο της δράσεως σ' όλα τα επίπεδα.

«Αν έχετε παλιά πράγματα στο σπίτι σας, συνεχίζει, δώστε τα στα παιδιά σας να τα καταστρέψουν και, στην ανάγκη, θυσιάστε και μερικά χρήσιμα. «Αν τα παιδιά σας το παρακαλούν, δεν πρέπει και πάλι να θυμώσετε και να στενοχωρηθείτε. Προσπαθήστε μόνο να τα κάμετε να καταλάβουν πως υπάρχουν κι' άλλοι τρόποι εκτός από την καταστροφή για να μάθουν πως λειτουργεί ένα ξυπνητήρι ή ένα παιχνίδι κι' οδηγήστε τα πως μπορούν να ανακατασκευάσουν εκείνο που χάλασαν. Με το να τους κάνετε παρατηρήσεις και να τα μαλώνετε, υπάρχει κίνδυνος ν' αμβλύνετε τη φυσική περιέργειά τους και τον πόθο τους για κατανόηση και μάθηση».

Το περιεργότερο πτωχοκομείο

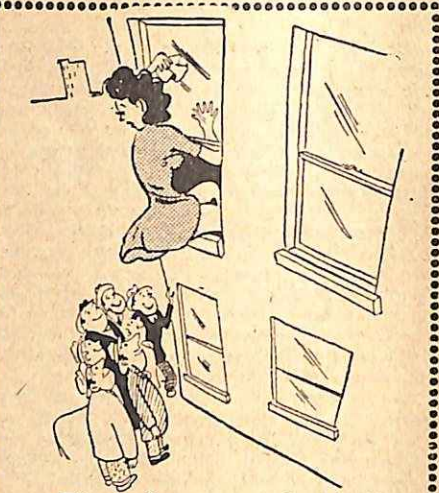
Οι πτωχεύσαντες πρώην εκατομμυριούχοι όλου του κόσμου ζουν σήμερα σ' ένα πολυτελές κτίριο της Ν. Υόρκης, προορισμένο ειδικά γι' αυτούς. Δεν εργάζονται, δεν πληρώνουν φόρους κι' έχουν εξασφαλίσει άνετη ζωή για όσα χρόνια τους μένουν ακόμη. Έχουν μάλιστα και 50 υπηρέτες για να τους περιποιούνται, προερχομένους όλους από ξενοδοχεία πολυτελείας. Κάθονται να φάνε μ' επίσημο ένδυμα και περνούν τα βράδια τους φλυαρώντας σ' ένα περιβάλλον πλούσιου.

«Είς απ' αυτούς, που περηφάνευαν για τους πόντους του Ρέμπραντ και του Βάν Γκογκ της καλλιτεχνικής συλλογής του, έμεινε μετά τη χρεωκοπία του με 200 μόνο δολάρια και με τα ρούπα που φορούσε!

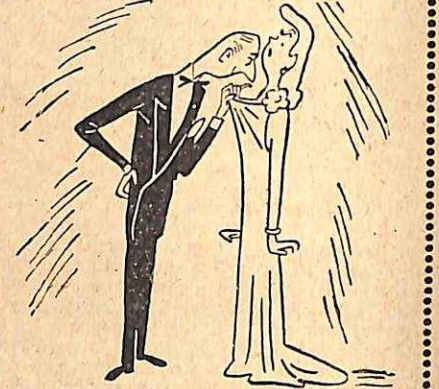
Μαζί με τους πρώην εκατομμυριούχους, συγκαταλαμβάνονται κι' άπομοχοι ήθοιοι της όπερας, τώως πολιτικοί του παλιού καιρού και άλλες προσωπικότητες που είχαν άλλοτε κάποια σημαίνουσα θέση στην κοινωνία. Γι' αυτούς όλους προορίζεται το περιεργότερο πτωχοκομείο του κόσμου, το «Άσυλον Άντιου Φρήντμαν».

Αυτός ο Φρήντμαν ήταν ένα φτωχόπαιδο που έγινε εκατομμυριούχος. Τον βασάνιζε λοιπόν συχνά η αγωνία: «Θα ν' νόταν αν έχανε την περιουσία του στα γεραιά του. Ο φόβος του αποδείχτηκε αδικαιολόγητος, γιατί πέθανε πλούσιος. Φρόντισε πάντως ν' αφήσει με τη διαθήκη του 5.000.000 δολάρια, για την άνεγερση του πρωτοτύπου αυτού Άσylvου.

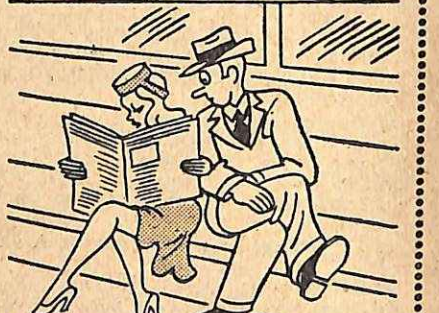
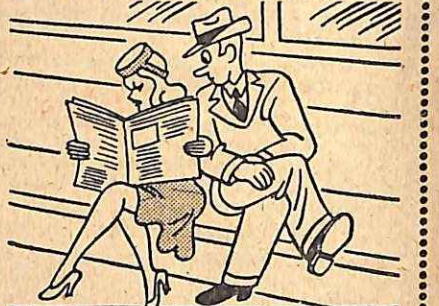
Μόνον με το θάνατο ενός απ' τους τρωφίμους αδειάζει μία θέση, που την καταλαμβάνει ο πρώτος του μακρού καταλόγου των υποψηφίων που περιμένουν.

— Τί κυττάτε σά χαζοί; Δεν έχετε ξαναδεί να πλένουν παραθύρα;...

— Βλέπω, δεσποινίς Κική, ότι φοβάτε καινούργια παπούτσια!...

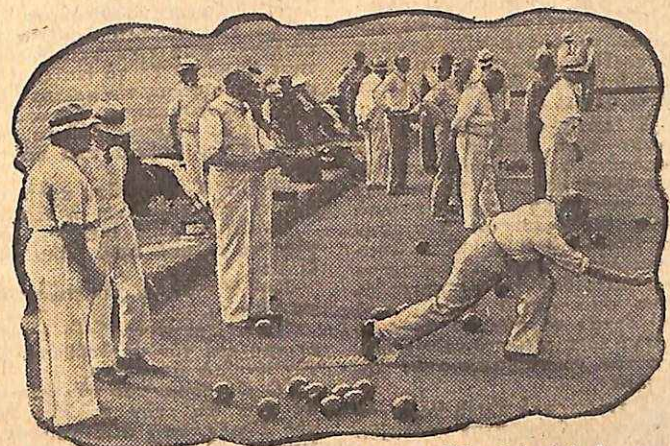
Λαθραναγνώστης: «Οχι... Λαθροελαττής!

υνηθισμένοι από την Αθήνα, που βλέπουμε ποδοσφαιρικούς αγώνες, με τη βοήθεια των ηλεκτρικών προβολέων και τα καλοκαιρινά βράδια ακόμη. Ζητήσαμε να παρακολουθήσουμε και στο Λονδίνο ένα ποδοσφαιρικό αγώνα με αγγλικές ομάδες. «Αδύνατον, ήταν η απάντησις. Οι ποδοσφαιριστάι μας έχουν τις θερινές διακοπές τους! Θα ξαναρχίσουν πάλι αγώνες την τελευταία βδομάδα του Αυγούστου, για να διακόψουν την πρώτη βδομάδα του Σεπτεμβρίου».

Περίεργο, σκεφτόμαστε, και ύστερα σου λένε πως η Αγγλία είναι η μάνα του σύγχρονου φούτ - μπάλλ! Ναι, αλλά στην Αγγλία οι ποδοσφαιριστάι παρακολουθούνται από το γιατρό αν είναι κατάλληλοι για τ' αγώνισμα, έχουν κοινωνικές ασφαλίσεις, ταμείο συντάξεως και πληρώνονται 12 λίρες τη βδομάδα το χειμώνα και 8 το καλοκαίρι.

«Ενα εκατομμύριο θεατάι παρακολουθούν κάθε Σάββατο στην Αγγλία ποδοσφαιρικούς αγώνες. Θερμάτοι οι οπαδοί κάθε ομάδας τρέχουν στα γήπεδα με τροκάνες, με κονκάρδες. Μερικοί μάλιστα φορούν και ιδιαίτερες στολές, «γουρλίδες» με φανταχτερά χρώματα και με εκατοντάδες χουσά λείπια ή κουμπιά επάνω, μπαίνουν μέσα στο στίβο, πριν αρχίση ο αγώνας, και δίνουν το σύνθημα για να ξεσπάσουν οι οπαδοί του συλλόγου των σε κραυγές ή ν' αρχίσουν να ψάλλουν τον ύμνο του αγαπημένου των «φούτ μπάλλ κλάμπ».

Παρακολουθώντας ένας ξένος τις εκδηλώσεις αυτές στα αγγλικά ποδοσφαιρικά γήπεδα αρχίζει να αμφιβάλλη αν πραγματικά οι Αγγλοι είναι όπως τους λένε, φλεγματώδεις λαός ή το ποδόσφαιρο τους άλλαξε τελευταία το χαρακτήρα τους.

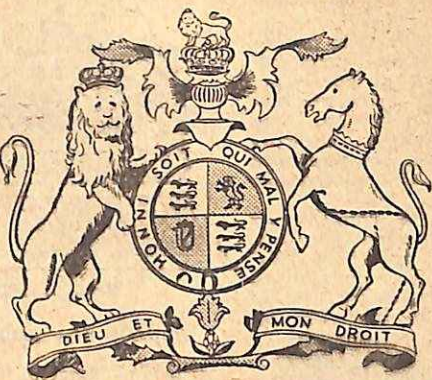
Οι Αγγλοι λατρεύουν τα σπορ στο ύψιστο. «Ενα από αυτά είναι το «παιχνίδι της σφαιροβολίας».

αγγλικά ποδοσφαιρικά γήπεδα αρχίζει να αμφιβάλλη αν πραγματικά οι Αγγλοι είναι όπως τους λένε, φλεγματώδεις λαός ή το ποδόσφαιρο τους άλλαξε τελευταία το χαρακτήρα τους.

«Όπως και αν έχη το πράγμα οι Αγγλοι είναι αληθινοί φίλαθλοι, πραγματικοί «σπόρτσμαν». Τα σπορ είναι η ζωή τους, ο αθλητισμός είναι μέσα στο αίμα τους, η αθλητική ψυχαγωγία είναι απαραίτητη όπως στον αρχαίο Ρωμαίο ήταν το ψωμί και τα θεάματα και στον αρχαίο Έλληνα η γυμναστική και η αγωνιστική.

Κάθε αγρός στην Αγγλία είναι το καλοκαίρι και ένα φυσικό αθλητικό γήπεδο και κάθε παγωμένη λίμνη, το χειμώνα, ένα φυσικό παγοδρόμιο. Το απόγευμα οι Αγγλοι τόχουν αφιερώσει στα σπορ. Μικροί και μεγάλοι, την εποχή που πήγαμε στο Λονδίνο, φορτωνόντουσαν κάτι στενόμυκτρα σακκιά με πλατεϊά ραβδιά μέσα και τρέχανε σε επίσημα και ανεπίσημα γήπεδα για να παίξουν κρίκετ. Το παιχνίδι αυτό παίζεται στην Ελλάδα μονάχα στην Κέρκυρα. Κι' οι Αγγλοι ξετρελλαινούνται ν' ακουρά. Κι' οι Αγγλοι ξετρελλαινούνται ν' ακουρά. Κι' οι Αγγλοι ξετρελλαινούνται ν' ακουρά.

Κρίκετ παίζει και ο αθλητικώτατος σύζυγος της αναδεξιμίας του στρατού μας, πριγκηπίσσης Αικατερίνης κ' Μπάτραν. Κατά τη δεξίωση της ελληνικής πρεσβείας στο Λονδίνο ο ευγενέστατος πρόεδρος μας κ. Μελάς μας τον έγνωρίσε. Η πρώτη του ερώτησις ήταν αν εκτός απ' την Κέρκυρα

Τι να γνωρίσουμε ΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ ΚΑΙ ΤΟΝΣ ΑΓΓΛΟΝΣ

Η αθλητική ψυχαγωγία και τα βρετανικά σπορ

μεσι και δεν είναι κατώτερης φήμης οι κωπηλατικοί αγώνες του Χένλεϋ, όπου λαβαίνουν μέρος οι καλύτεροι κωπηλάτες του κόσμου.

Εκεί όμως που οι Αγγλοι τρέχουν με πάθος είναι οι ιπποδρομίες. Μάχη γίνεται κυριολεκτικά για να εξασφαλίση κανείς θέση στους μεγάλους ιπποδρομιακούς αγώνες, στους οποίους και αυτοί οι Αγγλοι βασιλείς δεν παραλείπουν να παρευρεθούν.

Τα στοιχήματα παίρνουν και δίνουν και άρκετοι ξυπνοϋν πλοῦσιοι από τα ιπποδρομιακά λαχεία.

«Τζόγος» επίσης γίνεται από τους φανατικούς παίκτες και στις σκυλοδρομίες του σταδίου «Χοναίτ Σίτυ» του Λονδίνου. Οι έπισημοι όμως «σπόρτσμαν» δεν τις παραδέχονται για αληθινό σπορ. Τις θεωρούν ως τυχερό παιχνίδι. Γι' αυτό και ο Ραδιοφωνικός Σταθμός του Λονδίνου, ενώ στο αθλητικό πρόγραμμα του πάντα δίνει τ' αποτελέσματα των ιπποδρομιών, ουδέποτε αναφέρει έστω και μία λέξη για τις «σκυλοδρομίες».

Οι Αγγλοι έχουν γενικά αδυναμία στα ομαδικά σπορ και μικρή έπιδοσι στα ατομικά. Θέλουν να βλέπουν τούς πολλούς ν' ασχολούνται με τα σπορ και αδιαφορούν αν έχουν λίγους καλούς παραθελητάς. Σ' αυτό συμφωνούν με τούς προγόνους μας. Με βράσι την προοπτική αυτή έστιασαν απ' την εποχή Έρρίκου του Β' (1174 - 1189), τα θαυμάσια αυτά χλοερά πάρκα του Λονδίνου, που είναι και φυσικά αθλητικά γήπεδα, για να ασκήται, όπως γράφει ο έπισκοπος της Καντερβούργιας Φρ. Στέφεν, η νεολαία στους δρόμους στα έλματα και στις ρίψεις. Απ' την εποχή εκείνη οι Αγγλοι είχαν εκτιμήσει την αθλητική ψυχαγωγία, την αγωνιστική ιδέα και τούς άθλους — κατορθώματα που ανύψωσαν μετά οχτώ αιώνες τα σπορ στη θέση που βρίσκονται σήμερα στην πατρίδα τους.

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Διεθνής αγών τοξοβολίας στο Λονδίνο. Η τοξοβολία είναι ένα από τα πιο αγαπημένα σπορ των Αγγλίων.

Βερνίκι υποδημάτων θα πη...

Κάμελ

Η μορφή Ντάιρντ ήταν κόρη του Φαίλιμιντ, του αρχιβασιλιά του βασιλείου της Ιρλανδίας Κόντσουμπαρ. Πριν ακόμα γεννηθεί, είχε κλάψει μέσ' απ' τα σπλάχνα της μητέρας της, την ώρα που ο πατέρας της έπιανε και γλεντούσε με τους φίλους του — σαν να θρηνούσε για ό,τι της είχε γραφεί η Μοίρα... Κι ο Δρυίδης Κάτουμπ, ακούγοντας το πνιχτό εκείνο κλάμα, είχε προφητεύσει πως θα γεννιόταν ένα κοριτσάκι, που θα φέρνε μαζί του μεγάλες συμφορές στον τόπο...

— Να το σκοτώσουμε λοιπόν! φώναξαν όλοι, ακόμα κι' ο ίδιος ο πατέρας.

Μά, ο βασιλιάς Κόντσουμπαρ, όταν τόμαθε, άπαγόρευσε αυτή τη δολοφονία ενός άθώου πλάσματος. Και διάταξε:

— Το κοριτσάκι αυτό θα μεγαλώσει μακριά απ' όλους τους ανθρώπους.

"Ανοίξε η πόρτα της καλύβας και μπήκε ο γέρο-Κόντσουμπαρ, ο προστάτης του λόγου του, μ' πιστόν στον έρωτά του..."

και θα γίνει μία μέρα γυναίκα μου!

Ίσως πίστευε πως ένας βασιλιάς μεγάλος σαν κι' αυτόν μπορούσε να νικήσει τη Μοίρα, και πως δεν θάταν δυνατόν μία γυναίκα να βλάψει όταν θα βρισκόταν στην αγκαλιά του.

Πραγματικά, η Ντάιρντ άνατράφηκε στα δάση, με φίλους της τα πουλιά και τ' αγρίμια. Τη φρόντιζε μία γριά παραμύθι, έμπιστη του βασιλιά. Ο Κόντσουμπαρ πήγαινε κάθε τόσο να τη δει. Παρακολούθησε σιγά - σιγά το άνοιγμα της υπέροχης όμορφιάς της, όσο το παιδί γινόταν γυναίκα. Είχε αποφασίσει να χαρή στα γεράματά του το άπειρα χαρτό εκείνο παρθενικό λουλούδι. Και σκεπτόταν πως δεν θα μπορούσε ποτέ να έπαληθεύει ή κακή προφητεία, αφού κανείς δεν θάφερε πού ζούσε η Ντάιρντ...

Ποιος μπορεί όμως ποτέ να έμπιστοί το γραφό; Μία μοιραία μέρα η Ντάιρντ συναν-

τησε μέσα στο δάσος το Ναϊζί, τον άνθρωπο του πεπρωμένου της, που κυνηγούσε στα μέρη εκείνα μαζί με τους δυο αδελφούς του. Όταν κυττάχτηκαν στα μάτια οι δυο τους, κατάλαβαν πως ήταν πλάσμενοι ο ένας για τον άλλο. "Όσο δυνατός βασιλιάς κι' αν ήταν ο Κόντσουμπαρ, δεν μπορούσε να κυβερνήσει την καρδιά της νέας...

Είχε δεχθί η κοπέλλα να παντρευτεί το γέρο βασιλιά, γιατί δεν ήξερε τον κόσμο. Απ' τη στιγμή όμως που είδε το νέο κι' όμορφο εκείνο παλληκάρι, κατάλαβε πως δεν θα

Θρύλοι και παραδόσεις

πατρίδα. "Επειτα, η Ντάιρντ στενοχωριόταν πιά πολύ για λογαριασμό των αδελφών του Ναϊζί, που τους είχαν ακολουθήσει θεληματικά στην εξορία. Σκεπτόταν ότι αυτοί δεν είχαν τον έρωτα για παρηγοριά τους. Φαίνονταν ευχαριστημένοι, όταν έφεραν τα ζώα και τα πουλιά που σκότωναν όλη μέρα στα δάση, μαζί με λουλούδια για να πλέξουν στεφάνι στη Ντάιρντ. Μά, ποιος μπορούσε να ξέρει τί γινόταν μέσ' στην καρδιά τους;...

Απ' τ' άλλο μέρος, ο Ναϊζί είχε αρχίσει να συλλογίζεται μ' ανησυχία τον καιρό που η ηλικία κι' η τραχεία ζωή της ερημίας θα μάταιαν την όμορφη της Ντάιρντ και θα παγώναν τη φλόγα της αγάπης τους. Πώς θα τους φαινόταν τότε η μεγάλη θυσία που είχαν κάνει όλοι;...

Σ' αυτή την ψυχική κατάστασι τους βρήκαν οι άπεσταλμένοι του Κόντσουμπαρ, όταν ήρθαν να τους προσφέρουν τη συγγνώμη του βασιλιά τους. Οι εξοριστοί πίστεψαν τα χαμόγελά τους και τ' άπατηλα λόγια τους. Η ανάμνησι της πατρίδας τους έφερε δάκρυα στα μάτια τους... Και πείσθηκαν να μην αφήσουν να χαθή η ευκαιρία που τους προσφερόταν, να γυρίσουν στην Ιρλανδία.

Όστόσο, στο πλοίο που τους πήγαινε πίσω στην πατρίδα τους, άρχισαν να σκέπτονται πως κάθε κύμα που χτυπούσε το ξύλινο σκάφος, τους έφερνε πιά κοντά στον άνθρωπο που τους μισούσε, στο γέρο Κόντσουμπαρ, στη ζήλεια, στο μίσος και στον άγριο πόθο του...

Άρχισαν τώρα να μετανοούν, μά ήταν πια πολύ αργά. Δεν μπορούσαν να ξαναγυρίσουν στη Σκωτία, στον παράδεισο τους που είχε φιλοξενήσει την ευτυχία τους...

Όταν αποβιβάσθηκαν στην Ιρλανδία, οι άνθρωποι του βασιλιά τους ώδήγησαν σε μία έρημη κάλυβα, στην καρδιά ενός δάσους. Εκεί μέσα πέσαν αγρυπνώντας την πρώτη νύχτα, πεντώνοντας τ' αυτί τους σε κάθε θόρυβο που έφτανε απ' έξω. Η άγνωση έσφιγγε την ψυχή τους, γιατί καταλάβαιναν τώρα πως ήταν ψευτική η συγγνώμη του βασιλιά...

Κοντά στα ξημερώματα άκουσαν τους στρατιώτες του Κόντσουμπαρ να περικυκλώνουν την κάλυβα. Ο Ναϊζί έδωσε ένα τελευταίο φιλή στην αγαπημένη του κι' ώρμησε έξω, στην κρύα νύχτα, για να βοηθήσει τους αδελφούς του, που διασταύρωναν κι' όλοι τα σπαθιά τους με τους έχθρους...

Μόνη μέσα στην καλύβα, γονατιστή, η Ντάιρντ παρακολούθουσε μ' άνειπτη λαχτάρα

τις κλαγγές των όπλων και τις άγριες φωνές των αντιπάλων... Σε λίγο, έπαψε κάθε θόρυβος. Άνοιξε τότε η πόρτα της καλύβας... και μπήκε ο γέρο Κόντσουμπαρ, ο προστάτης του λόγου του μ' πιστόν στον έρωτά του, βάζοντας στο θηκάρι το ματοδαμένο σπαθί του. — Οί άνθρωποι που σ' έκλεψαν βρήκαν την τιμωρία που τους άξιζε! είπε στην παγωμένη γυναίκα. Είσαι πια δική μου, βασιλίσσά μου! Θα νοιώθεις την αγάπη μου και θα μ' αγαπήσεις και σύ!

— Και θα ξεχάσω τ' αφιλά του Ναϊζί, τ' αχολόγια που μου ψιθύριζε στ' αυτί;... μουρμούρισε η Ντάιρντ.

Ανατριχίσε απ' τη φρίκη, όταν ο βασιλιάς πήγε κοντά της και την άγγιξε. Κατάρσθηκε μέσα στη σκέψη της την ώρα που ο Κόντσουμπαρ είχε έμπιστοί εκείνους που έβλεπαν να τη σκοτώνουν, πριν ακόμα γεννηθεί. Γιατί νάρθη στον κόσμο και να γνωρίσει τόσο πόνο;...

Όσο την κύτταζε ο βασιλιάς, τόσο μεθούσε απ' την όμορφη της. Της ύποσχέθηκε πλούτη, δόξες, αγάπη κι' άφοσίωσι...

— Ξέχασε τ' περασμένα, της είπε. Μία καινούργια, κι' ολοάμνηρη ζωή αρχίζει γιό σένα!

Η Ντάιρντ προσπάθησε τότε να χαμογελάσει και προσπάθησε πως είχε πεισθή. Ζήτησε όμως να δει το Ναϊζί για μία ακόμη φορά, την τελευταία.

Ο Κόντσουμπαρ δισταξε! Για μία στιγμή βύθισε το βλέμμα του βαθιά στα μάτια της.

— Θα μ' άρνηθίτε αυτή τη στερνή χάρη; Ικέτεψε η νέα.

— Καλά, είπε εκείνος, άς γίνη το θέλημά σου. Έλα μαζί μου...

Και θέλησε να την πιάσει από το χέρι.

Η Ντάιρντ τράβηξε το χέρι της και τον άκλόνησε, με την καρδιά σφιγμένη.

Ο Κόντσουμπαρ την ώδηγησε έξω απ' την κάλυβα και της έδειξε, στο φώς του φεγγαριού, το πτώμα του άναπημένου της. Εκείνη γονάτισε τότε δίπλα του και, με μία γρήγορη κίνηση, άσπαξε το μαχαίρι που κρατούσε στα παγμένα του δάχτυλα και τόχωσε στο στήθος της. Και σωριάστηκε νεκρή μέσα στο αίμα του αγαπημένου της.

Ο θάνατος τους έινε ένός για πάντα. Καμιά δύναμη δεν μπορούσε πια να τους χωρίσει...

Τ. ΟΡΝΤΕΡ

Οί διαστάσεις του Πλευτώνος

Χρησιμοποιώντας το μεγάλο τηλεσκόπιο του άστεροσκοπίου Παλόμαρ, ο Άμερικανός άστρονόμος Τζέρερντ Κουίπερ, του τανειστημίου του Σικάγου, διαπίστωσε ότι ο πλανήτης Πλούτων, ο μακρυνότερος του ήλιακού συστήματος, έχει διάμετρο 5.700 νιλιόμετρα, πολύ μικρότερη δηλαδή απ' ό,τι την ύπολογιζαν προηγουμένως, και μισή περίπου ε' τ' τη διάμετρο της Γης. Έπομένως, η μάζα του Πλούτωνος πρέπει νάνε 10 φορές μικρότερη απ' της Γης. Με το τηλεσκόπιο του Παλόμαρ, ο Κουίπερ είδε για πρώτη φορά το δίσκο του μακροτάτου αυτού πλανήτη, που άνεκαλύφθη πρό 20 ετών.

Η ΧΟΛΗΔΟΧΟΣ ΝΥΣΤΙΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΦΑΙΡΗΤΑΙ

Η δίαιτα του άσθενους μετά την άφαιρεσι

Ε περίπτωση χοληλιθίασεως ένδεικνυται ή χειρουργική άφαιρεσις της χοληδόχου κύστεως; Η αντίληψις αυτή έπικρατεί σε πολλούς άσθενείς, που συνέβη ν' ακούσουν ότι ή χοληδόχος κύστις είνε ένα περιττό και έχρηστο όργανο. Άλλά, στο σημείο αυτό, πρέπει να βάλλωμε τα πράγματα

στη θέσι τους. Η χοληδόχος κύστις δεν είνε βέβαια όργανο άπαραίτητο στη ζωή. Αυτό δεν σημαίνει, όμως, ότι δεν έχει και καμμία χρησιμότητα. Ο προσρισμός της είνε να έναποθηκεύη τη χολή, που χύνεται κατόπιν μέσα στον πεπτικό σωλήνα, κάθε φορά που ή παρουσία της εκεί είνε άπαραίτητη. Χωρίς την ύπαρξη της χοληδόχου κύστεως, ή έναποθήκευσις της χολής είνε άδύνατη και ο οργανισμός δεν μπορεί να την έχη στη διάθεσί του κάθε φορά που του χρειάζεται. Πρέπει να σημειωθή ότι οί άνάγκες της πέψεως δεν αντίστοιχούν στο ρυθμό της παραγωγής αυτής της ύλης. Είνε ένδεχόμενο, λοιπόν, ο οργανισμός να χρειάζεται μία ποσότητα χολής σε μία δεδομένη στιγμή και να μην μωρή να την βρή.

Σε περίπτωση χοληλιθίασεως, ή χοληδόχος κύστις δεν πάσχει από τίποτε. Το μόνο που συμβαίνει είνε ότι συγκεντρώνεται σ' αυτή ποσότητες χολοστεαρίνης, που έξελίσσονται βαθμιαία στους καλυμένους χοληλιθούς. Όταν ο αριθμός των είνε σημαντικός, ή χοληδόχος κύστις δεν μπορεί να έκπληρωση την άποστολή της.

Η κατάλληλη δίαιτα είνε ο καλύτερος και άσφαλέστερος τρόπος για τη θεραπεία της χοληλιθίασεως. Από αυτήν πρέπει να λείπουν κυρίως τ' λίπη. Έτσι, ή άπαιτούμενη ποσότης χολής για τη χώνευσι τροφής είνε μικρότερη, ένω, από τ' άλλο μέρος, άποφύγεται ή συγκέντρωσις χολοστεαρίνης. Η θεραπευτική άγωγή συνίσταται στη χρήση μεταλλικών ύδατων (Βισυ, Λουτρακίου κ.τ.λ.), ούροτροπίνης, ίτευλικού νατρίου κ.λ.π.

Σε ώριμένες περιπτώσεις, όμως, ή χειρουργική επέμβασις καθίσταται άπαραίτητη. Αυτές οι περιπτώσεις είνε οί ακόλουθες:

1) Όταν οί λίθοι είνε πολυάριθμοι κι' έχουν μεγάλο μέγεθος. Η χοληδόχος κύστις μοιάζει τότε μ' ένα σακκούλακι που είνε γεμάτο με πετράδια. Στις περιπτώσεις αυτές, υπάρχει κίνδυνος οί λίθοι να προκαλέσουν διάτρησι των παρεών της χοληδόχου κύστεως, με άποτέλεσμα την έκχυσι όλου του περιεχομένου της μέσα στην κυκλοφορία.

2) Όταν οί λίθοι είνε πολύ παλαιοί, προκαλείται σκλήρυνσις των τοιχωμάτων της χοληδόχου κύστεως. Μπορεί τότε νά

δημιουργηθή διαπύσις, ακόμη και γάγγραινα.

3) Το πέραςμα ενός λίθου στο χοληδόχο άγωγό καθιστά επίσης άπαραίτητη την έγχείρησι. Όταν ο λίθος είνε μικρός, ή έξοδος του από τη χοληδόχο κύστι προκαλεί τους γνωστούς κωλικούς του ύπατος. Όταν, όμως, ο λίθος είνε μεγάλος προκαλεί έμφραξι του άγωγού κι' ή χολή δεν μπορεί πια να βγή από τη χοληδόχο κύστι. Έμφανίζεται τότε ίκτερος όξυτάτης και σοβαρώτατης μορφής, με πιθανές επιπλοκές από την πλευρά του παγκρέατος.

Οί έγχειρήσεις της χοληδόχου κύστεως είνε δύο ειδών. Στην πρώτη περίπτωσι καθαρίζεται προσεκτικά ή χοληδόχος κύστις από τους λίθους που βρίσκονται μέσα σ' αυτήν. Στη δεύτερη περίπτωσι, άφαιρείται ολόκληρη ή χοληδόχος κύστις.

Ποιά είνε τα έπακόλουθα της άφαιρέσεως;

Όπως είπαμε, ή χοληδόχος κύστις δεν είνε από τα άπαραίτητα όργανα. Ο οργανισμός μας μπορεί να κάμη και χωρίς αυτήν. Μόνον ότι, στην περίπτωση αυτή, δεν μπορεί να έχη τη στιγμή που του χρειάζεται την άπαιτούμενη για τη χώνευσι των τροφών ποσότητα χολής. Οί άσθενείς που ύπεβλήθησαν σ' αυτή την έγχείρησι πρέπει, λοιπόν, να παίρνουν

ώριμένες προφυλάξεις στο κεφάλαιο της διατροφής. Πρό πάντός, πρέπει ν' άποφύγουν τις καταχρήσεις που μπορούν να προκαλέσουν σοβαρώτατα δυσπεπτικά φαινόμενα, έντονος γαστρολγίς, ίκτερο κ.τ.λ. Η δίαιτα των πρέπει να είνε φτωχή σε λιπαρές ουσίες. Θ' άποκλείσουν, λοιπόν, από τη τρεφή τους τ' απαχέα κρέατα και τ' απαχέα αλάδια, το βούτυρο, τις σάλτσες, τ' αηγιαντά κ.τ.λ. Έπίσης τη σκόκλα, τ' ακαρυεύματα, το κρασί (το λίγο δεν βλάπτει) και τ' αιονιευματώδη. Η δίαιτά τους πρέπει ν' άποτελται κυρίως από ψητά κρέατα, από ψάρια άπαχέα, από χορταρικά από τυριά, από φρούτα κ.τ.λ. Αντί για βούτυρο, θα προτιμήσετε το καθαρό λάδι, που δεν περιέχει χολοστεαρίνη.

Άκολουθώντας αυτή τη δίαιτα, ο άσθενής δεν έχει να φοβηθή κανένα δυσάρεστο έπακόλουθο.

Πρέπει να σημειωθή ότι το έλαιόλαδο είνε πολύτιμο φάρμακο κατά των παθήσεων του ήπατος και της χοληδόχου κύστεως. Αυτό το τονίζουν όλοι οι διακεκριμένοι ξένοι γιατροί, που συνιστούν στους άσθενείς μία κουτάλα λάδι κάθε πρωί.

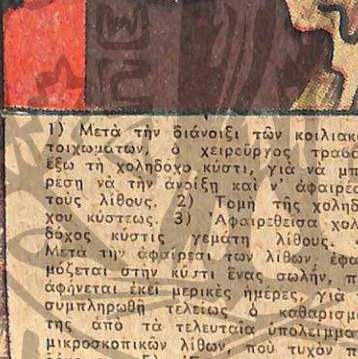
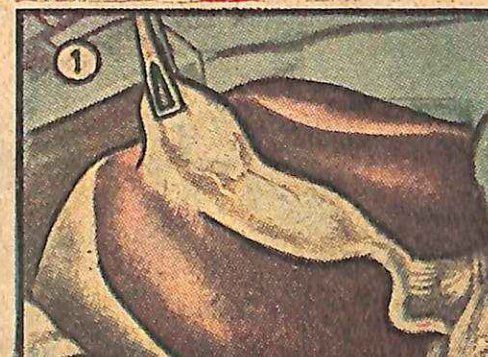
Το φώς που άνασταίνει

Είνε περιεργότατα τ' αειράματα του δόκτορος Άλμπερτ Κέλνερ, του Πανεπιστημίου του Χαρτμπερτ. Άφου σκότωσε διαφόρους μικροοργανισμούς, με την έπίδρασι υπεριώδους ακτίνων, τους εξέθεσε έπειτα σε κοινό φώς της ημέρας. Άμέσως λοιπόν οί νεκροί μικροοργανισμοί έαναλάτταναν!

Φαίνεται ότι οί υπεριώδεις ακτίνες αλλοιώνουν ώρισμένα συστατικά των κυττάρων και προκαλούν έτσι το θάνατό τους. Το κοινό όμως φώς τ' άναφέρει στην προηγούμενη τους κατάσταση και στη ζωή.

Ο δόκτωρ Κέλνερ προβάλλει ότι, με μία ανάλογη μέθοδο, οί γιατροί θα μπορούν ν' άποκαταστήσουν τ' άνθρωποι άνθρωποι, που έλαττωσαν απ' τις υπεριώδεις ακτίνες.

Με την άνάμει υπεριώδους ακτίνων με κοινό φώς, έλαττώνεται ή δραστηριότης τους, όπως άκριδός συμβαίνει όταν άραιώνεται ένα δηλητήριο.

1) Μετά την διάνοιξι των κοιλιακών τοιχωμάτων, ο χειρουργός τραβάει έξω τη χοληδόχο κύστι, για να μπορεί να την άνοιξη και ν' άφαιρέσει τους λίθους. 2) Τομή της χοληδόχου κύστεως. 3) Άφαιρέσεια χοληδόχου κύστεως γεμάτη λίθους. 4) Μετά την άφαιρεσι των λίθων, έφαρμόζεται στην κυτί ένας σωλήν, που αφήνεται εκεί μερικες ήμερες, για να συμπληρωθή τελείως ο καθάρισμός της από τα τελευταία υπολείμματα μικροσκοπικών λίθων, που τυχόν παρέμειναν. 5) Έπαναφορά της κύστεως στην κανονική θέσι της.

μνη Διευθυντής της Πιστωτικής. Πάρε δυο εκατομμύρια μπροστά κι' έλα το πρωί να με πάρης απ' το σπίτι. Να ή κάρτα μου.

Την άλλη μέρα το πρωί σταματούσε η κούρσα μπροστά στη «Γκραν — Μπρετανία». Κι' ο σωφρόνιστος αν' υπάρχη δωμάτιο για τον κύριο Προσωπάρχη της Πιστωτικής.

— Εύχαρίστως, είπαν στο θυρωρείο.

Κι' ο Κωστάκης έγκατεστάθη μεγαλοπρεπώς και άχρηστευσε τις παλιές κάρτες. Οι καινούριες έλεγαν:

«Κώστας Α. Ζαφειριάδης Προσωπάρχης της Πιστωτικής Τραπεζικής Ξενοδ. Μ. Βρετανίας».

Αυτός ήταν! Κι' επί πλέον νέος, κομψός, νόστιμος κι' όχι κουτός όπως είχε αποδείξει με τις «μέχρι τούδε» άρκετα σοβαρές επιτυχίες του.

Μπήκε - βγήκε στο υπαρό — και στο «πριέ» και στο έλευθερο — έφαγε στην τραπεζαρία, σκόρπισε παντού γενναία πουργούρια για να τον χαιρετάνε όλοι και να υποκλίνονται τα «λιφτ» και περίμενε τη μεγάλη στιγμή της ζωής του με κάποια μικρή αγωνία γιατί τα λεφτά του δανείου είχαν άρχισι να τελειώνουν.

Το τελευταίο βράδυ τη συνάντησε στο υπαρό: Τη «μεγάλη στιγμή» της ζωής του υπό μισητή παρφουμαρισμένου και υπέροχου δηλκού πολυτελείας.

Μία ματιά - δύο ματιές. Βλεμματικές έρωταποκρίσεις που στο γαλλικό ερωτικό λεξιλόγιο λέγονται «φλέρτ». Πήγε αυτή να βγάλει τσιγάρο — «τσάφ» της τ' άναψε ο Κωστάκης με τον επίχρυσο «Ντάν-χιλ».

— Μεροί!
— Παρακαλώ!
Σε λίγο Έκείνη, θέλησε να υποδοθήση τη σύναψη της γνωριμίας:

— Έχουμε τον ίδιο αναπτήρα! είπε βλακωδώς.
— Ναι, ναι! συμφώνησε ο Κωστάκης βλακωδέστερα. Είδατε τί συμπτώσεις!

— Από κεί και πέρα, βοηθούντος και του «Μαρτίνι», τα πράγματα εξελίχθησαν άρκετα ήλιθα μα έντελώς «κατ' εύχην». Λεγόταν Καίτη Τραγαζή κι' ο μπαμπάς της ήταν βιομήχανος οφθαλμάτων. Τον μισό χρόνο μένανε στην Εύρώπη. Τον άλλο μισό εδώ.

Σταμάτησε η καρδιά του απ' τη συγκίνηση του Κωστάκη. Και του φάνηκε λίγο να

πη πώς ήταν ένας άπλός «προσωπάρχης!» Και είπε «διευθυντής»!

Και την άλλη μέρα τύπωσε νέες κάρτες με την καινούργια... προαγωγή που είχε κάνει στον εαυτό του!

— Ο κ. Τραγαζής, ο μέλλον πεθερός, τούδειξε απ' την άρχη μεγάλη συμπάθεια. Φως φανερό πώς τον ήθελε για γαμπρό. Κι' ο Κωστάκης άρχισε να τρέχει με τό... «αυτοκίνητό του» και το «σωφρόνιστο» μαζί με την Καίτη, στην Κηφισία, στη Βαρυμπόμπη, κτλ.

Λεφτά είχε πλέον ελάχιστα, αλλά ο Γενικός ένεκρινε καινούργιο δάνειο μόλις έμαθε το καταληκτικό νέο:

— Ξέρете ποιαν παντρεύομαι; Την κόρη του Τραγαζή του μεγαλοβιομήχανου!

Πήγε και στο ράφτη και έραψε άλλα όχτώ κοστούμια:

— Χρήστο, θα σε ξεφλήσω άργότερα. Παίνομυ την κόρη του Τραγαζή.

— Η ώρα ή καλή, κ Κωστάκη.

Τρίτο δάνειο κι' ο γάμος έγινε μεγαλοπρεπής κι' άριστοκρατικός. Σ' ένα έκκλησάκι της «Άγίας Παρασκευής και κατόπιν γεύμα στο «Σέσιλ».

— Άλλά και το ρίτο δάνειο είχε τελειώσει κι' ακόμα δε μπορούσε βέβαια να ζητήσει απ' τον πεθερό το λεφτά ο Κωστάκης. Πήγε, λοιπόν, σ' ένα φίλο του έμπορο:

— Πέτρο, καλημέρα.
— Καλώς τον Κωστάκη.

— Θέλω ένα δάνειο Πέντε εκατομμύρια. Ξέρεις παντρεύτηκε την κόρη του Τραγαζή.

— Ποιανού Τραγαζή; Του Πάνου;

— Του Πάνου, ναι. Του βιομήχανου.

— Μα αυτός μούλεγε πως θα κάνει γαμπρό το Διευθυντή της Πιστωτικής.

— Ναι. Έγώ είμ' αυτός! Έτσι παρουσιάστηκε!

— Έσύ είσαι; Αυτός μούχει φορέσει «φέσι» δεκαπέντε εκατομμύρια μέχρι να γίνει ο γάμος και να τα πάρη απ' το γαμπρό!

— Ε... Δεν έχει λεφτά:
— Φράγκο!

— Αφού είναι βιομήχανος;
— Τί βιομήχανος; Δυό αργαλειούς είχε στήμενος σ' ένα υπόγειο και δούλευε να βγάλη το ψωμί του!

Σε λίγο έφτανε εκεί, κατόπιν επείγοντος τηλεφωνήματος, το αυτοκίνητο του Σταθμού Πρώτων Βοηθειών.

ΕΠΙΛΟΝ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Φριζιντάρ: Η Μιλίτσα Κόργιους δεν βρίσκεται σήμερα στο Χόλλυγουντ. Το φίλμ «Είχαν Στράους» γυρίστηκε το 1939. Η διευθύντρια της Jeannette Mac Donald είναι: Bel Air Road 783, Bel Air, Los Angeles Calif U.S.A., τών δε Ava Gardner, Lana Turner και Frances Gifford: Metro-Goldwyn-Mayer-Studios, 10202 N. Washington Blvd, Culver City, Calif U.S.A. Άννυ, Χανιά: Τα παιγνίδια σας δεν παρουσιάζουν μεγάλο ενδιαφέρον. Πάντως σας ευχαριστούμε για την ένδειξη αυτή άγαπητός προς το περιοδικό μας. Η διευθύντρια της Betty Grable είναι: 20th Century-Fox Films, 10201 West Pico Blvd, West Los Angeles 24, Calif U.S.A. M. B. A. 372, Φάληρον: Δεν μένετε και τόσο μακριά, ώστε να μη μπορείτε να ζητήσετε όλες τις πληροφορίες που σας ενδιαφέρουν, παρουσιάζοντας αυτοπροσώπως στη Σχολή. Γ. ε. ω. ρ. γ. ι. ο. ν. Ζ. α. β. λ. α. γ. κ. α. ν. Λαμία: Μερικά από τα παιγνίδια σας είναι καλά και θα δημοσιευθούν. Ζ. ε. φ. υ. ρ. ο. ν.: Πρωτόλεια και τίποτε άλλο τα δυο «ελευθέρων» τραγούδια σας. Προς απόδειξιν δημοσιεύουμε τα δυο τελευταία τετράστιχα του «Ποιός θάνε...».

Ποιός θνήσκει θέ να άκούση στην κρυστάλλινη φωνή σου, την θερμή αυτή λεζούλα: «Σ' αγαπά!... Είμαι δική σου;» Τρισευχαριστήσας θάνε όπως θάμουνα και 'γώ. «Αν απ' τα γλυκά σου χείλη άκουγα τό... Σ' αγαπά!»

Ζορά Χ4, Ένταυθα: Η απόφασις που πήρατε είναι ή μόνη σωστή. Σας αξίζουν συγχαρητήρια για την ειλικρίνεια με την όποια όμολογείτε το σφάλμα σας και για την θέλησι που επιδείξατε. Το ποίημα σας, δυστυχώς, μπορεί να εκφράζει όλα σας τα ευγενικά αισθήματα, πάντως δεν είναι επιτυχημένο. Ίδου μία απόδειξις:

Κι' εγώ πατέρα μου σου λέω απ' την άρχη, πώς καμμία συνη έπνυνότας το πρωί θα με θάμωσας απ' τα άκρα άδης την κορφή, φωνώντας του 'Ικάρου τη στολή!

Ε. υ. Τ. Χ. ι. ω. τ. η. ν. Χιών: Απάντησι στο γράμμα σας θα πάρετε από το Έρωτικό Γραμματοκρίδιό. 'Ι. ω. ά. ν. ν. η. ν. Γ. κ. α. τ. σ. ι. ο. ν. Λαμία: Από της στήλης αυτής άπάντησαμε και στο συναδελφό σας πως μας είνε τελείως άδύνατον να του δώσωμε τις πληροφορίες που μας ζητούσε. Φωκίωνα Φίλιον, Ταγκνίκια: Σας ευχαριστούμε για τα τόσο κολακευτικά λόγια σας. Προς το παρόν δεν μας χρειάζονται οι πληροφορίες που προσφέρεστε να μας δώσετε. Κρατούμε πάντως τη διευθυντή σας μηπως μας χρειστείται στο μέλλον. Γ. ε. ω. ρ. γ. ι. ο. ν. Σ. πυ. ρ. ο. π. ο. υ. λ. ο. ν. Στόμιον-Κορινθίας: Οι άνυπαρκτες λέξεις καταστρέφουν το σταυρόλεξό σας. Μας έξηγήτε βέβαια πως είνε το πρώτο σας. Προβήτε λοιπόν εις δεύτερον, άλλα άμειμπτον. Κ. Ν. Ν. ι. κ. ο. λ. α. ι. δ. η. ν. Ένταυθα: Έδώσαμε τα τέσσερα μεγάλα σταυρόλεξα σας, το Άνω-Κάτω σταυρόλεξο, το κυκλόλεξο, την πυραμίδα, το σταυρόλεξο για την 28η 'Οκτωβρίου και τα άλλα παιγνίδια. Δεν μπορούμε όμως να δημοσιεύουμε άπακλειστικά δικά σας σταυρόλεξα και παιγνίδια. Πάντως, όπως θα προσέξτε, χρησιμοποιούμε όσο μπορούμε καλύτερα τις άποστολές σας.

Ά. γ. α. θ. ω. α. Κ. ρ. α. ν. α. σ. ο. ν. Λαμία: Καλό το σταυρόλεξό σας «Σπορά 1950». Το «Μολών λαβέ» όμως έχει μερικές λέξεις που πρέπει ν' αντικατασταθούν. Το κυκλόλεξο είνε καλό, θα μπορούσε όμως οι λέξεις του να έχουν κάποια σχέση μεταξύ τους, να άφορούν λ. χ. την Ιστορία ή τη μουσική. Διαφορετικά ή συμπλήρωσι του είνε πολύ εύκολη. 'Η λ. ι. α. ν. Π. α. π. α. δ. ο. π. ο. υ. λ. ο. ν. Σ. Τ. Γ. 916 Θ: Πολύ φτωχό το σταυρόλεξό σας, τόσο από άποψως σχεδίου όσο και από άποψως λέξεων. Όλες οι λέξεις του είνε χιλιοεταμένες στα σταυρόλεξα και υπάρχουν και πολλές των 2 και 3 γραμματίων. Τά σ. ο. ν. Β. ο. μ. β. υ. ρ. α. κ. η. ν. Αιγάλεω: Θα μπορούσαμε το σταυρόλεξό σας να το χρησιμοποιήσουμε για τη σελίδα των παιγνιδιών αν είχε πιο διαλεχτές λέξεις. Τα πολυάριθμα μυστρα τετραγωνιδία του σας επέτρεπαν τη χρησιμοποίησι πιο σπανίων λέξεων, ίσως όμως διαλέξατε τις πιο κοινές και αυτές τις παραμορφώσατε. Περιμένουμε καμμία πιο περιποιημένη άποστολή σας. Π. α. ν. Ε. Γ. α. λ. η. ν. ο. ν. Ένταυθα: Το σταυρόλεξό σας για την 28η 'Οκτωβρίου είνε το καλύτερο απ' όσα λάβαμε μέχρι σήμερα. Η ποιότης του αυτή, που το τοποθέτη πρώτο ανάμεσα σε όλα, μας υποχρεώνει να το προτιμήσουμε για το πανηγυρικό τεύχος μας της ημέρας εκείνης. Έλπίζουμε οι πολυάριθμοι αναγνώσταί μας που μας έστειλαν σταυρόλεξα με την Ιστορική ήμερομηνία να δικαιολογήσουν την προτιμήσι μας. Δ. η. μ. η. τ. ρ. ι. ο. ν. Σ. τ. ρ. ε. ν. τ. α. λ. η. ν. Ένταυθα: Καλό το σταυρόλεξό σας. Θα δημοσιευθί με μερικές έλαφρές διορθώσεις. 'Η λ. ι. α. ν. Π. α. ν. α. γ. ε. α. ν. Καλάμας: Δημοσιεύσαμε ήδη ένα φθινοπωρινό σταυρόλεξο. Το δικό σας άλλωστε έχει ακανόνιστο σχέδιο και πολλά μεωρισμένα τετραγωνιδία. Μαίρη Γ. ε. ω. ρ. γ. ο. π. ο. υ. λ. ο. ν. Ένταυθα: Το τελευταίο φίλμ της 'Υδον Σανσόν είνε «Ο αυτοκράτωρ του Καπρι», με τών 'Ιταλό κωμικό Τσάτο. Γνωρίζουμε μόνο τη διευθυντή των στούντιο στα όποια εργάζεται: Yvonne Sanson, Lux Film, Via Po 36, Roma Italia. Ε. υ. π. ρ. α. ζ. ι. α. Κ. α. ρ. α. λ. α. κ. ι. δ. ο. ν. Ένταυθα: Μόνη λύσις για να φτάση το γράμμα σας στον προορισμό του είνε να το στείλετε στο 'Ιταλικό περιοδικό «Cine Illustrato», Via Barberini 68, Roma, Italia, με την παράκλησι να παραδοθή στον καλλιτέχνη. Φυσικά και τα δυο γράμματα θα τα συντάξετε στην 'Ιταλική γλώσσα. Παύλον Β. ε. ν. τ. ο. υ. ρ. η. ν. Ένταυθα: Το ποίημά σας «Αύγη» λίγο φουτουριστικό:

Φτάνει ή θραύσι, της νύχτας φειδί. Πέφτει σκοτάδι στην ανθρωπιά.

Αύγη γλυκειά θωρά το δρόμο του ήλιου με τρόμο πουσάσε πιά.

Σβύνει ή ήλιος την αύγη; Αυτό όμολογούμε ότι το άγνοούσαμε. Πάντως έχουμε την όρχη να μη δημοσιεύωμε συνεργασία αναγνοστών. D. C. F. S., Τζιμπουαί: Μόνον άνθρωποι με πείρα, που σας γνώρισαν από κοντά και είδαν τις ικανότητές σας μπορούν να σας πουν τι να κάνετε. Άν διαθέτετε τα απαραίτητα οικονομικά μέσα, το Παρίσι θα πάρει καλύτερα από οποιαδήποτε άλλη πρωτεύουσα, να σας βοηθήσιν ή επιτύχετε το σκοπό σας. Χ. Ά. τ. ρ. ά. ν. τ. ε. ς, 'Υδρα: Πολύ άρρωτο και ενδιαφέρον το γράμμα σας. Το θέσαμε υπ' όφιν του άρρωδιού συντάκτου μας. Σας ευχαριστούμε για τις πολύτιμες πληροφορίες που μας δίνετε. Γιάννην Δ. ρ. α. σ. α. τ. α. λ. η. και 'Ι. ω. ά. ν. η. ν. Ά. γ. γ. ε. λ. η. ν. Δεν δημοσιεύωμε συνεργασία αναγνοστών. Οι άνοδογραφίες παραμορφώνουν τους στίχους σας και τους κάνουν εξαιρετικά δυσαναγνώστους. Ά. ν. α. σ. τ. α. σ. ι. ο. ν. Βόλον: Το ποίημά σας «Μιά άγνη άγάπη» πολύ άλτρουιστικό. Ίδου το όγδοο τετράστιχο που λένε στην ώραία σας εκ μέρους της καρδιάς σας:

Θέλει μόνο να σε βλέπει να σ' άκούη να μιλάς και να χαιρείται για σένα κι' άλλου χείλη αν φιλάς. Πολύ όλιγαρχή καρδιά έχετε, άγαπητέ φίλε.

Πολύ όλιγαρχή καρδιά έχετε, άγαπητέ φίλε.

Έρετε ότι τα 60% της θερμότητος που παράγεται από έναν κινητήρα Ντίζελ πηγαίνουν χαμένα; Κι' ότι από την δύναμι των 120.000 ίππων του υπερωκεανείου «Ρεξ», των 160.000 της «Νορμανδίας» και των 200.000 της «Βασιλίσσης Μαίρης», μόνον ένα 40% χρησιμοποιείται για την κίνησι τους κι' ότι τα υπόλοιπα χάνονται;

Αυτό σημαίνει ότι ή κίνησι των μηχανών μας είναι άντιοικονομική. Γιατί στοιχίζει πολύ περισσότερο από ό,τι θάπρεπε να στοιχίση, αν υπήρχε τρόπος να χρησιμοποιηθή ή παραγομένη θερμότης στο σύνολό της.

Η απόδοσις των κινητήρων των πιο μοντέρνων αυτοκινήτων μας είναι πολύ χειρότερη. Το 70% της παραγομένης από τον κινητήρα ενός αυτοκινήτου θερμότητος χάνεται άνεπανόρθωτα. Τα αυτοκινήτα μας καταναλίσκουν πολύ περισσότερη βενζίνη για την παραγωγή μιας άχρηστης θερμότητος παρά για την κίνησι τους. Άν ο κινητήρ τους μπορούσε να χρησιμοποιήση όλη τη θερμότητα που παράγει, θα χρειαζόμαστε λιγώτερο από το 1/3 της βενζίνης που καταναλίσκομε σήμερα.

Κατά γενικό κανόνα, παντού όπου ή θερμότης βάζει την ούρα της υπάρχει μία θετική άπόλωση ένεργειας. Ένας ηλεκτρικός κινητήρ, αντίθετα, δεν χάνει περισσότερο από 2% της παραγομένης ηλεκτρικής ένεργειας. Μπορούμε, λοιπόν, να πούμε ότι είνε περίπου ο τέλειος κινητήρ, που όνειρεύονται οι μηχανικοί μας. Έκτός αυτού,

Τα άνεξιχνίαστο μυστήριο της λειτουργίας του

το ηλεκτρικό ρεύμα μπορεί, με καταλλήλους άγωγούς, να μεταφερθή σ' άπόστασι χιλιάδων χιλιομέτρων από τον τόπο της παραγωγής του, όχι όμως κι' ή θερμότης, που διασκορπίζεται στον άέρα.

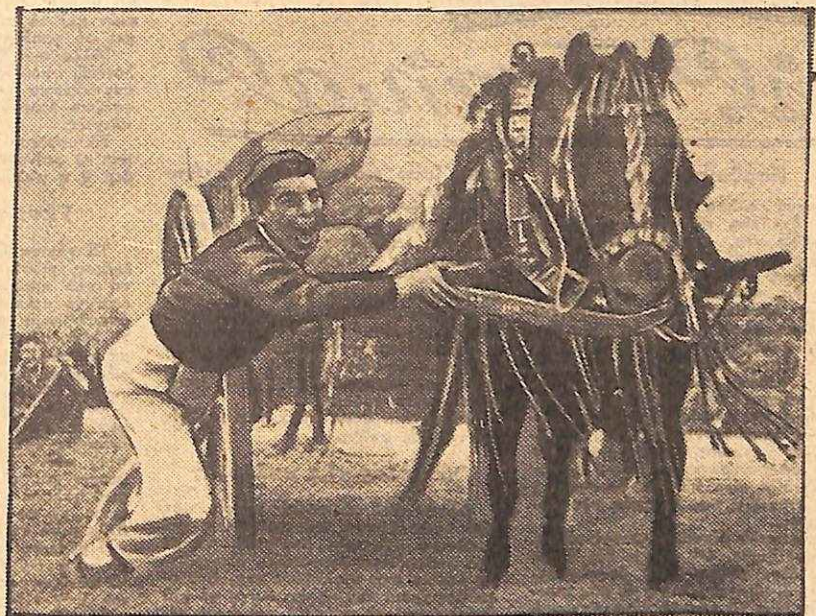
Ο ηλεκτρικός κινητήρ προσεγγίζει, λοιπόν, στην τελειότητα, αλλά δεν μπορεί να θεωρηθή και σαν άπολύτως τέλειος.

Πρέπει να συμπεράνωμε ότι ο τέλειος κινητήρ είνε άνυπαρκτός; Κάθε άλλο. Άλλά δεν θα τον βρούμε στα έργα και τα δημιουργήματα των ανθρώπων. Το υπόδειγμα του βρίσκεται στη φύσι κι' όχι με μία, αλλά μ' άναρίθμητες μορφές.

Τα τέσσερα πόδια ενός άλόγου π. χ., όπως και οι τέσσερις ρόδες ενός αυτοκινήτου, κινούνται χωρίς σ' έναν κινητήρα. Χωρίς αυτόν, θα ήταν άνίκανα να κάμουν την παραμικρή κίνησι.

Θέλετε τώρα να μάθετε τί μπορούν να κάμουν; Δυό δυνατό άλογα π.χ. μπορούν να σύρουν πέντε σιδηροδρομικά δχήματα συνολικού βάρους 130 τόννων!

Της ίδιας φύσεως είνε και ο ανθρώπινος κινητήρ. Κι' αυτός επίσης μπορεί να κάμη θαύματα, που φαίνονται άληθινα άπίστευτα, όταν τα κάλοσκει ή κανέις. Ο κινητήρ του άλόγου.

Διαγωνισμός έλξεως μεταξύ άλόγων στην 'Ισπανία. Το φορτίο είνε άνάλογο με την ηλικία του άλόγου.

δπως κι' ο ανθρώπινος, δεν στηρίζονται, όμως, ούτε στη θερμότητα, ούτε στον ηλεκτρισμό, αλλά σ' ώρισμένες χημικές αντιδράσεις. Είνε μ' άλλα λόγια χημικοί κινητήρες.

Πώς λειτουργούν; Οι έπιστήμονες έχουν κάμει ως σήμερα άναρίθμητες μετρήσεις με υπερευαίσθητα όργανα, χωρίς να κατορθώσουν να μάθουν το μυστικό τους. Το ίδιο άκαρπες έμειναν κι' οι προσπάθειες των τεχνικών, που έβαλαν όλα τους τα δυνατά για να τους αντιγράψουν.

Το μόνο που ξέρουμε είνε ότι ή ένεργεια παράγεται σ' αυτούς τους κινητήρες από μία άποσύνθεσι όμοια με κίνησι της ζυμώσεως, ότι το στοιχείο που καίγεται είνε τ' όξυγόνο κι' ότι από την καύσι του παράγεται γαλακτικό όξύ, φωσφοροϊνικό όξύ και γλυκογόνο. Άλλ' όλα αυτά δεν λένε τίποτε και δεν μας έξηγούν πως ένας μύς κατορθώνει να κάνει διάφορες κινήσεις. Το μυστήριο της λειτουργίας του είνε άπόλυτο και άνεξιχνίαστο.

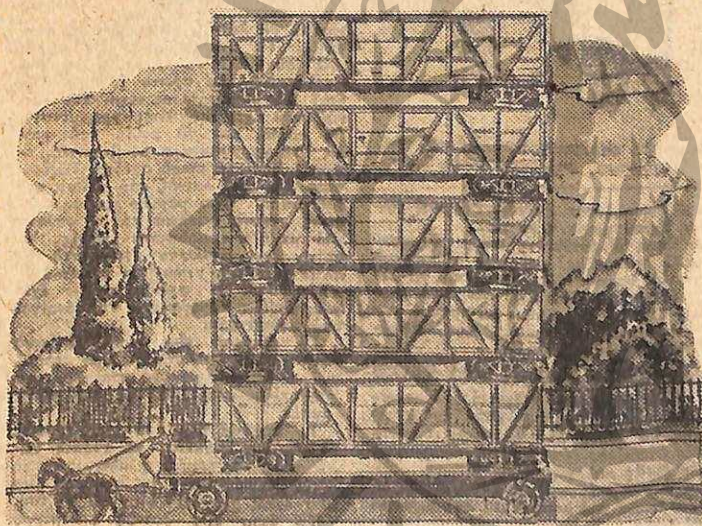
Ό,τι είπαμε για το άλογο και τον άνθρωπο ίσχύει επίσης για όλα τα ζώα, σ' οποιαδήποτε κλίμακα της λειτουργίας κι' αν άνήκουν.

Η «καύσιμος ύλη» που χρειάζεται μία μύγα είνε κάτι το όλοτετα άσήμαντο. Κι' όστόσο, αυτό το μικρό έντομο δεν στέκεται ούτε στιγμή. Μιά άτμομηχανή, αντίθετα, χρειάζεται μία μεγάλη ποσότητα γαιανθρώκων για να μωρέση να μετακινηθή. Και από την παραγομένη θερμότητα, όπως είπαμε, θα χρησιμοποιηθούν μόνο τα 20%.

Τα υπόλοιπα 80% δεν θα κάμουν τίποτε άλλο από το να θερμάνουν τον άέρα, πράγμα που δεν χρησιμεύει, βέβαια, για κανένα πρακτικό σκοπό.

Μπορούμε να πούμε, λοιπόν, ότι ο τέλειος κινητήρ είνε οι μύς των ανθρώπων και των ζώων. Χωρίς να χρειάζονται κανένος είδους καύσιμη ύλη κάνουν θαύματα. Όλα δείχνουν ότι χρησιμοποιούν στο σύνολό της την ένεργεια που παράγεται από διάφορες χημικές αντιδράσεις που γίνονται στο έσωτερικό τους. Και τίποτε απ' αυτήν δεν πηγαίνει χαμένο, αντίθετα με κείνα που συμβαίνει στους παντός είδους κινητήρες που κατεσκεύασε ο άνθρωπος.

Αληθά καταλήγουμε στο παγκόσμια γνωστό άπόφθεγμα: «Ο άνθρωπος, αυτό το άγνωστο».

Ένας άλλος διαγωνισμός άλόγων στο Μίτσιγκαν των 'Ηνωμένων Πολιτειών. Δυό άλογα κατέριψαν το παγκόσμιο ρεκόρ τραβώντας 130 τόννους δηλαδή πέντε σιδηροδρομικά βαγόνια!

ΑΠΟ ΑΘΗΝΑΣ ΔΙΑ

ΡΩΜΗΝ ΝΕΑΝ ΥΟΡΚΗΝ

7 πτήσεις εβδομαδιαίως

TWA TRANS WORLD AIRLINES

ΑΜΕΡΙΚΗ • ΕΥΡΩΠΗ • ΑΦΡΙΚΗ • ΑΣΙΑ

Διά περισσότερες πληροφορίες και έξασφάλισιν θέσεων Τηλ. 20.661, 26.123 ή στο Γραφείον ταξιδίων σας.

ΤΗ ΤΑΝ ήσυχον καὶ σκοτεινόν, κάτω ἀπ' τὸ καλοκαίρινόν θεγγάρι, τὸ παλάτι τῶν αὐτοκρατόρων τοῦ Βυζαντίου. Δὲν κοινοῦνται ὅμως ὅλοι, μέσα σ' αὐτό... Ἡ Μαργαρίτα ντὲ Πασσαδάν κι' ἡ Ζάν ντὲ Σωντράν, οἱ δύο ὡραίες φυλακισμένες, ἐργαζομένησαν, κυττάζοντας ἀπ' τὸ ψηλὸ τους παράθυρο τ' ἀσημένια νερά τοῦ Κερατίου Κόλπου καὶ τοὺς τρούλους τῆς Ἀγίας Σοφίας...

— Ἰσως ἐνδιαφέρεται ἀληθινὰ γιὰ σένα ὁ Δημήτριος Βρανάς! εἶπε κάποια στιγμή ἡ Ζάν στὴ φίλη της. Ἰσως δὲν πρόκειται γιὰ ἕνα περαστικό καπρίτσιο...

Μὰ ἡ Μαργαρίτα ἀνασκήκωσε τοὺς ὤμους της κι' ἀπάντησε:

— Δὲν τὸ πιστεύω... Κι' οὔτε καὶ με νοιάζει! Ἐχω ἀφίσει τὴν καρδιά μου ἐκεῖ κάτω, στὸν τόπο μου...

— Ὁ Δημήτριος μονομάχησε σήμερα γιὰ σένα, ἐπέμεινε ἡ Ζάν. Ὅλοι ἔχουν ἀντιληφθῇ τὸ αἶσθημά του... Ἔβρουν πὼς κατεδάζει κάθε μέρα μ' ἕνα σκιοῖνι ἕνα καλάθι με λουλούδια ἀπ' τὸ παράθυρό του, ποὺ βρίσκεται πάνω ἀπ' τὸ δικό σου...

Ἡ Ζάν ἄρπαξε ξαφνικά τὸ μπράτσο τῆς φίλης της.

— Τί εἶν' αὐτὸς ὁ θόρυβος ἀπ' ἐξω; φώναξε.

Πρὶν ἀκόμα τελειώσῃ τὴ φράση της, φάνηκε ἐξω ἀπ' τὸ παράθυρο ἕνας νέος, κρεμασμένος σ' ἕνα σκιοῖνι, καὶ πῆδησε μέσα στὸ δωμάτιο. Ἦταν ὁ αὐλικὸς Βρανάς.

— Μὴν τρομάζεις, ἀγγελέ μου! εἶπε, πέφτοντας γονατιστὸς μπροστὰ στὴ Μαργαρίτα. Ἐπειδὴ ἀρνιόσουν νὰ με δεχτῆς, ἀναγκάστηκα νὰ μπῶ ἐδῶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, γιὰ

Ἡ ξανθὴ ΒΑΡΩΝΗ τοῦ ΜΟΡΕΩΣ

Βυζαντινὸ διήγημα

καὶ συλληφθῇ ἀπ' τοὺς Βυζαντινοὺς στὴ μάχη τοῦ Κηφισοῦ, εἶχε ἐπιτύχει νὰ τὸν ἀφίσουν ἐλεύθερο με τὸν ὅρο νὰ πληρώσῃ μεγάλα λύτρα σὲ τρεῖς ἐτήσιες δόσεις. Γιὰ ἐξασφάλισι πὼς θὰ κρατοῦσε τὸ λόγο του, ἀνέλαβε νὰ δώσῃ γιὰ ὁμήρους δύο κορίτσια τὸν καλλιτέρων οἰκογενειῶν, κόρες ἰσχυρῶν βαρῶνων του. Ἔτσι, ἡ Μαργαρίτα κι' ἡ Ζάν ἐφάσαν στὸ Βυζάντιο, ὅπου θάμειναν 3 χρόνια, φυλακισμένες στὸ παλάτι, ἀλλὰ με μεγάλες ἐλευθερίες καὶ προνόμια ἀνάλογα πρὸς τὴν κοινωνικὴ τους θέσι.

Με τὴ χάρι τους καὶ τὴν ὠμορφιά τους, ἡ ξανθὴ καὶ γαλανομάτα Μαργαρίτα κι' ἡ μελαχρινὴ Ζάν γετρέλλαν τοὺς περισσότερους αὐλικούς. Ποτὲ ὅμως δὲν ἔδωσαν

συγγραφεῖς, τοὺς μουσικοὺς καὶ τοὺς καλλιτέχνες. Ἡ πολυτέλεια τῆς εἶχε φτάσει σὲ σημεῖο ἀπίστευτο γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη — τὰ τέλη τοῦ 13ου αἰῶνος. Μέσα σ' αὐτὴ τὴν παραμυθένια ἀτμόσφαιρα, ἡ Μαργαρίτα κι' ἡ Ζάν δὲν αἰσθάνθηκαν ποτὲ τὸν παραμικρὸ περιορισμό.

«Οἱ γοητευτικὲς ξένες». Ἔτσι τὶς ἔλεγαν οἱ ἀμέτρητοι θαυμαστὲς τους, πούχυναν τὸ αἷμα τους μονομαχώντας γιὰ τὰ ὡραία τους μάτια, μὰ χωρὶς κανένα ὄφελος...

Προπάντων ὁ Δημήτριος Βρανάς εἶχε στὸ ἐνεργητικὸ του 21 μονομαχίες γιὰ τὸ χιτρή της Μαργαρίτας. Ὅταν ὅμως πείσθηκε πᾶς πὼς δὲν μπορούσε νὰ συγκινήσῃ τὴ σκληρὴ καρδιά της, ζήτησε μόνος του νὰ φύγῃ γιὰ τὴ Συρία, γιὰ νὰ ἐσχάσῃ τὸν πόνο του πολέμωντας τοὺς Σαρακηνούς.

Ἐφάσε τέλος ἡ μέρα ποὺ ἡ Μαργαρίτα κι' ἡ Ζάν, ἐλεύθερες πιά, μπόρεσαν νὰ γυρίσουν στὴν πατρίδα τους. Ἡ περιπέτεια εἶχε τελειώσει γιὰ τὴ δεύτερη. Ἀλλὰ γιὰ τὴν ξανθὴ Μαργαρίτα εἶχε μιά συνέχεια ἀπρόοπτη καὶ δραματικὴ.

Στὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας της, εἶχε πεθάνει ὁ πατέρας της, ὁ βαρὼνος τῆς Ἀκοβας. Κι' ὁ πρίγκιπας Γουλιέλμος εἶχε πάρει στὴν κατοχὴ του τὴ βαρωνεία του καὶ τὸν πύργο τοῦ Πασσαδάν, χτισμένο στὶς πλαγιὲς τοῦ Ταυγέτου.

Ἡ Μαργαρίτα ἦταν ἡ μόνη κληρονόμος τοῦ πατέρα της. Σύμφωνα ὅμως μ' ἕνα φεουδαρχικὸ νόμο, ἂν οἱ κληρονόμοι ἑνὸς κτήματος δὲν τὸ διεκδικοῦσαν μέσα σ' ἕνα χρόνο ἀπ' τὸ θάνατο τοῦ ἰδιοκτήτη του, τότε πῶς δὲν εἶχε ἀποφασιστῇ ὁ πρίγκιπας.

Ἐξω φρενὼν γι' αὐτὴ τὴν ἀδικία, ἡ Μαργαρίτα παρουσιάστηκε στὸ Γουλιέλμο καὶ τοῦ εἶπε περήφανα:

— Δὲν σὰς ζητῶ φιλάνθρωπια! Ἀπαιτῶ μόνο νὰ μοῦ ἐπιστρέψετε τὴν περιουσία ποὺ μοῦ ἀνῆκει!

Ἐκείνος τὴν κύτταξε βαθεῖα στὰ μάτια καὶ πρόφερε:

— Οἱ ἐπιθυμίες σας εἶναι ἀπορριπτὰς νύ-ταν διαταγῆς γιὰ μένα... ἂν θέλατε...

— Δὲν καταλαβαίνω! ἀπόρησε ἡ κοπέλλα.

Μὰ δὲν νοιώθετε λοιπὸν πὼς μοῦχετε σκλαβώσει τὴν καρδιά μου; φώναξε ὁ πρίγκιπας μετὰ πάθος. Σὰς ἀγαπῶ, Μαργαρίτα, σὰς ἀγαπῶ... ἀνέκραξε ὁ πρίγκιπας.

Ὅταν συνήρθε ἀπ' τὴν ἐκπληξι τῆς πρώτης στιγμῆς, ἡ ξανθὴ Μαργαρίτα ἀνασκήκωσε τοὺς ὤμους της κι' ἀπάντησε λίγο εἰρωνικὰ:

— Κι' ὅμως με παραδώσατε γιὰ ὁμηρο στὸν Βυζαντινὸν...

— Δὲν σὰς ἤξερα, δὲν σὰς εἶχα δὴ πο-τέ! Οἱ σύμβουλοί μου μοῦ ὑπέδειξαν νὰ διαλέξω ἐσὰς καὶ τὴ Ζάν ντὲ Σωντράν. Ὅταν ὅμως σὰς εἶδα, ἔτοιμη νὰ φύγετε, ἡ καρδιά μου πλημμύρισε ξαφνικά ἀπὸ ἔρωτα...

...κι' ἀπὸ ἀπελπισία γιὰτὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος σὰς ἐστέλνα στὰ ξένα, μακριὰ μου!... Στὰ τρία χρόνια ποὺ πέρασαν δὲν ἐφύγατε οὔτε στιγμή ἀπ' τὴ σκέψι μου! Δὲν θὰ πληρώνα ποτὲ τὰ λύτρα, στοὺς Βυζαντι-νοὺς, ἂν δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἐξαγοράσω μ' αὐτὰ τὴν ἐλευθερία σας!... Ἀν μοῦ δώ-στε κάποια ἐλπίδα, θὰ με κάνετε τὸν πιὸ εὐτυχισμένο θνητό!

— Ἐχω χάρισι τὴν καρδιά μου, εἶπε ἡ-συχῇ ἡ Μαργαρίτα. καὶ δὲν πρόκειται νὰ τὴν πάρω πίσω!

— Naί, τόμαθα! Εἰσάστε κρυφὰ ἄρρα-δωνισμένη μετὰ τὴν Ζάν ντὲ Σαῖντ Ὁμέρ! Μὰ πὼς θὰ ζήσετε, ἂν τὸν παντρευτῆτε, τώρα πούχετε χάσει τὰ πατρικά σας κτί-ματα;

— Ὅα προσπάθισα νὰ τὰ πάρω πίσω! τόνισε ἡ κοπέλλα. Καὶ θὰ παντρευτῶ τὸν ἄντρα ποὺ ἀγαπᾶ! Ὅποιο ταπεινὸ μέσο κι' ἂν μεταχειρισθῇ, δὲν πρόκειται νὰ μ' ἐμποδίσετε!

Τὰ μάτια τοῦ Γουλιέλμου πέταξαν φω-τιές. Ἡ πληγωμένη περηφάνεια του κι' ὁ περιφρονημένος ἔρωτος τοῦ ζητοῦσαν ἐκδι-κῆσι...

— Ὁ νόμος εἶνε μετὰ τὸ μέρος μου! πρό-φερε μετὰ τὰ δόντια σφισμένα.

— Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε... ἀπάντησε θαρ-ραλέα ἡ Μαργαρίτα.

Σὲ λίγες μέρες, παντρεύτηκε μετὰ τὸν ἀ-γαπημένο της. Ὁ γάμος τους ἔγινε χωρὶς καμμιὰ ἐπισημότητα, μ' ἐλάχιστους προ-σκεκλημένους.

Ἐπειτὰ ὁ Σαῖντ Ὁμέρ ἀρχισε τὶς ἐ-νέργειες γιὰ τὴν ἐπιστροφή τῆς βαρωνείας τῆς γυναικας του. Ὁ ἀδελφὸς του, βαρὼ-νος τῶν Θεδῶν, ἕνας ἄντρας ἡλικιωμένος ἀλλὰ ἐπιβλητικὸς, ἀνέλαβε πρῶτομα τὴν ὑ-πόθεσι. Παρουσιάστηκε δηλαδὴ στὸν πρίν-κιπα Γουλιέλμο καὶ τοῦ ζήτησε νὰ συγκα-λέσῃ τὸ ἀνώτατο δικαστήριον τῶν βαρῶνων καὶ τῶν ἐπισκόπων, γιὰ νὰ δικάσῃ αὐτὴ τὴ διαφορά.

Πραγματικά, ἔγινε ἡ δίκη, στὴ μεγάλη αὐλὴ ἑνὸς μοναστηριοῦ τῆς Ἀνδραβίδας. Ὁ πρίγκιπας, φορῶντας πάνω ἀπ' τὴν παντοπλία του ἕνα κόκκινο μανδύα φοδρα-ρισμένο με ἔρμινά, εἶχε καθῆσθαι σ' ἕνα ψη-λὸ θρόνο. Γύρω του εἶχαν πάρει θέσεις οἱ ἀνώτεροι κληρικοὶ κι' οἱ βαρῶνοι τοῦ Μο-ρεως.

Ἡ Μαργαρίτα, παρουσιάστηκε, στηριγ-μένη στὸ μπράτσο τοῦ γέροντος βαρῶνου ντὲ Σαῖντ Ὁμέρ. Ἦταν χλωμὴ ἀλλὰ ψυχραῖμη. Ὁ Γουλιέλμος κατέβηκε ἀπ' τὸ θρόνο καὶ παραχώρησε τὴ θέσι του στὸν ἀρχιε-πίσκοπο, γιὰτὶ δὲν μπορούσε βέβαια νὰ δικάσῃ μὴν ὑπῴθῃ ποὺ τὸν ἀφοροῦσε προσωπικά. Στάθηκε τώρα ἀντίκρου στὴν ὡραία κοπέλλα, ποὺ τὸν κύτταξε ἀποφα-σιστικά. Κι' ὁ καθένας ἀπ' τοὺς δύο ἀντι-δίκους ἀρχισε ν' ἀναπτύσσῃ τὰ επιχειρή-ματά του.

Μὰ ὁ νόμος ἦταν ρητὸς. Ἡ εὐγλωττία τοῦ βαρῶνου Σαῖντ Ὁμέρ δὲν μπορούσε νὰ ὠφελήσῃ σὲ τίποτε... Ἦταν δικαίωμα τοῦ Γουλιέλμου νὰ προσφέρῃ ὡς ὁμηρὸ ὁ-ποιοδήποτε ἀπ' τοὺς ὑπηκόους του. Εἶχε ἐπίσης ἀπόλυτο δικαίωμα νὰ κάμῃ δικό του τὸ κτῆμα καὶ τὸν πύργο τοῦ Πασσαδάν, ἐ-φόσον δὲν εἶχε παρουσιάσῃ ἡ κληρονόμος μέσα στὴ νόμιμη προθεσμία — ἀδιάφορο γιὰ ποῖο λόγο...

Τὸ δικαστήριον ἔκρινε ὅτι ὁ νόμος ἐπρέπε νὰ ἐφαρμοσθῇ κατὰ γράμμα, γιὰ λόγους ἀσφαλείας, σὲ μιά χώρα ξένη κι' ἐχθρική. Κάθε παρέκκλισι θὰ μπορούσε νὰ ἐξασθε-

νήσῃ τὸ κύρος τῆς δικαιοσύνης καὶ νὰ δη-μιουργήσῃ ἕνα ἐπικίνδυνον προηγούμενο.

Ἡ Μαργαρίτα ἀκούσε, ἀτάραχη, μετὰ τὸ κεφάλι ψηλά, τὴν ἀνέκκλητη ἀπόφασιν ἐναν-τίον της. Πρὶν φύγῃ, ἔρριψε μίαν ὑστατη περιφρονητικὴ ματιά στὸν πρίγκιπα.

Ἐκείνος εἶδε τὴ ματιά της. μέσα στὴν ὁποία ἀστράφτε ἡ ὀργὴ καὶ ἡ περηφάνεια, μὰ ὡστόσο δὲν ἔπαυε νὰ ἐλπίζει.

Τί θὰ ἔκανε ἡ ὡραία ἀρχοντοπούλα; Δὲν θὰ τὴ λυγίζε ἄραγε ἡ φτώχεια, μιά καὶ ἦταν συνηθισμένη νὰ ζῇ μέσα στὴν πολ-υτέλεια καὶ τὴ χλιδῇ;

Πέρασε κάμποσος καιρὸς.

Μάταια ἐλπίζε καὶ περίμενε ὁ Γουλιέλ-μος. Ἡ Μαργαρίτα εἶχε ἀποτραβηχτῇ μετὰ τὸν ἀγαπημένο της σ' ἕνα ἐξοχικὸ σπιτά-κι. Ἦταν μιά ἀπόμεινη γυναικί. Γύρω ὕψω-ναν τὸ γιγάντιον ἀνάστημά τους γέρικα πλατάνια. Πάνω στὰ κλαδιά τους, ἡ παρ-θενικὴ ἀνὰ μὲν ἐπλεκε τὰ λιγνὰ κλω-νάριά της, τὰ φορτωμένα με λευκοὺς ἀν-θούς...

Ὁ πλοῦτος κι' ἡ πολυτέλεια δὲν εἶνε ἀπαράτητα στὸν ἔρωτα γιὰ νὰ ἀνάψῃ τὴν ἀκοίμητη φλόγα τοῦ καὶ ν' ἀποχτήσῃ φτε-ρά γιὰ τὶς ὑπερκόσμιες πτήσεις του στοὺς ὀλογάλανους οὐρανοὺς.

Ἡ Μαργαρίτα κι' ὁ Ζάν ντὲ Σαῖντ Ὁμέρ ζοῦσαν τσιστευτισμένοι στὴν πράσινη αὐτὴ φωλιά τῆς ἀγάπης. Ὁ ἔρωτάς τους γινόταν ἀπὸ μέρα σὲ μέρα πιὸ φλογερός.

Ὁ Γουλιέλμος εἶχε παντοῦ τοὺς κατα-σκόπους του. Χάρις στοὺς σπιοῦνους του ἄκουγε κι' ἔδλεπε τὰ πάντα. Ἔτσι δὲν ἄργησε νὰ μάθῃ γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς ἀγά-πης τοῦ τρυφεροῦ ζεύγους. Δὲν ἄργησε νὰ βεβαιωθῇ ὀριστικά πᾶς ὅτι ἡ Μαργαρίτα δὲν θὰ γινόταν ποτὲ δική του. Καὶ τότε μιά μεταβολὴ ἔγινε στὰ αἰσθήματά του. Τὸ μίσος κι' ἡ χίληια ποὺ φώλιαζαν στὴν καρδιά του ἀντικαταστάθηκαν ἀπ' τὸ θαυ-μασμός.

Συλλογίστηκε τὶς παραδόσεις τῆς γε-νιάς του. Σὰν γενναῖος εὐπατρίδης ποὺ ἦ-ταν ἔπρεπε νὰ δείξῃ μεγαλοψυχία καὶ νὰ εἰδώσῃ ἀπ' τὴν ψυχὴ του τὸν πόθο τῆς ἐκ-δικήσεως. Ἐπρέπε νὰ φανῇ ἱππότης...

Καὶ πῆρε τὴ μεγάλη ἀπόφασιν. Ἀρκετὰ εἶχε κρατήσῃ ἡ ἐκδικητικὴ συνείδησι.

Ἐπείστροφεν λοιπὸν στὴ Μαργαρίτα τὸν τίτλο τοῦ πατέρα της, τὸν πύργο καὶ τὸ ἕνα τρίτον τῆς βαρωνείας.

Ἡ Μαργαρίτα κι' ὁ Ζάν ντὲ Σαῖντ Ὁμέρ ἐγκαταστάθηκαν τότε στὸν πύργο τοῦ Πασσαδάν καὶ πέρασαν ἐκεῖ τὴν ὑπόλοιπὴ ζωὴ τους, ἡσυχὰ κι' εὐτυχισμένα.

Ἀκόμη καὶ σήμερα σώζονται τὰ εἰρεπία τοῦ νοτιοῦ αὐτοῦ πύργου, στὶς πλαγιὲς τοῦ Ταυγέτου, σύμβολο μιάς παλῆας καὶ ξενασμένης ἐρωτικῆς ἱστορίας...

A. MIKAEΛ

Ἀνέκδοτα

Μιά μέρα ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Ἐ-λισάβετ ἐπισκέφθηκε τὸ Νικόλαο Βάκωνα, ποὺ κατέχε τὸ ἀξίωμα τοῦ λόρδου σφρα-γιδουφύλακος, στὸ μικρὸ σπιτάκι τοῦ στὴν κομητεία τοῦ Χέρφορντσαίρ.

Γιὰτὶ μένετε σ' ἕνα τόσο μικρὸ σπι-τί; τὸν ρώτησε ἡ βασίλισσα.

— Τὸ σπιτί μου δὲν θὰ σὰς φαίνονταν τόσο μικρὸ, ἀπάντησε ὁ Βάκων, ἂν σεῖς, Μεγαλειότητι, δὲν με κάνατε τόσο μεγάλο!

Ὁ λόρδος Φρέντερικ Νόρθ, ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν τῆς Ἀγγλίας (πρώτος λόρ-δος τοῦ Ναυαρχείου) κατὰ τὸ 1759, ἦταν φοδερὰ ὑπναρὰς. Μιά μέρα, στὴ Βουλὴ, κάποιος βουλευτὴς, μιλώντας γιὰ διάφορα ζητήματα ποὺ ἀφοροῦσαν τὸ ναυτικό, ἀρ-χισε τὴν ἀγόρευσί του ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς... ἀρχαίας Ρώμης καὶ τὴν πολέμου ἐναντίον τῶν πειρατῶν τῆς Μεσογείου. Ὁ λόρδος Νόρθ ἔγειρε τότε τὸ κεφάλι στὸ χέρι του καὶ εἶπε στὸ γραμματεῖά του:

— Νομίζω πὼς μπορῶ νὰ κοιμηθῶ καμ-μιὰ εικοσαρία αἰῶνες. Ὅταν ὁ ρήτωρ φτά-σῃ στὴν ἐποχὴ μας, ἐγύπνισέ με.

Ῥώτησαν κάποτε τὸν Μπέρναρντ Σόου τί ἰδέα εἶχε γιὰ τὰ δράματα τῆς χίλειας.

— Νομίζω, ἀπάντησε, πὼς ἐκεῖνος ποὺ σκοτώνει ἀπὸ χίληια εἶνε ἄγριος. Ἀλλ' ἐ-κεῖνος ποὺ δὲν σκοτώνει, μ' ὅλο ποὺ ζη-λεύει, εἶνε ἡλίθιος!...

νὰ σοῦ μιλήσω ἀπὸ κοντά, ἀγάπη μου! Κι' ὁ ὡραίος καὶ γενναῖος εὐγενὴς ἀρ-χισε νὰ τῆς περιγράψῃ μετὰ τὶς φλογερότε-ρες λέξεις τὸν ἔρωτά του. Μὰ ἡ Μαργαρί-τα, ποὺ εἶχε μάθει πὼς ἦταν ἕνας ἀστατός γυναικοθήρας, ἄρπαξε ξαφνικά ἕνα κανάτι νερό καὶ τοῦ τὸ ἄδειασε στὰ μούτρα! Ἐ-πειτὰ ἀπ' τὴν ξαφνικὴ ψυχρολουσία, τὸν ἔβγαλε ἐξω ἀπ' τὸ δωμάτιο, μετὰ τὴ βοήθεια τῆς φίλης της, καὶ κλείδωσε καλά τὴν πόρ-τα της.

Δὲν ἦταν ὡστόσο ἡ πρώτη φορὰ ποὺ οἱ δύο Γαλλίδες συναντοῦσαν τόσο θερμὲς ἐ-ρωτικὰς ἐκδηλώσεις στὴν Αὐλὴ τοῦ αὐτο-κράτορος Μιχαὴλ Η' τοῦ Βυζαντίου.... Πὼς εἶχαν βρεθῇ ὅμως ἐκεῖ;

Ὅταν ὁ Γουλιέλμος Βίλαρδουίνος, ὁ Φράγκος ἀθένητος τοῦ Μορέως, εἶχε ἡττηθῇ

βαρὺς σὲ κανένα. Γελοῦσαν, κουβέντιαζαν μετὰ ὅλους... μὰ τίποτε περισσότερο. Ποτὲ δὲν πῆραν στὰ σοβαρὰ καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς ἐκδηλώσεις.

Ἔτσι κύλησαν τὰ τρία χρόνια, ξέγνοια-στα κι' εὐχάριστα. Ἀλλ' ὅσοι ἡ Αὐλὴ τοῦ Βυζαντίου ἦταν τότε ἡ πιὸ πολιτισμένη τοῦ κόσμου. Εἶχε συγκεντρώσει ὅλους τοὺς

Ἡ Μαργαρίτα, ποὺ εἶχε μάθει ὅτι ὁ Βρανάς ἦταν ἕνας ἀστα-τός γυναικοθήρας, ἄρπαξε ξα-φνικά ἕνα κανάτι νερό καὶ τοῦ τὸ ἄδειασε στὰ μούτρα...

Τά φίλη του φωτογράφου κι' η απόδοσή της Νερμανδίας

Έχουμε συνηθίσει να ερωτευόμαστε τις προβλέψεις του 'Αστεροσκοπίου για τον καιρό, επειδή διαψεύδονται πολύ συχνά. Ο 'Αμερικανός όμως μετεωρολόγος 'Ιρβινγκ Κρίκ εινε είν θέσιν να προβλέψη από πολύ πριν την κατάστασι του καιρού, και πολύ σπάνια πέφτει έξω.

Ο δόκτωρ Κρίκ υποστηρίζει ότι οι διάφορες καιρικές καταστάσεις ακολουθούν άριστο πρότυπα, πάντα τα ίδια. Αν λοιπόν σε άρισμένη στιγμή, στο παρελθόν, επικρατούσαν οι αλφα και βήτα συνθήκες (θερμοκρασίας, υγρασίας, κλπ.) και μετά 3 βδομάδες έβρεξε, το ίδιο θα ξαναγίνει επί αιώνες. Θα βρέχει πάντα, 3 βδομάδες αφού επικρατήσουν αυτές οι συνθήκες.

Στο 'Ινστιτούτον 'Αερολογικών 'Ερευνών της Καλιφορνίας, ο δόκτωρ Κρίκ κι' οι 30 συνεργάτες του συγκεντρώνουν συνεχώς στοιχεία για την κατεύθυνσι και τη φύσι των ατμοσφαιρικών ρευμάτων σ' όλο τον κόσμο. Οι πληροφορίες αυτές φτάνουν από παντού με την τηλετυπία ή με τον ασύρματο. 'Αφού συνδυασθούν σ' ένα ενιαίο σύνολο, ερευνώνται τα στοιχεία των 50 τελευταίων ετών, ως ότου βρεθί ένας αλόγος συνδυασμός ατμοσφαιρικών συνθηκών. Οι καιρικές λοιπόν μεταβολές που είχαν συμβή τότε, είνε σχεδόν βέβαιο ότι θα επαναληφθούν και πάλι. 'Ετσι, οι μετεωρολόγοι μπορούν να προβλέψουν τον καιρό του μέλλοντος, απ' το παρελθόν.

Το 'Ινστιτούτον δίνει πολύτιμες πληροφορίες στην αμερικανική αερο-

πορία, αλλά και σε περισσότερους από 200 «πελάτες»: βιομηχανούς, εμπόρους, τεχνικές εταιρείες, εξερευνητές, εργολάβους, αεροπορικές εταιρείες, κλπ. Όλοι αυτοί θέλουν να ρυθμίσουν τις υποθέσεις τους αναλόγως του καιρού που θα κάνει.

Ο δόκτωρ Κρίκ δεν κάνει γενικές μετεωρολογικές προβλέψεις. Σε πολλές μάλιστα περιπτώσεις, δεν αναφέρει καν στις απαντήσεις του τι καιρός θα κάνει. Δίνει απλώς στον πελάτη απ' ευθείας συμβουλές σχετικές με τη δουλειά του.

Ας πάρουμε το παράδειγμα ενός φωτογράφου του Μπόστον, που εμφανίζει φιλμ έρασιτεχνών. Αυτός ήθελε να ξέρη από μία βδομάδα πριν πόσο προσωπικό έπρεπε να προσλάβη, ώστε να εξυπηρετή την πελατεία του, χωρίς όμως να πληρώνη περιττά ημερομίσθια. Ο δόκτωρ Κρίκ έκανε μία σύγκρισι των καιρικών συνθηκών κάθε βδομάδας με την αντίστοιχη δουλειά που είχε ο φωτογράφος, μέσα στο τελευταίο έτος. Κι' υπολόγισε πόσα φιλμ του πήγαιναν τη Δευτέρα για εμφάνισι, όταν την Κυριακή έκανε τον τάδε ή δείνα καιρό. 'Ετσι, είνε είν θέσιν τώρα να τηλεγραφή κάθε βδομάδα στον πελάτη του, όχι τι καιρός προβλέπεται, αλλά πόσα φιλμ πρόκειται να του πάνε για εμφάνισι.

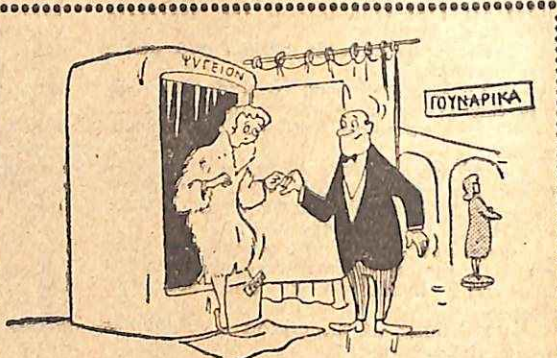
Ο δόκτωρ Κρίκ είχε σπουδάσει Φυσική στο Πανεπιστήμιο της Καλιφορνίας. Συγχρόνως ασχολείτο ερασιτεχνικά με τη ραδιοφωνία κι' είχε ένα δικό του μικρό πομπό βραχέων κυμάτων. Τον ένοχλούσαν όμως συχνά τα ατμοσφαιρικά παράσιτα. Σκέφθηκε λοιπόν ότι, αν μπορούσε να προβλέπη τον καιρό, θα διάλεγε τις καταλληλότερες νυχτες για τις ραδιοφωνικές συνδιαλέξεις του.

Γι' αυτό χρειάζονταν να σπουδάση ανώτερα μαθηματικά. Εγγράφηκε πράγματι στο Πολυτεχνείο της Καλιφορνίας κι' έγινε προστατευόμενος του περιφημού φυσικού Ρόμπερτ Μίλλικαν. Η πρώτη επιτυχία του υπήρξε η πρόβλεψι της τρομερής θύελλας που κατέστρεψε έπειτα από μερικές ώρες το αμερικανικό πηδαιλουχούμενο «'Ακρον».

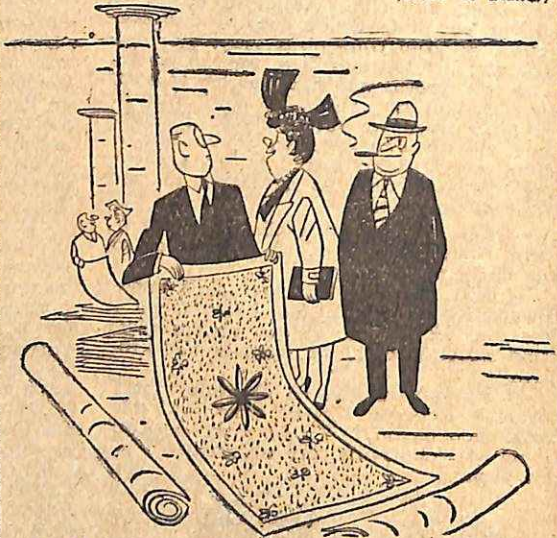
Στο δεύτερο πόλεμο, είχε ορισθή προ μηνών απ' τους Συμμαχούς η 5η 'Ιουνίου 1944 ως ημερομηνία της αποβάσεως στη Νορμανδία. Όταν πλησίαζε αυτή η μέρα, ο δόκτωρ Κρίκ, συνέστησε ν' αναβληθί η απόβασις για την 6η 'Ιουνίου. 'Αλλοι μετεωρολόγοι διαφωνούσαν μαζί του, υποστηρίζοντας ότι ο καιρός θάταν πολύ άσχημος στη Μάχη, την ημέρα εκείνη, κι' ότι έπρεπε να γ'ινη η απόβασις δυο βδομάδες αργότερα. Ο 'Αϊζενχάουερ δέχθηκε την υπόδειξι του Κρίκ... και δεν μετανόησε. Όπως απέδειξαν τα πράγματα, μετά δυο βδομάδες η απόβασις θάταν πολύ δύσκολη, αν όχι αδύνατη.

Πρέπει δέ να σημειωθί ότι οι Γερμανοί μετεωρολόγοι είχαν δηλώσει κατηγορηματικά πως δεν θα μπορούσε ποτέ να γίνη απόβασις στις 6 'Ιουνίου!

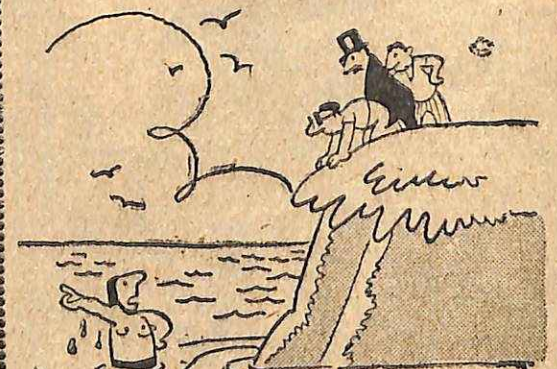
Οι μετεωρολογικές προβλέψεις του δόκτωρος Κρίκ έπαληθεύουν στα 95% των περιπτώσεων. Κι' οι πελάτες του τον ευγνωμονούν γι' αυτό. Οι πιο πρωτότυπες όμως ευχαριστίες είνε αυτές που έλαβε από κάποια μίς Σούλερ, στην οποία είχε υποδείξει ποιά μέρα έπρεπε να κάνει τους γάμους της, ώστε να μπορή να δώση μία μεγάλη υπαίθρια δεξίωσι στη βίλλα της. Την ημέρα εκείνη, έβρεξε σ' όλη την περιοχή, με άστραπες και βροντές, αλλά στη βίλλα της μίς Σούλερ δεν έπεσε ούτε σταγόνα. Την άλλη μέρα η ύφη τηλεγράφησε στο δόκτωρ Κρίκ: «'Ολα πήγαν περίφημα. Σας ευχαριστούμε θερμάτα... που φροντίσατε να μη βρέξη!»

Δοκιμή... («Noir et Blanc»)

— Θα σας πείραζε αν έρχινε ο άντρας μου λίγες στάχτες επάνω;... Θέλω να δώ, πώς θα φαίνεται στο σπίτι!...

Η ΔΙΕΛΕΥΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΓΧΗΣ

— Έφτασα στη μέση του στενού, αλλά γύρισα πίσω, γιατί ένιωθα πως δεν θα μπορούσα να φτάσω στο τέρας!...

Ίστορία χωρίς λόγια. («Marlous»)

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΓΚΑΝΓΚΣΤΕΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΧΕΙΑΣ

Ο 'Ο Σέριλ φεύγει απ' το σπίτι του για να γλυτώση απ' την εκδίωξι των Σούλλιδων μετά την απόδρασι της Κάρολ. Η Λόλυ άρνεται να τον ακολουθήση. Στο μεταξύ, η Κάρολ, αποκαμμένη απ' την πεζοπορία, πέφτει στα χέρια του Σάμ Γκάρλαντ, υπαλλήλου στο φρενοκομείο του Γκλένδίου, που μεταφέρει απ' το Κίνατον μία άρρωστη που το έσκασε. Ο Σάμ την αναγνωρίζει και την κλείνει στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου με την άλλη τρελλή, τη Χάττυ.

Ανασήκωσε το κεφάλι της και πρόσθεσε γελώντας: — Κι' είχαν δικήν να το φοβούνται!... Είνε ώρα να το Γκλένδιον... μα είν βρε-θηκα πια το κλεισίμο σ' ένα κελλί! Θέλω να μείνω ελεύθερη, να κάνω ό,τι μ' άρεσει...

Γκλένδιον... Τ' όνομα αυτό ξύπνησε κάποιες άοριστες αναμνήσεις στη μνήμη της Κάρολ. Της θύμιζε μία κάμαρα με γαλάσιους τοίχους, μία νοσοκόμα που την κτύπαζε με κακία, δίχως να της μιλά ποτέ...

— Πρέπει να φύγω!... είπε δυνατά. Πρέπει να φύγω... πριν έρθη...

Έτρεξε προς την πόρτα κι' επιχείρησε να την ανοίξη. 'Αλλά τα δαχτυλά της γλυστρησαν πάνω στη λεία λαμαρίνα, δίχως αποτέλεσμα.

— Δεν θα σας άφισα να φύγετε! της είπε η Χάττυ μ' ένα ύστερικό γέλιο. Είσαστε τρελλή και σεις, σαν κι' εμένα... Δεν μπορείτε να κάνετε τίποτε!

— Όχι, δεν είμαι τρελλή! φώναξε η Κάρολ, ακουμπώντας την πλάτη της στην κλειστή πόρτα.

— Μά ναί, ναί... το ξέρω καλά! Όσο πονηρή κι' αν είσαστε, μπορείτε να κρυβεσθε απ' τους άλλους ανθρώπους, μά όχι κι' από μένα!

— Δεν είμαι τρελλή! ξανάπε η Κάρολ, κι' έκρυψε το πρόσωπό της στα χέρια της.

— Ναί, ναί, είσαστε τρελλή σαν κι' εμένα. 'Εγώ δεν γελιέμαι ποτέ!

Η Κάρολ ένιωθε σαν να...

"SOLID"

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΑ ΔΙΕΚΙΑ ΒΑΦΗΣ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤ/ΠΟΣ

ΓΕΩΡΓ. ΚΟΡΑΟΝΗΣ

ΝΙΚΙΟΥ 6 ΤΗΛΕΦ 21-852

λαντ ζάρωσε τα φρύδια του, διάταξε μία στιγμή κι' έπειτα φρενάρισε.

Δεν είχε καμιά διάθεσι ν' άφισα να πληρωθί η Κάρολ. 'Επιθυμούσε να την παραδώση στο δόκτωρ Τράνερς σώα και άκεραία, για να του πληρώσουν χωρίς αντίρρησης τις 5 χιλιάδες δολάρια.

Πήδσε κάτω απ' τ' αυτοκίνητο, βλαστημώντας σιγανά. Πήγε ως την πίσωνη πόρτα, την άνοιξε και κτύπαζε μέσα, στο μισοσκοτεινό εσωτερικό του αυτοκινήτου.

Η Κάρολ είχε κολλήσει στο αντίκρυνο τοίχωμα κι' οι φωνές της άντηχούσαν στριγγές μέσα στον περιωρισμένο χώρο.

Ο Σάμ Γκάρλαντ έρριξε μία γρήγορη ματιά στη Χάττυ Σάμιερς. Έκρινε τον κτύπαζε, κάτω απ' το σκέπασμά της, και χαμογελούσε σαρκαστικά. Φαινόταν όμως ήσυχη.

Ο σαφές ανέθηκε στ' αυτοκίνητο, τράβηξε πίσω του την πόρτα, δίχως να την κλείσει, άρπαξε τα χέρια της Κάρολ και της τάστριψε πίσω απ' την πλάτη.

— Ήσυχία! της είπε επιτακτικά. Ξαπλώθηκε λίγο, μικρά μου. Είσαστε πολύ ταραγμένη.

Η Κάρολ τρομοκρατήθηκε, βλέποντας πόσο ανυπεράσπιστη ήταν μέσα στα επιδέξια χέρια του. Όσο απελπισμένα κι' αν πάλεψε, εκείνος την άναγκασε γρήγορα να πλησιάση στο φορείο που βρισκόταν αντίκρυ στη Χάττυ.

— Αφίστε με!... τραύλιζε η Κάρολ. Μη μ' άγγίζετε!

— Καλά, μπρεπέκα μου! της είπε ο Γκάρλαντ καθυσχαστικά. Μη θυμώνετε. Ξαπλώθηκε λίγο... Θα φροντίσω εγώ για την άνεσί σας!

Ένωσε τα δυο χέρια της Κάρολ μέσα στη φούχτα του, ύστερα έσκυψε άποτομα, πέρασε τ' άλλο χέρι του κάτω απ' τα γόνατά της και την άνάγκασε έτσι να πέση πάνω στο φορείο.

Τη ίδια στιγμή, η Χάττυ πέταξε το σκέπασμά της και σηκώθηκε.

Κάποιο άοριστο έστικτο προειδοποίησε για τον κίνδυνο το Γκάρλαντ. Έρριξε μία ματιά πάνω απ' τον ώμο του, τη στιγμή ακριβώς που η Χάττυ...

του πατούσε κάτω. Γύρισε τότε προς το μέρος της, δίχως ν' άφισα τα χέρια της Κάρολ. Φρόνιμα, έσεις! της είπε μαλακά. Μείνετε εκεί που βρίσκεσθε!

Δεν φοβόταν, μά ήξερε πως έπρεπε να βιασθί, γιατί δεν θα μπορούσε να κάνει καλά και τις δυο τρελλές μαζί.

Αφίσε ξαφνικά τα χέρια της κοπέλλας κι' έκαμε ένα πηδημα προς την πόρτα. Μα ο χώρος ήταν μικρός, κι' επιπλέον η Χάττυ είχε σηκωθί κι' όλες όρθια. Τον άρπαξε απ' το μπράτσο, τον άνάγκασε να κάνει μισή στροφή κι' ύστερα τούσφιξε το λαιμό...

Η Κάρολ πήδσε όρθια και προσπάθησε να παραμερίση το Γκάρλαντ, για να φτάση ως την πόρτα. Μα εκείνος την έσπρωξε, βλαστημώντας θυμωμένα, κι' έλευθερώθηκε συγχρόνως απ' τα χέρια της Χάττυ.

Την ίδια στιγμή, η Κάρολ τον άρπαξε απ' το μπράτσο και κρεμάστηκε πάνω μ' όλο της το βάρος, ενώ η άλλη έσπινε πανελάβανε την επίθεσί της, με ματία που πετούσαν σπιθές.

Ο Γκάρλαντ κλονίσθηκε, έχασε την ισορροπία του κι' έπεσε χάμω. Η Χάττυ έμπεσε ένα θριαμβευτικό ούρλιασμα και χύθηκε για να τον πνίξη.

Μά αυτές δεν έχασε τελείως την ψυχραιμία του. Κόλλησε το πηγούνι του στο στήθος του, για να προστατέψη το λαιμό του, και κατάφερε μία γροβιά στη Χάττυ, μ' όλη του τη δύναμη, τινάζοντάς την μακριά.

Υστερα σηκώθηκε γρήγορα, άνοιξε την πόρτα και πήδσε στο δρόμο.

Η Κάρολ πήδσε κι' αυτή, πίσω του, κι' άρχισε να τρένη. Μόλις είχε κάνει δυο βήματα, ένα χέρι την άρπαξε απ' τον αστραγάλο και την έκανε να σωριασθί στην άσφαλτο, με κομμένη την άνεσία.

Η Χάττυ βρέθηκε κι' αυτή μ' ένα πηδημα έξω απ' το καμινόνι. Καθώς άνασκηκόταν ο Γκάρλαντ, χύμισε πάνω του και πήδσε στο στήθος του. Ο Σάμ ξαπλώθηκε χάμω, μισοπνιγμένος κι' άραδιάζοντας φριχτές βλαστήμιες.

Λίγο τον ένοιαζε αν δραπετεύει η Χάττυ. Μά δεν θ' άφινε ποτέ να τον ξεφύγη η Κάρολ! Αντιπροσώπευε γι' αυτόν 5...

Μυρέδ & Υστορίες

Το πρόβλημα

Δυο ναύτες τσακώθηκαν μία μέρα πάνω στην κουβέντα. Υποστηρίζανε κι' οι δυο πως ο καθένας τους ήταν καλύτερος μαθηματικός από τον άλλο. Για να λύσουν τη διαφορά τους χρειάσθηκε να ζητήσουν την επέμβασι του καπετάνιου τους, για να τους πη τη γνώμη του. Ο καπετάνιος τους πρότεινε να τους δώση ένα πρόβλημα, κι' όποιος από τους δυο το έλυνε γρηγορότερα, θα ήταν ο πιο δυνατός στα μαθηματικά.

Το πρόβλημα ήταν το εξής: «Μία ψαροπούλα έπιασε 200 όκαδες σαρδέλλες. Αν τις πουλήσουν στην αγορά από πέντε χιλιάδες την όκα πόσα λεφτά θα πιάσουν;»

Οι δυο ναύτες πήραν χαρτί και μολύδι και πέρανε με τα μούτρα για να λύσουν το πρόβλημα. 'Αλλά μία ώρα πέρασε και ούτε ο ένας ούτε ο άλλος είχαν καταρρώσει να κάνουν τίποτε. Ο ένας μάλιστα παρακάλεσε τον καπετάνιο να του ξαναπεί το πρόβλημα. Κι' ο καπετάνιος άρχισε πάλι:

— Μία ψαροπούλα έπιασε 200 όκαδες σαρδέλλες. Αν... — Μία στιγμή! τον διέκοψε ο ναύτης. Είπατε σαρδέλλες; — Ναί, απάντησε ο καπετάνιος. — Αι γι' αυτό δεν το βρίσκω! φώναζε ο ναύτης. 'Εγώ τούσην ώρα λογαριάζω για μαριδες!...

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΠΙΔΙΩΚΕΙ ΤΗΝ ΠΛΗΡΗ ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΙΝ ΣΑΣ ΠΑΝΤΟΤΕ ΑΡΧΟΝΤΕΣ ΑΠΟΓΕΙΝΑ

χιλιάδες δολάρια, μια μικρή περιουσία!

Είπε, με το νου του ότι η Χάττυ θαφεύγε, αν την άφηνε ελεύθερη, κι έτσι δεν θαχε πια ν' ασχοληθεί παρά μόνο με την Κάρολ. Μά αυτό ήταν το λάθος του: Δεν ήξερε πως η Χάττυ τον μισούσε θανάσιμα.

Όταν την ξαναπρόσεξε για να τρέξει πίσω απ' την Κάρολ, η Χάττυ σταμάτησε μια στιγμή. Τα δάχτυλά της ψαλούσαν ανάμεσα στα χόρτα, στην άκρη του δρόμου, αναζητώντας μια μεγάλη πέτρα.

Δεν άργησε να τη βρή... Στο μεταξύ, ο Γκάρλαντ είχε ξαναπιάσει την Κάρολ και την τραβούσε προς τ' αυτοκίνητο. Εκείνη ούρλιαζε σαν δαιμονισμένη, δεν μπορούσε όμως να τα βγάλει πέρα μ' έναν άντρα δυνατό. Στο τέλος, απελπίστηκε κι' εγκαταλείφθηκε στην τύχη της.

Ο Γκάρλαντ άνοιξε με μια κλωστή την πόρτα του αυτοκινήτου. Η Χάττυ περίμενε ως

ότου σηκώση στα χέρια τη μισολιπόθυμη Κάρολ. Τον πλησίασε τότε, πατώντας στα νύχια, και τον χτύπησε στο κεφάλι με την πέτρα, μ' όλη της τη δύναμη...

★ Ο φλογερός ήλιος έφηνε τις πορτοκαλιές και το μεγάλο ασπρο στίπτι, χτισμένο πάνω στο ύψωμα.

Ο Τζωρτζ Στάουμ, ο βοηθός του σερίφη, είχε εγκαταβεί στη βεράντα, μ' ένα τσιγάρο στα χείλη.

«Αυτή είναι ζωή! Είλεγε με το νου του. Να φυλάει κανείς σ' ένα τέτοιο μέρος... με μια τόσο όμορφη και φιλόξενη οικοδέσποινα, σαν τη Βέντα Μπάνινγκ!».

Δεν είχε να κάνει τίποτ' άλλο, παρά να καθέται σε μια γωνιά, με το ντουφέκι του στο χέρι, και να χαίρεται τη λιακάδα... Τεμπέλικη ζωή εκατομμυριούχου! Πάντα την όνειρευόταν ο Στάουμ.

Τού είχαν αναθέσει να φυλάει μήπως φανούν οι Σούλλιαν. Μά αυτός ήξερε πως οι Σούλλιαν ήταν ανυπαρκτοί!... Όστόσο, αφού ο Κάμπ πίστευε το αντίθετο και τον είχε διατάξει να καθέται και να κυτάζει γύρω, αυτός δεν είχε λόγο να φέρη αντίρρηση.

Ελπίζε μάλιστα να εξακολουθήσει να πιστεύει ο Κάμπ στο παραμύθι των αδελφών Σούλλιαν. Αυτό θα του επέτρεπε να μείνει εκεί, στην ησυχία του, κάμποσες βδομάδες ή μήνες...

«Ποιος φανταζόταν ποτέ πως ένας άνθρωπος εξοπλισμένος με Μάγκκαρθ θαπεφτε σε τέτοια γκάφα; συλλογιζόταν ο Στάουμ, τεντώνοντας τα πόδια του και κουνώντας το κεφάλι του. Αυτό αποδεικνύει ότι μπορεί κανένας να γελαστή κάπου - κάπου».

Δεν θαμενε ωστόσο ξαπλωμένος μακαριώτατα στην πολυθρόνα του, αν μπορούσε να δει τους Σούλλιαν!... Βρίσκονταν από μισή ώρα 200 μέτρα μακριά του, χωμένοι μέσα στα ψηλά χόρτα, παραμονεύοντας με προσοχή κάθε κίνηση γύρω απ' το μεγάλο στίπτι.

— Πιστεύω να βρίσκεται εκεί ο Λάρσον, είπε ο Μάξ, κινώντας μόλις το λεπτά του χείλια. Άλλοιώς γιατί θα φυλάγαν έτσι το στίπτι;

— Τί σκοπεύεις να κάνης; ρώτησε ο Φράνκ, λίγο ανήσυχος.

Ο ήλιος τον χτυπούσε στην πλάτη κι' είχε διψάσει.

— Θα μείνω εδώ, απάντησε ο Μάξ. Θέλω να εξακριβώσω πόσους άντρες έχουν στη διάθεσί τους.

Μέσα στο μεγάλο και δροσερό στίπτι, ο Μάγκκαρθ μισοκοιμόταν σ' ένα ντιβάνι, μ' ένα ποτήρι στο χέρι. Η Βέντα μπήκε, χαμογελαστή, και τον πλησίασε.

— Ά, εδώ είσαι; του είπε. Δεν ελπίζα να σε δω σήμερα το πρωί.

— Σκέφθηκα ναρθώ για να μάθω πως πάει ο τραυματίας. Η νοσοκόμα μου είπε ότι πέρασε καλή νύχτα.

— Πηγαίνει καλύτερα, απάντησε η Βέντα. Καμιά είδηση από τη μικρή Σούφολντ;

— Όχι ακόμη. Ούτε κι' απ' τους Σούλλιαν.

— Ο Στάουμ δεν πιστεύει πως υπάρχουν Σούλλιαν, είπε η Βέντα ενώ καθόταν δίπλα στο Μάγκκαρθ.

— Αυτός δεν πιστεύει ποτέ του τίποτα. Ο' άλλος όμως

γνώμη, αν κάνουν την εμφάνισή τους κάπου εδώ... πράγμα που ελπίζω να μη συμβή!

Τη στιγμή εκείνη, κουδούνισε το τηλέφωνο στο χώλλ, κι' άμέσως κατόπιν βούισε μια τηλεφωνική συσκευή που βρισκόταν κοντά στο Μάγκκαρθ: η καμαριέρα την είχε συνδέσει με τη γραμμή του τηλεφώνου.

— Για σένα είναι, αγόρι μου, είπε η Βέντα δίνοντας τ' ακουστικό στο ρεπόρτερ.

Ήταν ο Κάμπ. Ο Μάγκκαρθ άκουσε την είδηση που του ανακοίνωσε, κουνώντας το κεφάλι του επιδοκιμαστικά.

— Καλά, έρχομαι άμέσως, είπε στο τέλος. Ευχαριστώ πολύ.

Κι' όφισε στη θέση του τ' ακουστικό.

— Τί συμβαίνει πάλι, ρώτησε η Βέντα. Φύγετε πάντα τη στιγμή που νομίζω πως θα σ' έχω λίγο δικό μου!

— Τόσκασε κι' άλλη τρελλή, εξήγησε ο Μάγκκαρθ με αδιάσπαστο ύφος. Την είχαν παραλα-

βει απ' το Κίνστον, για να την πάνε στο Γκλένδωι, χτες το βράδυ. Κατάφερε όμως να σκοτώσει το φύλακα της και να ξεφανώσει. Ψάχνουν τώρα να τη βρουν. Ο σερίφης σκέφθηκε πως μπορεί να μ' ενδιαφέρει αυτό... Τί να κάνω, πρέπει να κερδίσω το ψωμί μου... Θα ξανάρθω απόψε, αν δεν έχω άλλη δουλειά. Θα σ' ευχαριστήσω αυτό, κορίτσα μου;

— Έτσι μου φαίνεται, απάντησε η Βέντα, αγκαλιάζοντας τον απ' τη μέση και τραβώντας τον προς τη βεράντα.

— Πώς τα περνάτε; ρώτησε ο Μάγκκαρθ το Στάουμ.

Εκείνος άνοιξε το ένα μάτι, κούνησε το κεφάλι κι' απάντησε:

— Περιφημία! Μακάρι να μ' άφιναν για πάντα εδώ!

— Φροντίστε όμως να μην κοιμηθήτε. Σας έχουν στείλει να φυλάτε για τους Σούλλιαν.

— Ναί, ναι, φυλάω, έννοια σας! φώναξε γελώντας ο Στάουμ.

— Πιστεύεις σοβαρά πως θαρθούν; ρώτησε η Βέντα το ρεπόρτερ, τη στιγμή που ανέβαινε στ' αυτοκίνητό του.

— Δεν το ξέρω... πρέπει όμως να πάρουμε όλες τις προφυλάξεις μας. Η γνώμη μου είναι πως έχουν φύγει μάλλον απ' την περιφέρειά μας... Όρεβουάρ γι' απόψε, μικρούλα μου!

Οι Σούλλιαν τον κούταξαν που έφευγε. Ύστερα ο Φράνκ περιεργάστηκε τη Βέντα με τα καλικά που είχε μαζί του.

— Περιφημο κομμάτι! μουρμούρισε. Μπορεί να τρελλάνη και άγιο!

Ο Μάξ πήρε μια μπουκάλα με λεμονάδα, την ξεβούλωσε κι' ήπιε μια γουλιά. Την έδωσε ύστερα στο σύντροφό του, λέγοντάς του:

— Όλο στίς γυναίκες τόχεις το μυαλό σου!

— Υπάρχει καλλίτερο πράμα; απάντησε ο Φράνκ. Για πές μου τώρα, σκοπεύεις να σκοτώσης το Λάρσον;

— Ναί, αν τον βρώ εκεί μέσα, δήλωσε ήσυχος ο Μάξ. Πρέπει να τον σκοτώσω... έκτος αν έχης διάθεσι να μουχλιάσης μέσα σ' ένα κελλί, ακούγοντας να στήνουν την κρεμάλα για την όφεντιά σου!

Ο Φράνκ χλώμιασε λίγο και πρόφερε μ' υπόκωφη φωνή:

— Έπειτα απ' αυτή την ιστορία, καλά θα κάνουμε ν' αποτραβηχτούμε πι'.

— Έχουμε αρκετό παραδάκι. Γιατί να κινδυνεύουμε ακόμη;

Ο Μάξ χαμογέλασε ελαφρά. Περίμενε, τον τελευταίο καιρό, αυτή την πρόταση του Φράνκ.

— Μά δεν είμαστε ακόμη έτοιμοι για να πάρουμε σύνταξη, παρατήρησε.

— Εγώ είμαι! είπε ο Φράνκ. Ναι, μα την πίστι μου!

Σώπασαν για πολλή ώρα.

— Ύστερα ο Μάξ είπε ήσυχος: — Εγώ κανόνισα τη δουλειά μας, έχω την έβαλα μπροστά, κι' εγώ θ' αποφασίσω ποτέ θά-νε καιρός να τη σταματήσουμε.

Ο Φράνκ δεν απάντησε. Κούταξε μόνο το βοηθό του σερίφη, ξαπλωμένο στην πολυθρόνα του, και μια σύσπαι πέρασε απ' τη φυσιολογική του.

— Δεν ήρθε ακόμη η ώρα, πρόσθεσε ο Μάξ.

★

Ο Μάγκκαρθ σιγοσφύριζε άναμεσα στα δόντια του καθώς δούλευε τ' αυτοκίνητό του στο έργο που κατέβαινε πρὸς

τὸ 'Ακρωτήριο τοῦ Μπάτη. Εἰς σκεφτὴ ξαφνικά ὅτι, ἀν γίνονταν ἐπιστάτης τῆς πορτοκαλεοφυτείας τῆς Βέντας, θὰ μπορούσε νὰ κατοικήσῃ στὸ σπῆ-τι τῆς, καὶ νὰ μὲν μονίμως κοντὰ τῆς, διατηρῶντας συγχρόνως τὴν ἐλευθερίᾳ του.

Δὲν εἶχε ἰδέα ἀπ' αὐτὴ τὴ δουλειά, μὰ δὲν ἐπείραζε. Ἡ Βέντα τὴν ἤξερε στὴν ἐντέλεια καὶ θὰ τὸν ἀναπλήρωνε! Αὐτὸς θὰ καθάλλικε ἕνα ὥραίο ἄσπρο ἄλογο καὶ θὰ γύριζε ἐδῶ κι' ἐκεῖ, γιὰ νὰ ἐπιβλέπῃ τοὺς ἐργάτες.

Αὐτὴ ἡ θέσι τοῦ ταίριαζε. Κι' ἦταν βέβαιος ὅτι ἡ Βέντα δὲν θὰ τοῦλεγε ὀχι...

Θὰ τὴν ἀνακοίνωνε τὸ σχέδιό του, ἀφοῦ πρώτα εὗρισκε τὴν Κάρολ Σούφολντ καὶ τῆς ἐξασφάλιζε τὴν παρουσίᾳ τῆς.

Μὰ τὸ σπουδαιότερο ἦταν νὰ τὴ βρῇ! Ἐννέα μέρες τώρα ἦταν ἐλεύθερη, κι' εἰλείπαν πέντε μέρες ἀκόμη γιὰ ν' ἀποκτήσῃ τὸ δικαίωμα νὰ πάσῃ τὴν ἐλευθερίᾳ τῆς καὶ τὰ λεφτὰ τῆς μαζί!

Ο Μάγκκαρθ γαμογέλασε, στὴ σκεψὶ ὅτι ὁ Χάρτιμαν θὰ δάγκωνε τώρα τὶς γροθιές του ἀπ' τὴν ἀγωνία...

Ξαφνικά, φρενάρισε ἀπὸτομα, τόσο ποῦ τ' αὐτοκίνητό του ντεραπίρισε καὶ σταμάτησε στὸ χείλος τοῦ χαντακιῦ, δίπλα στὸ δρόμο.

Ἐμεινε γιὰ λίγο σὰν ἀπολιθωμένος, μὴ μπορῶντας νὰ πιστέψῃ στὰ μάτια του... Ὑστερὰ ἐμπήξε μὴ φωνὴ πνιγμένη, ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου... κι' ἔτρεξε πρὸς τὴν Κάρολ, ποῦ προχωροῦσε τρεκλίζοντας πρὸς τὸ μέρος του, ἀναμαλλισμένη, ἐξαντλημένη, κουρελιασμένη!

Τὴν ἄρπαξε ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ τὴ βοήθησε νὰ περπατήσῃ, λέγοντάς τῃ:

— Μὴ μιλάτε! Ἡσυχάστε... Σωθήκατε τώρα!

— Ο Στέβ... μουρμούρισε ἐκείνη μὲ κόπο. Ποῦ εἶνε ὁ Στέβ; Τί κάνει; Πέστε μου, γιὰ τὸ Θεό!

— Καλὰ πηγαίνει, ἀπάντησε ὁ Μάγκκαρθ, ἐγκαθιστώντας τὴν μέσα στ' αὐτοκίνητο. Εἶνε ἀκόμα στὸ κρεβάτι, ἀλλὰ ἐκτός κινδύνου. Θὰ σὰς πάω κοντὰ του, τώρα ἀμέσως!

Ἡ Κάρολ ἄρχισε νὰ κλαίῃ ἀπὸ χαρά.

— Δὲν ἐλπίζα νὰ τὸν ξαναδῶ! εἶπε, ἀκουμπώντας τὸ κεφάλι τῆς στὰ μαξιλάρια τοῦ αὐτοκινήτου. Καὶ θάταν τόσο φορτικό, αὐτό!...

Ο Μάγκκαρθ ἔκαμε στροφὴ μὲ τ' αὐτοκίνητό του καὶ ἐξα-νέβηκε ὀλοταχὺς τὸ δρόμο πρὸς τὸ σπῆτι τοῦ Γκράς Χιλ.

★

Τὴν ἴδια μέρα, κατὰ τὴ 1 μετὰ τὸ μεσημέρι, ἐπίασαν τὴ Χάττυ Σάμερς, καθὼς ἐβγαίνει ἀπὸ ἕνα μπάρ, στὴν περιοχὴ τοῦ 'Ακρωτηρίου τοῦ Μπάτη.

Εἶχε πάντα ἰδιαιτέρη ἀγάπη γιὰ τὸ ρούμι, καὶ τὴν εἶχε ἱκανοποιήσει μὲ τὰ λεφτὰ ποῦ

βόηκε πάνω στὸ πτώμα τοῦ Σάμ Γκάρλαντ.

Ἦταν ἐξαιρετικὰ εὐδιάθετη καὶ γελαστή, ὅταν τὴ σταμάτησαν οἱ ἀστυνομικοί. Τόσος ἐδείξε τὴ μεγάλη ματωμένη πέτρα, μὲ τὴν ὁποία εἶχε πολτοποιήσει τὸ κεφάλι τοῦ θυμῶτός τῆς.

Ἐνθουσιασμένη γιὰ τὸν ὅτι ἀντικείμενο τῆς γενικῆς περιεργίας, ἔρριχνε θριαμβευτικὲς ματιές στὸ πλῆθος, ποῦ εἶχε παγώσει ἀπὸ φόβη.

Ο δόκτωρ Τράνερ, μὲ τὴ βοήθεια δυὸ νοσοκόμων, τὴν ἐσπρωξε ἐξέσῃ στὸ κλειστὸ αὐτοκίνητο ποῦ περιμενε καὶ τῆς φόρεσαν τὸ ζουρλομανδύα.

Ο σερίφης Κάμπ ἀναήλτοῦσε τοῦ κάκου τοῦ Μάγκκαρθ.

— Αὐτὸ τὸ παιδί δὲν βρίσκειται ποτέ, ὅταν τὸ χρειάζεσαι! παραπονέθηκε σ' ἕνα βοηθό του. Θάθελα τόσο πολὺ νὰ με φωτογράφιζε τὴ στιγμή ποῦ πῆγαν τὴν τρελλή! Ποῦ διάβολο ἔχει χαθῇ;

Ο δόκτωρ Τράνερ κατέβηκε ἀπ' τὸ νοσοκομειακὸ αὐτοκίνητο καὶ πλησίασε τὸ σερίφη. Τὰ μάτια του ἔλαμπαν.

— Ἐμαθα ἀπ' τὴν ἄρρωστή μου, τοῦ εἶπε, ὅτι ὁ Γκάρλαντ εἶχε περιμαζέψει τὴν Κάρολ Σούφολντ, μερικὰ χιλιόμετρα μακριὰ ἀπ' τὸ 'Ακρωτήριο τοῦ Μπάτη. Γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὴν Κάρολ νὰ τὸ σκάσῃ, σκότωσε ἡ ἄλλη τὸ δυστυχὲ Γκάρλαντ.

Ο Κάμπ ταρσάθηκε.

— Ἐρεῖ τὴ λέει αὐτὴ ἡ γυναίκα; ρώτησε.

— Μοῦ περιέγραψε τὴν Κάρολ Σούφολντ μὲ ἀκριβεία καὶ μὲ λεπτομέρειες... Φαίνεται πὼς ἡ κοπέλλα αὐτὴ ἤθελε μὲ

κάθε τρόπο νὰ γυρίσῃ στὸ 'Ακρωτήριο τοῦ Μπάτη.

Ο Κάμπ ἐσπρωξε πρὸς τὰ πίσω τὸ καπέλλο του κι' ἐξέσυσε τὸ κεφάλι του.

— Καλὰ, εἶπε, θὰ φροντίσω ἀμέσως.

Καθὼς ἔκανε νὰ φύγῃ, ἔφα-σε ὁ Σάιμον Χάρτιμαν, μὲ μιὰ ἀστροφερὴ Καντιλλάκ.

— Νὰ ὁ κ. Χάρτιμαν, εἶπε ὁ γιὰτρός σκυθρωπάζοντας. Τὸν ξέρετε;

— Καὶ βέβαια τὸν ξέρω! μουρμούρισε ὁ σερίφης.

Ο Χάρτιμαν τοὺς πλησίασε καὶ τοὺς εἶπε, δίχως προλόγους:

— Ἐμαθα πὼς πιάσατε μιὰ τρελλή. Ἡ Κάρολ εἶνε;

— Όχι, δυστυχῶς, ἀπάντησε ὁ Τράνερ. Εἶνε μιὰ ἄλλη ἀπ' τὶς ἄρρωστες μου.

— Φαίνεται πὼς τῶχει ἡ κλινικὴ σας νὰ τὸ σκάσουν ὅλες οἱ ἄρρωστες! γκρίνιασε ὁ Χάρτιμαν, γεμάτος θυμὸ κι' ἀγανάκτησι. Πότε ἐλπίσετε νὰ ξαναδρῆτε τὴν κηδεμονευομένη μου;

— Μάθαμε ὅτι γύρισε στὸ 'Ακρωτήριο τοῦ Μπάτη. Ο σερίφης θὰ ὀργανώσῃ μιὰ καινούργια ἐρευνά.

Ο Χάρτιμαν κούταξε τὸν Κάμπ μὲ περιφρόνησι.

— Ὡς τώρα, δὲν βγῆκε τίποτ' ἀπ' τὶς ἐρευνές σας, τοῦ εἶπε ξερά. Γιὰ πέστε μου, ποῦ βρίσκεται... αὐτὸς ὁ Στέβ Λάρσον;

— Ὡς στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Ουάλτονδιλ, ἀπάντησε ἀόριστα ὁ σερίφης. Γιατὶ ρωτᾷ;

— Ἀπ' ὅσα ἔμαθα ἀπ' τὴν κυρία Φλεμινγκ, φαίνεται πὼς

τὸν ἔχει — ἐρωτεύθῃ ἡ Κάρολ. Μπορεῖ λοιπὸν νὰ ζητήσῃ νὰ τὸν ξαναδῇ. Δὲν θὰ κάνατε σχήμα νὰ βάλετε ἕναν ἄνθρωπο σας νὰ φυλάῃ τὸ νοσοκομεῖο...

— Δὲν εἶνε κακὴ ἰδέα... εἶπε ὁ Κάμπ, χαϊδεύοντας τὸ μουστάκι του.

— Μόνο ποῦ δὲν σὰς κατέβηκε ἐξέσῃ! γαγγίσε ὁ Χάρτιμαν. Τόσες μέρες τώρα, θάπρεπε νάχετε βρῇ αὐτὴ τὴ μικρή! Βάλετε λοιπὸν τοὺς ἑ-τρεις σας σὲ δουλειά! Πρέπει ἀπαραίτητως νὰ τὴν ξαναβρῆτε μέσα στὴ βδομάδα! Ἀλλοίως θὰ τὸ πληρώσετε ἀκριβὰ!

Γύρισε στὸν Τράνερ καὶ πρόσθεσε:

— Ἐλάτε μαζί μου, γιὰτρέ. Ἐγὼ νὰ σὰς μιλῶ.

Ο σερίφης τοὺς κούταξε ν' ἀπομακρύνωνται. Ἐβγαλε ὕστερὰ τὸ καπέλλο του κι' ἐκ-κλείσε τὸ μᾶτι στὸ βοηθό τοῦ.

— Καθουρδίζεται ὁ φίλος! μουρμούρισε. Δὲν εἶχε ἀδικο ὁ Μάγκκαρθ!...

— Πρέπει νὰ πάω στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Ουάλτονδιλ; ρώτησε ὁ βοηθός.

Ο Κάμπ κούνησε τὸ κεφάλι του κι' ἀπάντησε:

— Όχι. Δὲν πιστεύω ἄλλωστε νὰ βρισκται ἐκεῖ ὁ Λάρσον...

Ξανακλείσε πονηρὰ τὸ μᾶτι καὶ τρέβησε ὕστερὰ γιὰ τὸ γραφεῖο του.

★

— Τὴ βρῖσκα ἀξιολάτρευτη! εἶπε ἡ Βέντα, μπαίνοντας στὸ σαλόνκι ὅπου βρισκόταν ὁ Μάγκκαρθ. Εἶχε πάει νὰ δῇ μιὰ στιγμή τὸ Στέβ, ποῦ κοιμόταν. Καὶ πῆρε τὸ πρόσωπό τῆς μιὰ τέτοια ὑπέροχη ἐκφραση, καθὼς τὸν κούταζε!...

— Ἐλπίζω νάμαι ἐγὼ ἰκανὴ νὰ σὲ κυττάζω ἐτσι, ἀν ποτέ ἀρρωστήσης!...

— Κι' ἐγὼ ἐλπίζω νάμαι τόσο ἄρρωστος, ὥστε νὰ μὴ μπορῶ νὰ ἐκτίμησῃ τὴν ἀφύσισή σου!... Πές μου τώρα, τί γίνεται ἡ Κάρολ;

— Πέρασε ὥρες φριχτές. Πιστεύω ὅμως ὅτι, ἀφοῦ ξεκουραστή, θὰ συνέλθῃ... Δώσε μου νὰ πῶ κάτι. Μ' ἔχει ἀναστατώσει ὅλη αὐτὴ ἡ ιστορία.

— Τί κάνει τώρα; ρώτησε ὁ Μάγκκαρθ, ἐτοιμάζοντας ἕνα ποτήρι οὔτσου.

— Παίρνει τὸ μπάνιο τῆς. Δὲν θάπρεπε νὰ τὴν ἐξετάσῃ ὁ δόκτωρ Κάμπ; Μπορεῖ νὰ τῆς δώσῃ κάτι γιὰ νὰ κοιμηθῇ.

— Δὲν τὴν χρειάζεται τίποτε! Μπορεῖ νὰ τὴν τρομάξουν καὶ νὰ τῆς προκαλέσουν καινὴ καίνουργια κρίσι.

— Εἶμαι βέβαια πὼς δὲν ἔχει τίποτε, εἶπε ἡ Βέντα. Τώρα ποῦ τῆς μίλησα, συμφωνῶ κι' ἐγὼ μαζί σου. Εἶνε λογικὴ καὶ βυαλωμένη ὅπως ἐσύ κι' ἐγώ... Καὶ τόσο ἀξιολάτρευτη!...

— Καλλίτερα βέβαια νὰ τὴν προσέχουμε... Μὰ εἶμαι σύμφωνος μαζί σου: Δὲν τὴ θεωρῶ καθόλου ἐπικίνδυνη!

Καθὼς ἔπινα ὁ Φίλ τὸ οὐί-

ΠΛΟΥΝΤΑΙ ΚΑΙ ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ ΜΗΧΑΝΑΙ ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΟΣ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ

Με ἱκανοποίησιν καὶ ὑπερηφάνειαν προσφέρουν τὴν τελευταίαν μηχανὴν μανταρίσματος καλὴν V.E.L.O.X.

Τὰ μεγαλύτερα ἐργοστάσια τῆς Ἀμερικῆς κατασκευάζουν καλὰς ΜΕΚΑΝΕΣ ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΟΣ BURLINGTON, CHAD-BURN, NATIONAL HOSIERY MILLS κ.λ.π. κ.λ.π. μεταχειρίζονται ἐπιτυχῶς τὴν μηχανὴν V.E.L.O.X.

ΟΥΔΕΝ ΙΧΝΟΣ ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΟΣ ΦΑΙΝΕΤΑΙ

Ζητήσατε νὰ σὰς δώσωμεν τὰς διευθύνσεις τῶν πελατῶν μας ποὺ τὰς μεταχειρίζονται ἐπιτυχῶς. ΑΝΤΑΛΛΑΚΤΙΚΑ ἐξασφαλισμένα διὰ 10 ἔτη.

ΑΜΕΣΟΣ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ
ΘΩΜΑΣ ΜΠΙΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΝΙΚΗΣ 46. Τηλ. 22-711.
ΑΘΗΝΑΙ

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

Με τὰ τελευταία σύγχρονα μέσα στοῦ

Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ἀγ. Κωνσταντίνου 12

γνωστοῦ γιὰ τὶς ΦΑΡΔΕΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ. Τὸ κατ'ἐξοχήν μας ἀνεκρίνισθ ΡΙ-ΖΙΚΩΣ καὶ ἐπλουτίσθη με τὰ τελευταία μέσα καὶ ΣΥΓΧΡΟΝΑ μηχανήματα:

Επισκεφθῆτε μας καὶ θὰ εὕρητε ἐκεῖνο ποὺ θὰ σὰς ἐνθουσιάσῃ.

ΒΑΦΑΙ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

Εἰς φακέλλους

RIDA

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ

ΚΑΡΟΛΗ 4 ΤΗΛ 26/123

Πλένετε καὶ βεῖς
τὰ δόντια σας με
ΚΟΛΥΝΟΣ ἢ
διάδημος ἡθοποιός
ΝΤΟΡΙΣ ΝΤΕΙ

- ★ Καθαρίζει καλλίτερα
- ★ Προλαμβάνει τὴν καταστοφὴν τῶν
- ★ Ἀρσίζει τὸ στόμα

Γεν. Ἀντ.
Δ.ΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

ΚΟΠΤΙΚΗ — Ρ

σκυ, ή Βέντα τόν κύτταζε πάνω απ' το χέλος του ποτηριού της.

— Μου φαίνεται πως έχεις κάποια σκέψη... του είπε. Τι συμβαίνει;

— Η Κάρολ μου είπε ότι οι Σούλλιαν έφυγαν χτες το βράδυ για το Άκρωτήριο του Μπά-τη, με το σκοπό ν' αποτελειώσουν το Λάρσον. Πως τα κατάφεραν άραγε να γλυστρήσουν ανάμεσα στο δίχτυ που είχε στήσει ο Κάμπ; Οί αστυνομικοί φύλαγαν όλους τους δρόμους...

— Δεν μπορεί πάντως να ξέρουν οι Σούλλιαν ότι βρίσκεται εδώ ο Στέβ. Δεν πιστεύω να σ' άνησυχί, αυτή η είδηση...

— Κι' όμως... αυτό ακριβώς μ' άνησυχεί! απάντησε ο Μάγκαρθ, γεμίζοντας και δεύτερο ποτήρι. Δεν πιστεύω ναρθούν ως εδώ... Όποιοδήποτε, δεν πρέπει να τους υποτιμούμε!...

— Ήπια, άφισε το ποτήρι δίπλα του και πρόσθεσε :

— Ίσως κόλλησα κι' εγώ την αρρώστια σου : έγινε ευρικός!... Θα πάω να πω δυο λόγια στο Στάουμ, Καλά θα κάνουν, αυτός κι' οι άντρες του, να πάρουν το πράγμα στα σοβαρά και νάχουν τα μάτια τους τέσσερα.

Τη στιγμή εκείνη, χτύπησε το τηλέφωνο.

— Για σένα, θάνε, είπε ή Βέντα. Ξέρει, φαίνεται, όλος ο κόσμος, ότι συζούμε παράνομα!

Και στοιχηματίζω πως σκάζουν όλοι απ' τη ζήλεια τους! απάντησε ο ρεπόρτερ χαμογελώντας, καθώς έπαιρνε τ' ακουστικό.

Τηλέφωνε ο σερίφης.

— Γιατί δεν ήρθατε, όταν σας ζήτησα; του παραπονέθηκε. Θα τραβούσατε μια περίφημη φωτογραφία!

— Έχω σπουδαιότερες δουλειές να κάνω, απ' το να χαλάω τις πλάκες μου για την άφεντιά σας! απάντησε ο Μάγκαρθ. Τι καινούργιο;

— Έμαθα κάτι για τη Σού-φολντ. Φαίνεται πως γύρισε στην περιοχή μας.

Κι' ο Κάμπ διηγήθηκε όσα είχε πη στον Τράνερ ή Χάττυ Σάμερς.

— Ο Χάρτμαν, πρόσθεσε, είχε της γνώμης πως θα προσπαθήσει να ξαναβρεί το Λάρσον.

— Τι σκοπεύετε λοιπόν να κάμνετε;

— Θα ξαναρχίσουμε τις έρευνές μας. Σκέφθηκα να σας προειδοποιήσω, για την περί-

πτώσει που θάκανε την εμφάνισή της εκεί πάνω.

— Εννοία σας, ξέρω τι πρέπει να κάνω.

— Χρειάζεσθε πάντα τους άντρες μου;

— Θέλει ρώτημα; Τους χρειάζομαι ως ότου ο Λάρσον θάνε σε κατάσταση να δώση την κατάθεσή του.

— Οκέ! Αυτό μου φέρνει δυσκολίες στη δουλειά μου... Μά όλοι αδιαφορούν για μένα!

— Εγώ πρώτος! είπε ο Μάγκαρθ, πρίν κλείση το τηλέφωνο.

— Τι σε ήθελε πάλι; τον ρώτησε ή Βέντα. Κανένας καινούργιος μπλάς;

— Όχι. Φαίνεται πως του άρέσει ή φωνή μου! Θάκανες καλά τώρα να πäs να δης τί γίνεται ή Κάρολ. Εγώ έχω να μιλήσω με το Στάουμ.

Οι Σούλλιαν είδαν απ' την κρύπτη τους το Μάγκαρθ να βγαίνει στη βεράντα και να κάθεται δίπλα στο βοηθό του σερίφη.

Ο Μάξ ήταν βέβαιος πια ότι ο Στέβ βρισκόταν στο σπίτι εκείνο. Ήξερε μάλιστα και το δωμάτιό του, γιατί είχε δη να περνάει και να ξαναπερνάει μια νοσοκόμα μπροστά σ' ένα παράθυρο του πρώτου πατώματος.

Μ' όλο που παραμόνευαν όμως συνεχώς, δεν είχαν δη τον έρχομό του Μάγκαρθ με την Κάρολ. Θέλοντας να κρατήσει μυστική απ' το Στάουμ και τους άντρες του την παρουσία της κοπέλλας, ο ρεπόρτερ της είχε υποδείξει να μη απ' την άλλη άκρη της φυτείας και να φτάση στο σπίτι άθεατη, από ένα λιγούσχαστο μονοπάτι.

**ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ**
ΕΛΒΕΤΙΚΑ ΚΑΙ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
Αρίστης Τέχνης Δ. ΓΑΒΡΙ-
ΛΑΚΗΣ. Πανεπιστήμιο 61.
1ος όροφος, παραπλεύρως
κινηματογράφου «Μοντιάλ»
Τηλ. 28-407

**ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ
PARIS ΦΑΙΔΡΑΣ**
Αντιπροσωπεία Παρι-
ζών Σχολίων ΝΑΡΟΛΙΤΑΝΟ
ΔΙΠΛΩΜ. ΠΑΡΙΣΙΩΝ
ΣΤΑΔΙΟΥ 56 Αθήναι
ΑΛΙΠΕΔΟΥ 4 Πειραιεύς

Η πολυετής πείρα μας
στην **ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ**
είναι η καλύτερη διαπίστωση
διά την ταχεία & τέλεια έμ-
θησι, όσο και διά το πεπιο χρο-
νίο που θα αποπληρώτε.

ΠΛΑΤ. ΣΥΝΤΟ-
ΤΟΣ
ΕΡΜΟΥ
ΑΡΓΕΝΤΙΝΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ 18
ΠΡΩΗΝ ΒΟΥΛΗΣ
ΚΟΠΤΙΚΗ
ΡΑΠΤΙΚΗ

**Δ ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ
Χ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ**
ΑΡΓΕΝΤΙΝΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ 18 (ΠΡΩΗΝ ΒΟΥΛΗΣ) ΤΗΛ. 23-662

— Μόλις νυχτώση, θα προχωρήσουμε... είπε ο Μάξ, ξεπλωμένος μέσα στα χορτά. Θα ξεφορτωθούμε εύκολα τους φύλακες.

— Θα τους σκοτώσουμε δηλαδή; ρώτησε ο Φράνκ.

— Έξαρτάται... Πρέπει όμως να ξεκαθαρίσουμε αυτή την ιστορία, αλλιώς μπορεί να νάνε ή τελευταία μας περιπέτεια!

— Πάμε τώρα να φάμε κάτι. Το στομάχι μου διαμαρτύρεται...

Η Κάρολ ξύπνησε όταν είχε αρχίσει πια να βραδυάζη. Ανακάθισε μ' ένα πηδύμα στο κρεβάτι της και την κυρίεψε ένας αδικαιολόγητος φόβος.

Για ένα - δυο λεπτά, ήταν νύκτα και θυμήθη που βρισκόταν. Κύτταξε το πλούσια επιπλωμένο δωμάτιο με ματιά ρολή και τρομαγμένη.

Ύστερα ξαναγύρισε ή μνήμη της. Η σκέψη της γύρισε στο Στέβ. Αναστέναξε μ' ανακούφισι και ξαπλώθηκε πάλι στο μεγάλο κι άνετο κρεβάτι.

Είχε κάμει ό,τι ήταν δυνατόν για το Στέβ. Τώρα πια δεν κινδύνευε, ο αγαπημένος της, ήταν όμως πολύ αδύνατος ακόμη. Η Κάρολ έλπιζε πως θα την αναγνώριζε όταν θα την ξανάβλεπε, και πως ή παρουσία της θα επέταχνε την τελεία θεραπεία του.

Όσοσο, έτσι που ήταν τώρα ξαπλωμένη, για να ξεκουραστή, ένοιωθε πάλι τον ακατονώμαστο εκείνο φόβο να σφίγη την καρδιά της, σαν προμήνυμα κινδύνου. Μά έλεγε με το νου της πως δεν μπορούσε να υπάρχη κίνδυνος. Ο Μάγκαρθ την είχε διαβεβαιώσει ότι οι Σούλλιαν δεν θ' αναζητούσαν

ποτέ αυτήν και το Λάρσον στο μεγάλο εκείνο και άνετο σπίτι. Της είχε εξηγήσει επίσης ότι το φύλαγαν αστυνομικοί, μέρα και νύχτα.

Μά ο φόβος που της είχαν εμπνεύσει οι Σούλλιαν, ήταν τόσο μεγάλος, ώστε της φαινόταν πως είχαν κάποια δύναμη υπερφυσική...

Έμεινε λίγη ώρα κυττάζοντας απ' το παράθυρο τον ούρα-νό που σκοτεινιάζε. Ύστερα σηκώθηκε απότομα, φόρεσε μια ρόμπα που της είχε δανείσει ή Βέντα, και πήγε ως το παρά-

Η μεγάλη πορτοκαλεοφυτεία απλωνόταν μπροστά στα μάτια της. Οι κορυφές των δέντρων σχημάτιζαν ένα σκούρο χαλί. Τα χρυσόχρωμα φρούτα δεν έακρινόνταν πια, στο μισοσκόταδο.

Κάτω απ' αυτήν βρισκόταν ή μεγάλη βεράντα του σπιτιού, όπου πηγαίνονταν ένας αστυνομικός, με το τσιφτεκι στο χέρι. Μια σκάλα κατέβαινε απ' αυτήν στον κήπο, που έφτανε ως τη φυτεία.

Η Κάρολ κύτταζε απ' το παράθυρο, με το φόβο στην καρδιά, περιμένοντας κ'θε στιγμή ή συμβή κάτι που της φαινόταν αναπόφευκτο!...

Ξαφνικά άνοιξε ή πόρτα και μπήκε ή Βέντα.

— Ά, ευπνήσατε; της είπε. Θέλετε ν' ανάψω φώς, ή προτιμάτε να μείνετε στα σκοτεινά;

— Όχι, μην ανάβετε, σας παρακαλώ... απάντησε ή Κάρολ, με τα μάτια καρφωμένα στο σκοτάδι που πυκνωνε.

— Σας τρώαζε τίποτε; τη ρώτησε μαλακά ή Βέντα, πηγαίνοντας κοντά της.

— Ο κίνδυνος βρίσκεται εδώ, απ' έξω! πρόφερε εκείνη, ακίνητη σαν άγαλμα.

— Να φωνάξω το Φίλ; πρότεινε ή Βέντα, ανήσυχη. Να τον στείλω να δη...

Η Κάρολ τη διέκοψε, απράζοντάς της το μπράτσο.

— Κυττάτε! φώναξε, τρέμοντας σύγκορμη. Βλέπετε, εκεί κάτω, κοντά στα δέντρα!...

Η Βέντα έψαξε με τα μάτια της το σκοτάδι. Δεν διέκρινε τίποτε. Δεν άκουγόταν ο παραμικρός θόρυβος. Ακόμη και το αεράκι είχε πέσει.

— Δεν είναι τίποτε, είπε καθησυχαστικά ή Βέντα. Έλάτε, να κατεβούμε κάτω. Είναι πιο καλά...

— Οί Σούλλιαν!... τραύλι-σε ή Κάρολ. Είναι εκεί, έξω... είμαι βεβαία!

— Θα ειδοποιήσω το Φίλ, είπε ή Βέντα όσο πιο ήσυχα μπορούσε. Ντυθήτε τώρα. Σας έχω φέρι ρούχα. Πιστεύω να σας πηγαίνουν καλά... Μην λη-γείτε!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΧΕΣ : Η συνέχεια.

**Σχολικά
ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΕΙΔΗ**
ΣΤΟ ΝΕΟ ΜΕΓΑΛΟ
ΒΙΒΛΙΟΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟ
Ο ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ,
ΣΤΑΔΙΟΥ 41
ΤΑΧΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΤΟΣ
ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΙΣ
ΧΑΜΗΛΕΣ ΤΙ ΕΣ

**ΑΝΩΤΕΡΑ
ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟ-
ΛΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ ΚΑΙ
ΤΕΧΝΙΚΩΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟ-
ΓΡΑΦΟΥ**
Νοταρά 15, τηλ. 62-515
ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ
ΚΡΑΤΟΥΣ
Έγγραφα από 20 Σ/δρίου

ΚΟΠΤΙΚΗ — ΡΑΠΤΙΚΗ
με νέα μέθοδο
ΕΛ. ΖΙΩΓΑ
Πετράκη 26 (Μητρόπολις)
Τηλέφωνον 33 - 643.
Πλήρες Οικότροφείον.
Παραρτήματα :
Χανιά (Τσουδερών 35).
Ιωάννινα (Μπότσαρη 14).

Οι Πρωτοεργασίες της Εφταλίας

Γινάτια

Ντουμανισμένη με τον άντρα της η Εφταλία ήλεγε το μεράκι και το γιανγκίνι πουχε μέσα στα τζιγέρια της:

— Τι να σου πω, κουμπάρε μου, ο Νικολάκης, μου κάνει σκέρτσες, και κόνες, Είπε ανταγιάντιστος. 'Αχ! θυμάμαι στη Σμύρνη, σαν ήμουν λεύτερη, στεκούτανε μερνούχτα στο ντουρσέκι, ήδλεπε το σαχνισιόνι μου, ήβαζε τ' όργανάκι και δώστω καντιόνες, και μα- νένες!... Γιατί, όπως λέει και το τρα- γούδι:

Κοπέλλα δίχως έρωτα καντήλι, μέσ' τ' ό (μνήμα), τσοί πεθαμένοι που φωτά, και πάει τ' ό (λάδι κρίμα!)

— Και τότε ή μάνα μου μονολογούσε κι ή- λεγε: «Σάν βγάξει λό- γο ή άλεπού πρόσεχε τ' όρνιθές σου!» Κι ή- γώ, ή καυμένη, που- δέν μπορούσα να τόν σουφρίρω, γιατί ήταν απ' τ' α γεννοφάσκια του άσκημάντρας και του άρσπαν οί μανένες και τ' ά- παντούσα άντικρυστά.

— Ήμουνε μπύρ σου, καίμπιρ μου: Μέσα μου δέν γεννάς σεβντά γιατί δέν (έχεις χάρη άγκίστρι δίχως δώλωμα ποτέ δέν πιάνει (ψάρι).

— Ψέμματα κουμπάρε! φώναζε γκι- τισμένος ο Νικολάκης. Όυλα αυτά τάκα- νε μάρους, ή πανούργα, για να με κα- ταφέρη να με κάνη τεσλίμ με τ' ασιδα- πια της, Κι ή άμα ήδεσε πια τ' ασιδα- πό της εϋτς με ζορλάντισε να την άρ- ραβωνιστώ, και τότε μούθελε ζέσκια, λούσα, φουσάντα και φόρτες. «Βρέ Φταλία, τ' ό ήλεγες. Κατά τ' ό παπλωμα και τ' όν ποδιών μας τ' άπλωμα». Μα ή- κεινη που να γίνη λαφτί: Με περιφρο- νούσε και γουδοκοπαούσε:

Σάν άρραβωνιστή κανείς τ' ό, πρώτο (χούι πάει, με άλλη γνώμη θα ντυθί, μ' άλλη γνώμη (θα φάει).

— Τέλος σάν ήρθαμε εδ' ό στην προσ- φυγιά, τη στεφανώθηκα, που νάταν κα- μένη και φλογισμένη ή ώρα!

— Γιατί, βρέ Νικολάκη;

— Γιατί, κουμπάρε μου, εϋτς ή κα- κούργα άλλαζε στολή. Από τότε ξυνι- ζει τ' α μούτρα, άφρίζει και ξεφανίζει:

— Απάντρευτος σάν παντρευτή δέν πρέπει (να χορεύη, μόνο σακκί στον ώμο του κριθάρι να (γυρεύη).

— Βρέ Φταλία, ντροπή! Τι άκούω; φώναζε ο κουμπάρος γλυκομαλώνοντας την. 'Ο γάμος δέν είναι μπάλωμα, είναι Ισόβια δεσμά.

— Άλλά και σ' ό Ισόβια μπορεί να δώσουν χάρη, πρόσθεσε ή 'Εφταλία. Κι ή άρούτι μπαρούτι ξεπόρτισε μ' άπόφασι. Σίγουρα είχε τ' ό σχέδιό της.

Και τότε, ο κουμπάρος, που είδε την άπελπισία του Νικολάκη, τ' ό είπε:

— Γυναίκα και καλή να βγί, άσ' την να πάη στην όρνη! Τι θάλασσα, τί θη- λυκό, σάν όργιστή ήδω κακό!

— 'Αχ, κουμπάρε μου, συνέχισε ο Νι- κολάκης, μη ξεχνάς πώς έχει κι ήνα άλ- λο όστιχο που λέει:

Κακό αυτό τ' ό θηλυκό, μά κι ή αναγκαίο γιατρικό.

Τ' ό ήδω βράδυ ο σπήκερ τ' ό ραδιο- φωνικού σταθμού στην ώρα τ' όν άκροα- τ' όν ήλεγε:

— Η κυρία 'Εφταλία ή Σμυρνια μάς έζήτησε τ' όν δίσκο: Στ' ό γάμο μου τ' ό θάνατο βλέπω μόνο (σώτηρα, κι ήρα την ώρα καρτερ' ό πότε θα γίνω (χίρα!)

Κόκκαλο ο Νικολάκης μόλις τ' ό ά- κούσε.

Τα βάσανα του Καραμπέτ

ΑΣΤΕΙΑ

Χίτες μπέ εδ' ό στο 'Αθήνα άστεία ντέν κατα- λαβαίνουμε. 'Εμένα άστεία πολύ μου ήρσούνε — άστεία κάνω, άστεία λέγω, καλαμπούρι - μα- λαμπούρι, γέλια να ικάνουμε. Τι είναι τ' ό ζω- τ' ό άντρώπου, κούζουμ; 'Όλο βάσανα ένεσαι, σήμερα ζωντανός είσαι, αύριο πέταμενος ένε- σαι! Τι καταλαβαίνεις; Λεφτά να μαζεύης, τα- μάχι να έκάνης, περιουσία - μισουσία να μα- ζεύης, ν' άποτελεσασί; Μηδέν, μπέ! Πιλόσιος, φτώχος, όλοι θα πεθάνετε.

Τ' ό λοιπόν; 'Εγώ μούρη μου ντέν κατεβάζω. Σοβαρός, ίδιοπρετής, φελιάν φιστίκ, ντέν ήκσέρω. 'Εγώ άντρώπο γελαστό είμαι, ύναίκες μου ήρσούν, οϋζο μου ήρσει, παστουρμα μου ήρσει, παρε- οϋλα μου ήρσει, να πίνουμε, γιάχο.

— 'Εί βαλά!

— Είς ύγειαν, κούζουμ.

— Μασαλά! Μασαλά!

Και άμα λιγάκι κοπανισμένο ικάνουμε, ά- στεία άρχίζω. Καρπαζά βαράω, παρντόν λέω. Φίλος μου σηκώνεται, καρέκλα κρυφά παίρνω, φί- λος μου έρεκ γκιπί, χάμω ξαπλώνεται. Γέλια ι- κάνουμε. 'Επάνω στο καρέκλα βελόνα βάζω, ύ- ναίκα μου λέω:

— Σουρπουίτσα κούζουμ, κάτσε!

Τ' ό ύναίκα μου καθεται άμμημα, τινάζεται, φωνή βάζει, περιφέρειά τριβεί. 'Εκείνη φωνάζει, ήγώ γέλια έκάνω. 'Αστεία - μαστεία, καλαμπούρ μαλαμπούρ, φελιάν φιστίκ, πολύ μου ήρσούν.

Πιροχτές, λοιπόν, παρεούλα ήπάμε, ταβέρ- να καθίσουμε. Τ' ό φίλος μου Γιαννάκης, τ' ό φίλος μου 'Αντωνάκης, τ' ό φίλος μου Δημητράκης. Πο- λύ τ' όν αγαπώ, πολύ με ήγαπώνε άμμημα άστεία μαστεία Δημητράκη ντέν σηκώνει. 'Όταν καρέ- κλα τ' όν παίρνω και ξαπλώνει χάμω, β' ό κετό- γλου κετέκ, θυμωμένος ένεσαι, κόκκινος - κόκκι- νος ένεσαι, φωνή βάζει:

— Βρέ κρύε Καραμπέτ!

— Τι είναι, κούζουμ;

— Μαύτρα σου να σπάνω!

— Γιάδρουμ, Δημητράκη, λέω, μούτρα μου να σπάνης έπειδής σου έκανα άστεία; Γιαζούκ μπέ! Ντιροπή σου!

— Άμμημα παρέα γέλια ικάνει, ώραία περνάμε, γεία σου Καραμπετία φωνάζουν.

Τι να κάνω, τι να κάνω — χίτες κέφι ντέν είχαμε πιροχτές — κέφι λέω να έκάνουμε. Τ' ό λοιπόν, πέντε μύιγες πιάνω, φούχτα μου κρατάω.

— Δημητράκη, γιάχο!

— Τι είναι 'Αρμενία;

— Ταραγούδι να έκάνης. 'Εσύ, κούζουμ, ώ- ραίο φωνή έχεις, φωνή σου να ικούμ.

Δημητράκης ώραίο φωνή ντέν έχει άμα πα- ρακάλα όμως ντέν ήθέλει. Ταραγούδι είπα, τι- ραγούδι έκανε.

«'Αν παρηγγίληθον τ' ό χρόνοι εκείνοισι...».

— Άμμημα στόμα του δέκα πιθαμές άνοιγει, μύιγες μέσα πετάω, β' όι - β' όι, ταραγούδι σταματάει, φτύνει, βιρίζει, χτυπιέται, βίλαστη- μαί:

— Άμάν, 'Αρμενία, σ' έφαγα!

Τ' ό άλλο παρέα γελάει, άστείο ώραίο ήτανε, άμα Δημητράκη, μπουκάλα σηκώνει, άχπού! άχ- πού! κάνει, άπάνω μου χυμάει.

— Θα σε σκοτώσω!

— 'Εγώ ταραπάζι γύρω - γύρω γυρνάω, προφυ- λαγμένος ένομαι, Δημητράκη μιλώ:

— Γιατί, κούζουμ, να με σκοτώσης; 'Ενα άστείο ήταν, γιάχο!

— Βρέ τι άστείο βρέ άφιλότιμο άντρα! λέει.

Βρέ, μύιγες πέταξες στόμα μου! Βρέ, θα σε σκοτώσω! Άίμα σου θα ρουφήσω!...

Τ' ό άλλο παρέα, κοιλιά τους κρατάνε, μάτια τους δακρυσμένα ένονται, χάμω κυλιούνται, λι- ποθυμισμένοι άπ' τ' ό γέλια ένονται. 'Αμα Δη- μητράκης ντέν γελάει, μπουκάλα σηκώνει, κεφά- λι μου βαράει.

Τι είναι ύστερα;

Χίτες ντέν θυμάμαι κάρντας. 'Αμα ξυπνημέ- νος είνα, ίσιτί μου βιρέθηκα, κιφάλι μου δεμέ- νος, κρεβδάτι ξαπλωμένος, Σουρπουίτσα άπο- πάνω μου...

— Καραμπετάκι μου, πώς είσαι; λέει.

— Χίτες ντέν ήκσέρω τίποτα. Κιφάλις μου σαν κολακ' όι ένεσαι! λέω.

— Γιατί σ' ό χτυπήσαν;

— Χίτες ντέν ήκσέρω τίποτα. Δημητράκης ταραγούδουσε, στόμας του πολύ άνοιξε, μύιγες μέσα στόμα του πεταμένες έκανα. Αυτό ήταν, κιφάλι σπασμένος έίνα...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι Ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Ο Γκρέγκορ

Τι είν' αυτό, δεσποινίς; Τι είν' αυτός ο φάκελλος πουλάκι μου; Για να ιδ' ό! Μπα, μπα, μπα! Τι βλέπουν τα μάτια μου! Γράμμα π' ός την 'Αμερική! Π' ός τον μίστερ Γκρέγκορ Πέκ, Χόλλυγουντ! Καί τι είν' αυτός ο Γκρέγκορ Πέκ, χα- ριτόδρουτο δεσποινίδιον; 'Εξάδελφός σου; Μπαρμπας σου; 'Όχι; Και γελάς μάλιστα! 'Όχι, πουλάκι μου, δέν έχω την τιμή να γνωρίζω αυτόν τόν κύριο. Π' ός; Είναι διάσημος άστήρ τ' ό Χόλ- λυγουντ; Με συγχωρείς, άλλά δέν τό- ξερα. Άστήρ τ' ό Χόλλυγουντ, λοιπόν. Και μάλιστα είναι ή μεγάλη σου συμ- πάθεια! Και τώρα τ' όν γράφεις γράμμα. Καί τι τ' όν λες, λοιπόν;

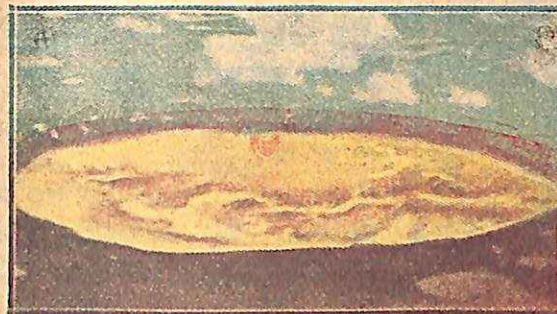
Π' ός; Είναι μυστι- κό; Αντιπαθές σου- σουδάκιον. Τι μυ- στικό, μωρή; 'Εχεις την ιδέα π' ός δέν έ- ρω τι τ' όν γράφεις; Ός να σου π' ό τι τ' όν γράφεις; Λοι- πόν, τ' όν γράφεις π' ός τόν θουμάζεις και είσαι έρωτευμέ- νη μαζί του!... Τ' όν γράφεις να σου στεί- λη μιά φωτογραφία με την ιδιόχειρη ύπογραφή του και ά- φήνεις να ύποννηθ' όν π' ός ευχαρίστως θα πεταγ' όν σου ως τ' ό Χόλλυγουντ, αν σου έκανε ένα νεύμα! Τι μου κρύβεσαι, μω- ρή κουτάδα;

Και τι περιμένεις; τ' όρα; Αί; 'Ετσι, πουλάκι μου, καλό νάχης. Πές μου τι περιμένεις; Δέν μου λες; 'Αμ κι ή αυτό τ' ό ξέρω! Περιμένεις και φαγνάζεσαι με τ' ό στενό και ήλθιο μυαλούδάκι της ορ- νίθας που έχεις στο άναίδης αυτό κε- φάλακι, ότι ο Γκρέγκορ Πέκ θ' άνοιξη τ' ό γράμμα σου, θα τ' ό διαβάσει με προ- σ' όχη και συγκίνησι, θ' αναστενάξη εκ- βάθους καρδιάς και θ' άσ' σου γράψη να β' ός άξέσας, γιατί θ' έρωτευθ' όν! Αύ- τ' ό θα κάνη αυτός ο κύριος Γκρέγκορ Μπέκ, Ντέκ, Στέκ, Πέκ, δέν ξέρω π' ός τόν λένε.

Και δέν σκέπτεσαι ότι αυτόι οί λεγό- μενοι άστέρες τ' ό Χόλλυγουντ, λαβαί- νουν χίλια τέτοια ήλθια γράμματα την ήμέρα; Και δέν σκέπτεσαι ότι παληο- σουσουράδες σαν και σ' όνα ύπάρχουν χι- λιάδες, εκατομμύρια στον κόσμο και τ' όν γράφουν διάφορες σαχαμάρες σαν τ' ό δικές σου; 'Εγώ, μωρή κουτάδα, δέν ξέρω αυτόν τόν Γκρέγκορ Πέκ, άλλά σαν να τόν βλέπω μπροστά μου! 'Η μάλλον βλέπω τ' ό γράμμα σου. Ούτε καν θα τ' ό ιδ' ό. Θα τ' ό πάρ' ό γραμμά- τικός του και θα τ' ό πετάξ' όν στον κα- λάθο τ' όν άχρήστων. Εκεί που πάνε όλα. 'Η θα σου στείλη καμιά φωτογραφία τ' όν άφεντικού του, με την ύπογραφή που θα βάλη για λογαριασμό του ο γραμ- ματικός. Κι ή ύστερα τι γίνεται; Πές π' ός έλαδες τ' ό φωτογραφία; Τι θα την κάνης; Θα την βάλης σε κορνίζα και θα την κρεμάσης στην κάμαρά σου, να τ' ό βλέπης και να την καμαρώνης; Αυτό δέν θα κάνης; 'Αμ αυτό, βέβαια. Και θ' άσ' έκεσαι μπροστά και θα χάσκης κι αυτός ούτε θα ύποπτεύεται τ' ό ηδαι- νότητά σου, άστερόπληκτον κουτοδε- σποινίδιον!

Π' ός; Γιατί σου μιλώ έτσι; 'Αμ π' ός να σου μιλήσω, μωρή κι έσένα και σ' όλες τις άστερόπληκτες συναδέλφους σου; Δέν φάχνετε καλύτερα να βρ' ότε μή- πως έχετε κανένα υπάλληλο στην 'Αμε- ρική, να σ' άς στείλη κανένα παλτό να φορέσετε άπάνω σας; Και δέν κυττάτε να συναντήσετε κανένα βλάκα, να τόν θαμπώσετε και να σ' άς κουκουλώθ' όν, να νοικοκυρευτήτε, να χωθήτε στην κουζίνα σας και να π' ότε δόξα σοι ο Θεός; 'Α- στέρες μου θέλετε! 'Ανόητα και έπιπό- λαια πλάσματα, μηδενικά τ' ός δημιουρ- γία!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Ο «Αυτοκράτωρ τ' όν Κρατήρων» που άνακολύφθ' ό από τόν Καναδό έπιστήμονα Β. Μπέν Μήν.

«'Ε' όλο τόν κόσμο έξακολουθούν να συζητούνται τ' ό πιθανά άποτελέ- σματα τ' ός βόμβας τ' όν ύδρογόνου και τ' ός άτομικής τ' όν νεύ τ' ότυπου, άλλ' όσον ή- ποτε τρομακτικά κι' αν είναι ό- χριον μπροστά σε κείνα που προ- καλούνται άπό τ' όν βομβαρδισμούς τ' ός φύσεως».

Τ' ό λόγια αυτά όφειλονται στον διαπρεπή Καναδό έπιστήμονα δό- κτορα Β. Μπέν Μήν, διευθυντή τ' όν γεωλογικού και όρυκτολογικού μουσειού τ' όν 'Οντάριο.

Πριν άπό λίγο καιρό, ο δια- πρεπής έπιστήμων κι' άλλοι πέντε συνάδελφοί του είχαν έπιχειρήσει μιά έξερεύνησι με άεροπλάνο μιάς τελείως παρθένου περιοχής π' ός βορράν τ' ός έπαρχίας τ' όν Κεμπέκ. Κατά τ' ό διάρκεια αυτής της έξερευνησεως, πα- ρατήρησαν ένα πελώριο κρατήρα, που, για τ' όν ύπαρξί του, δέν γινόταν λόγος ούτε στην ιστορία, ούτε στις παραδόσεις τ' όν κατοίκων τ' ός περιοχής. Είχε σχημα- τισθ' ό, λοιπόν, προσεχτικώς; Οί έξη έπι- στήμονες προσεγγίστηκαν στη γύρω πε- ριοχή, έξέτασαν προσεχτικά τ' ό περίε τ' όν κρατήρας και, φεύγοντας, πήραν μαζί τους μερικά κομμάτια άπό πέτρες. 'Η έ- ξέτασ' ός τους, τ' ός έπέτρεψε να καθορί- σουν την ήλικία τ' όν κρατήρας. 'Ο σχη- ματισμός του είχε γίν' ό το ένωρίτερο πριν άπό 3000 χρόνια και τ' ό βραδύτερο πριν άπό 5000 χρόνια. Τ' ό έίχε πα- ραμείνει άγνωστος ως τώρα άφείλετο στο ότι βρισκόταν σε μιά τοπαθεσία τελείως γυμνή και άφιλόξενη, όπου κανείς άνθρω- πος δέν είχε πατήσει τ' ό πόδι του άπό σ' όιωνες και χιλιετηρίδες.

Οί διαστάσεις του έκαμαν τ' ός έξη Καναδούς έπιστήμονες να τόν άπκαλέ- σουν «Αυτοκράτορα τ' όν Κρατήρων». Με-

νικών χιλιομέτρων. Κατά τόν δόκτορα Μήν, ο πελώριος αυτός κρατήρ δη- μιουργήθηκε άπό τ' ό μεγαλύτερο τ' όν μετεωριτών, που άπό την έποχή τ' ός προϊστορίας ως σήμερα έπεσαν πάνω στη γή. 'Η τεραστία βο- λή, πέφτοντας πάνω σ' αυτή την περιοχή, που τ' ό έδαφος της άποτελείται, ώστόσο, ά- πό ένα παχύ στρώμα γρανίτου, χώθηκε βαθύ- τατα μέσα στη γή, προκαλώντας μιά καθίζησι «ύλι- κών» (γρανίτου, χώ-

κατά τ' ός έπιστήμονες, σ' έναν τεραστίο μετεωρίτη που έ- ξαφάνισε κάθε ίχνος ζωής σ' αυτές τις δύο πόλεις.

Σύμφωνα με τ' ό γνώμη τ' όν έπιστημό- νων, ή άνασχεμένη άπό την 'Αγία Γρα- φή καταστροφή τ' όν Σοδόμων και τ' όν Γομόρρων όφείλεται σ' έναν τέτοιο τερά- στιο μετεωρίτη, που έξαφάνισε κάθε ί- χνος ζωής στις δύο αυτές πόλεις.

Παρομοία καταστροφή άπειλήθηκε στο Νέο Μεξικό κατά τ' ό 1933. 'Επρόκειτο για ένα μετεωρίτη που είχε διάμετρο δέ- κα και πλέον χιλιάδων μετρών και σχη- μάτιζε πίσω του μιά φωτεινή ουρά μή- λους 300 τουλάχιστον χιλιομέτρων. Εύ- τυχώς, όμως, έξερεύηχ' όν άέρα και τ' ό κομμάτια του που έπεσαν πάνω στη γή προκάλεσαν μικρές μόνο καταστροφές.

Οί έπιστήμονες ύπολογίζουν σε 1300 τ' ός μεγάλους μετεωρίτες που άπείλη- σαν τόν πλανήτη μας κατά τ' ό διάρκεια τ' όν ιστορικών χρόνων. Οί περισσότεροι άπ' αυτούς έξερεύησαν στον άέρα ή έ- πεσαν στη θάλασσα ή σε έρμικές πε- ριοχές, όπως συνέβη και με τόν «Αυτο- κράτορα» τ' όν Καναδά. Άλλοι, τέλος, «ενασωμάθηκαν» τόσον καλά στο έδαφος τ' ός περιοχής όπου έπεσαν, ώστε είναι δύ- σκολο να τ' ός ξεχωρίσωμε σήμερα άπ' τ' ό υπόλοιπο έδαφος.

γαλύτερος κατά πέντε και πλέον φορές άπό τόν περίφημο «Διάβολο» τ' ός 'Αριζόνας ('Η- νωμένες Πολιτείες) που κατείχε ως σήμερα τ' ό πρώτεια μετα- ξύ όλων τ' όν κρατήρων τ' όν πλανήτη μας, έχει περίμετρο 12 περίπου χιλιομέτρων και, π' ός τ' όν δέν συμβαίνει σε κανένα άλλον, περικλείει στο έσωτερικό του μιά λίμνη. Στην έπιφάνεια αυτής τ' ός λίμνης ύ- παρχει ένα στρώμα πάγου πάχους 91 έκατοστών τ' όν μετ' όν, που ούτε οί άκτίνες τ' όν Αλγούστου δέν κατορθώ- νουν να διαλύνουν. 'Εξ άλλου ή έπιφάνεια τ' ός λίμνης, που

βρίσκεται στην καρδιά τ' όν κρατήρας, κα- λυπτεί έκτασι έννέα και πλέον τετραγώ-

«'Ε' όλο τόν κόσμο έξακολουθούν να συζητούνται τ' ό πιθανά άποτελέ- σματα τ' ός βόμβας τ' όν ύδρογόνου και τ' ός άτομικής τ' όν νεύ τ' ότυπου, άλλ' όσον ή- ποτε τρομακτικά κι' αν είναι ό- χριον μπροστά σε κείνα που προ- καλούνται άπό τ' όν βομβαρδισμούς τ' ός φύσεως».

Τ' ό λόγια αυτά όφειλονται στον διαπρεπή Καναδό έπιστήμονα δό- κτορα Β. Μπέν Μήν, διευθυντή τ' όν γεωλογικού και όρυκτολογικού μουσειού τ' όν 'Οντάριο.

Πριν άπό λίγο καιρό, ο δια- πρεπής έπιστήμων κι' άλλοι πέντε συνάδελφοί του είχαν έπιχειρήσει μιά έξερεύνησι με άεροπλάνο μιάς τελείως παρθένου περιοχής π' ός βορράν τ' ός έπαρχίας τ' όν Κεμπέκ. Κατά τ' ό διάρκεια αυτής της έξερευνησεως, πα- ρατήρησαν ένα πελώριο κρατήρα, που, για τ' όν ύπαρξί του, δέν γινόταν λόγος ούτε στην ιστορία, ούτε στις παραδόσεις τ' όν κατοίκων τ' ός περιοχής. Είχε σχημα- τισθ' ό, λοιπόν, προσεχτικώς; Οί έξη έπι- στήμονες προσεγγίστηκαν στη γύρω πε- ριοχή, έξέτασαν προσεχτικά τ' ό περίε τ' όν κρατήρας και, φεύγοντας, πήραν μαζί τους μερικά κομμάτια άπό πέτρες. 'Η έ- ξέτασ' ός τους, τ' ός έπέτρεψε να καθορί- σουν την ήλικία τ' όν κρατήρας. 'Ο σχη- ματισμός του είχε γίν' ό το ένωρίτερο πριν άπό 3000 χρόνια και τ' ό βραδύτερο πριν άπό 5000 χρόνια. Τ' ό έίχε πα- ραμείνει άγνωστος ως τώρα άφείλετο στο ότι βρισκόταν σε μιά τοπαθεσία τελείως γυμνή και άφιλόξενη, όπου κανείς άνθρω- πος δέν είχε πατήσει τ' ό πόδι του άπό σ' όιωνες και χιλιετηρίδες.

Οί διαστάσεις του έκαμαν τ' ός έξη Καναδούς έπιστήμονες να τόν άπκαλέ- σουν «Αυτοκράτορα τ' όν Κρατήρων». Με-

νικών χιλιομέτρων. Κατά τόν δόκτορα Μήν, ο πελώριος αυτός κρατήρ δη- μιουργήθηκε άπό τ' ό μεγαλύτερο τ' όν μετεωριτών, που άπό την έποχή τ' ός προϊστορίας ως σήμερα έπεσαν πάνω στη γή. 'Η τεραστία βο- λή, πέφτοντας πάνω σ' αυτή την περιοχή, που τ' ό έδαφος της άποτελείται, ώστόσο, ά- πό ένα παχύ στρώμα γρανίτου, χώθηκε βαθύ- τατα μέσα στη γή, προκαλώντας μιά καθίζησι «ύλι- κών» (γρανίτου, χώ-

κατά τ' ός έπιστήμονες, σ' έναν τεραστίο μετεωρίτη που έ- ξαφάνισε κάθε ίχνος ζωής σ' αυτές τις δύο πόλεις.

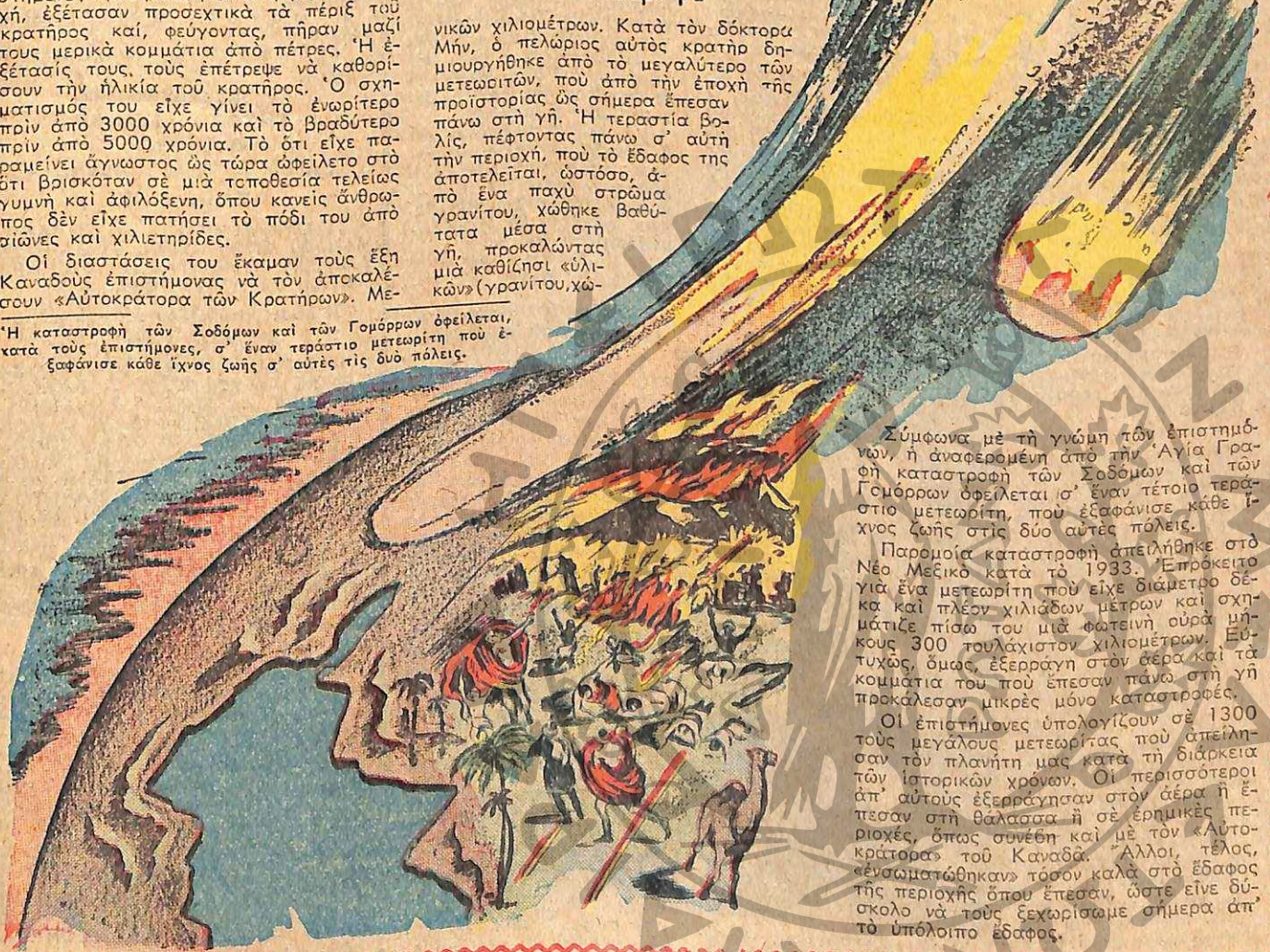
Σύμφωνα με τ' ό γνώμη τ' όν έπιστημό- νων, ή άνασχεμένη άπό την 'Αγία Γρα- φή καταστροφή τ' όν Σοδόμων και τ' όν Γομόρρων όφείλεται σ' έναν τέτοιο τερά- στιο μετεωρίτη, που έξαφάνισε κάθε ί- χνος ζωής στις δύο αυτές πόλεις.

Παρομοία καταστροφή άπειλήθηκε στο Νέο Μεξικό κατά τ' ό 1933. 'Επρόκειτο για ένα μετεωρίτη που είχε διάμετρο δέ- κα και πλέον χιλιάδων μετρών και σχη- μάτιζε πίσω του μιά φωτεινή ουρά μή- λους 300 τουλάχιστον χιλιομέτρων. Εύ- τυχώς, όμως, έξερεύηχ' όν άέρα και τ' ό κομμάτια του που έπεσαν πάνω στη γή προκάλεσαν μικρές μόνο καταστροφές.

Οί έπιστήμονες ύπολογίζουν σε 1300 τ' ός μεγάλους μετεωρίτες που άπείλη- σαν τόν πλανήτη μας κατά τ' ό διάρκεια τ' όν ιστορικών χρόνων. Οί περισσότεροι άπ' αυτούς έξερεύησαν στον άέρα ή έ- πεσαν στη θάλασσα ή σε έρμικές πε- ριοχές, όπως συνέβη και με τόν «Αυτο- κράτορα» τ' όν Καναδά. Άλλοι, τέλος, «ενασωμάθηκαν» τόσον καλά στο έδαφος τ' ός περιοχής όπου έπεσαν, ώστε είναι δύ- σκολο να τ' ός ξεχωρίσωμε σήμερα άπ' τ' ό υπόλοιπο έδαφος.

ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΟΙ ΑΠΟ ΤΟ ΑΠΕΙΡΟ

Π' ός κατεστράφησαν τ' ό Σόδομα και τ' ό Γόμορρα

ΠΩΣ ΧΑΘΗΚΕ ένα «στέμμα»

Τσάρλς και Λούις

Ένα άστέρι του παγκόσμιου πυγμαχικού στερώματος, ο Τζέι Λούις, ο νέγρος αθλητής της γροθιάς, έδωσε!

Καινούργιο άστέρι πρώτου μεγέθους ανέβηκε, ο Έζαρντ Τσάρλς! Αν και εγκατέλειψε το ριγκ ο Λούις άφησε, ωστόσο, την ανάνησι ενός άνικτου πρωτοπυγμαχού, ενός μποξέρ με ατσάλινα μπράτσα, υπέρβαρη δύναμη και ακλόνητη καρδιά. Όλοι πίστευαν πως είχε άφισε όριστικά το ριγκ. Κάπου - κάπου μόνον μάθαιναν πως στη Φιλαδέλφεια ή στο Σικάγο φάρυσε κανένα βράδυ τα γάντια και πυγμαχούσε με καλύτερες κλάσεις αντίπαλους για να μη ξεχάσει την τέχνη...

Έγγραφο τότε πως φιλοχρήματος καθώς ήταν ο Λούις θα ξαναγύριζε. Και κάποιο βράδυ ο βράχος του ριγκ θάβρισκε ίσως το δασκάλο του. Το πυγμαχικό στέμμα όλων των κατηγοριών που ποσόν ένδοξα είχε αποσπάσει θα του ξέφευγε και θα χανόταν μαζί μ' αυτό και ο θρόνος για τόν άνικτο του νέγρου πρωτοπυγμαχού. Έτσι και έγινε! Ο Τζέι Λούις στο «Γιάνγκ Στάντιουμ» της Νέας Υόρκης νικήθηκε στα σημεία σ' ένα αγώνα 15 γύρων από τόν νεαρό νέγρο Έζαρντ Τσάρλς, και έτσι έχασε όριστικά και τόν παγκόσμιο τίτλο και τόν στέμμα όλων των κατηγοριών. Και να πως...

Τζέι Λούις 218 πόντους. Έζαρντ Τσάρλς 184. Κριτάι Τζέι Άνιλο, Φράνκ Φόρμπε, Θεαταί 15.000. Ποσοστά απ' τις εισπραξίες ο Λούις 100.500 δολάρια, ο Τσάρλς 57.000 δολάρια.

Με τόν χτύπημα του «γκόγκ» ο Τσάρλς επιτίθεται και δίνει ένα δεξί στο σώμα του Λούις. Με δεξιά απ' ευθείας χτύπημα στο κεφάλι τόν αντίπαλό του άντεπιτίθεται ο Λούις.

Ευκίνητος ο Τσάρλς προκαλεί έντυπωσι για την επιβελικότητά του. Αντίθετος ο Λούις φαίνεται γερασμένος, κουρασμένος. Γά 36 χρόνια του και ή άποχή του επί δυο χρόνια απ' την επίσημη πυγμαχία έχουν αφίσει βαθειά ίχνη.

Οι τρεις πρώτοι γύροι περνούν ισόπαλοι. Ο Καθένας τους προσπαθεί να υπολογίσει τόν αντίπαλό του. Ο ρυθμός τόν παγινιδίου

Ο Διεθνής ΣΗΜΒΟΛ

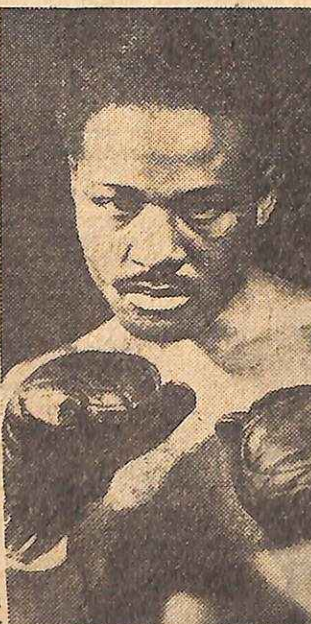
δεν ένθουσιάζει τὰ πλήρη, που τους παροτρύνουν για έντονότερη δράση. Το σάδιο σείεται απ' τις φωνές ύπέρ του Λούις. Άλλοι ένθαρρύνουν τόν Τσάρλς.

Οι αντίπαλοι στόν τέταρτο γύρο πυγμαχούν άποφασιστικότερα. Ο Λούις δρώ, αλλά οι γροθίες του δεν είνε όπως παλαιότερα «κεραυνοί». Ο Τσάρλς τις δέχεται σχεδόν μειδιώντας. Καποτε κάποτε σε στιγμές αναπαύλας τόν Τσάρλς ο Λούις δίνει κανένα τρομερό άριστο. Άλλά ο Τσάρλς τόν τάνταποδίδει άμέσως. Άλληλογρονθοκοπούνται στο σώμα χωρίς αποτέλεσμα.

Αρχίζει ο πέμπτος γύρος με αύξουσα δραστηριότητα. Οι αντίπαλοι αλληλοφιλοδορούνται με χτυπήματα στο κεφάλι. Συμπλέκονται, άποχωρίζονται και προσέχουν τόν «νέκ - άουτ». Ξαναλησιάζουν και ο Τσάρλς στράννει ένα δυναμικό άριστο στο κεφάλι του Λούις. Δέχεται όμως κι' αυτός κατακέφαλα δυο άριστερές απ' τόν σκληροτράχηλο αντίπαλό του.

Πονηρός και ευκίνητος ο Τσάρλς ξεφεύγει απ' τις κακοτοπιές. Γλυστρά έντεχνα και άποφεύγει με επιδεξία σκυψίματα τὰ επικίνδυνα χτυπήματα του Λούις.

Ένδιαφέρον ζωηρό παρουσιάζει ο έκτος γύρος. Ο Τσάρλς δίνει ώραια δείγματα της τέχνης του και της ευκαμψίας του. Ο Λούις δέχεται και πάλι δυναμικά χτυπήματα άριστερά και δεξιά στο κεφάλι. Αντιδρά, αλλά όχι άποτελεσματικά. Συνέρεχεται και ανταποδίδει ένα φοβερό άριστο στο σσόνι τόν Τσάρλς. Ο τελευταίος βέβαια κλονίζεται, αλλά δεν πέφτει.

Ο νέος πρωτοπυγμαχός του κόσμου όλων των κατηγοριών Έζαρντ Τσάρλς.

γλώσσα συνεχί τις καρδιές τών θεατών στους τρεις έπομένους γύρους. Φάσεις συναρπαστικές διαδέχονται με γοργό ρυθμό ή μία την άλλη. Η ύπεροχή διεκδικείται σημείο προς σημείο. Ο Τσάρλς πειά έχει σταθεροποιήσει τόν παγινιδίο του. Δείχνει πως δεν πρόκειται να υποκύψει. Φαίνεται πως θα νικήσει. Οι φιλάθλοι τόν διααισθάνονται και τόν ένθαρρύνουν:

— Έμπρός Τσάρλς, τόν παιχνιδί είνε δικό σου!... — Ηλεκτρισμένη ή άτμόσφαιρα στόν δέκατο γύρο. Ο Τσάρλς όρμα με νέες δυνάμεις. «Κροσσέ» και «σου-ίγκ» πέφτουν αλλεπάλληλα στο πρόσωπο του Λούις. Η γρηά - άλεπού νοιάζει τόν γόνάτα της να λυγίζουν. Πονηρά - πονηρά προσπαθεί να «στριμώξει» στα σσόνια τόν Τσάρλς. Αυτός όμως έχει πειά πάρει τόν άέρα, έχει ψυχολογήσει τόν αντίπαλό του και ξεφεύγει χοροπηδώντας τριγύρω στο ριγκ.

Με μισόκλειστο τόν άριστερό μάτι και ματωμένη μύτη πυγμαχεί τόν ένδέκατο γύρο ο Λούις και τελειώνει με κάποια ύπεροχή. Από τόν δωδέκατο όμως γύρο, ο Τσάρλς θριαμβεύει. Τα νείατα νικούν την πειρά. Τρεις γύροι συνεχίς και στόν τελευταίο, τόν 15ο, ο Λούις καταπονημένος δεν μπορεί να κουνήσει τόν χέρια του και τὰ πόδια του. Η άτσάλινη άντοχή του τόν σώζει ώστόσο απ' τόν «νέκ - άουτ». Παίζει πειά άμυντικά. Ο Τσάρλς τόν έχει στο χέρι. Τόν καταφέρνει γερά χτυπήματα, τόν ματώνει τόν άριστερό μάτι και τή μύτη, τόν δίνει δεξιά και άριστερά χτυπήματα και δέχεται μερικά άσθενικά.

Ο αγώνας τελειώνει και ο Τσάρλς είνε πειά παγκόσμιο πρωτοπυγμαχός όλων των κατηγοριών. Ο Λούις έδωλεσε στους δημοσιογράφους πως δεν θα ξαναπυγμαχήσει στη ζωή του... Τ. Σ.

Μπορούμε να «περπατήσουμε» μέσα στο νερό

Ένας Άγγλος, ο Φήν-λεϊ Ουφτκροφτ, έπανάσσε ένα νέο τρόπο κολυμβήσεως, που συνίσταται στο να προχωρή κανείς όρθιος μέσα στο νερό, με μικρή κλίση προς τὰ έμπρός κι' ό-χι μπρούμυτα, όπως κάνουμε σήμερα. Στη θέσι αυτή ο κολυμβητής δεν έχει παρά ν' ανεβοκατεβάξει τὰ πόδια του, σαν ν' ανέβαινε μια σκάλα. «Περπατώντας» μέσα στο νερό, βεβαιώνει ο Ουφτκροφτ, χρειάζομαστε δυο φορές λιγώτερη ένέργεια παρά αν κολυμπήσαμε με χέρια και πόδια.

Πριν από λίγο καιρό, ο Ουφτκροφτ «περπατήσε» επί έννεα ώρες μέσα στόν Τάμεσι. Είχε «διατρέξει» έπίσης άλλοτε μία άπόσταση 10 χιλιομέτρων μέσα σ' ένα ποταμό με τὰ χέρια δεμένα στη ράχη κι' ένα ψηλό ιαπέλλο στο κεφάλι.

Ο Ουφτκροφτ πρόκειται ιξ έπιχειρήσει να διαβή τή Μάγνη, «βαδίζοντας» μέσα στο νερό. Υπολογίζει ότι θα χρειασθ 30 περίπου ώρες γι' αυτό τόν άθλο.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

Εικονογραφημένο σταυρόλεξο
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
1) ΑΝΑΝΑΣ. 2) ΟΔΟΣ. 3) ΣΑΡΑ. 4) ΛΙΜΑΝΙ.
ΚΑΘΕΤΩΣ
1) ΑΝΟΣΙΑ. 2) ΑΔΑΜ. 3) ΝΟΡΑ. 4) ΧΑΣΑΝΙ.
Οι λέξεις αυτές σχηματίζονται με τὰ άρχικά τών άκολουθών όνομασιών: Άγαλμα, Χάϊρας. 1) Άρνησις. Ντάμα, Άριθμος. Ναυαγό, Άνθος. Σερβιτόρα. 2) Όστουν, Δέντρο, Όδο-νη, Σχεδιάγραμμα. 3) Στόμα, Άμμο-τον, Ρακέττα, Άρθρο. 4) Λέμβος, Ιππεύς, Μπουκέτο. Αυτί, Νέγρος. Ιστιοφόρον — Άκτίς, Άερεύς.

Κρυπτογραφικό
1) ΠΑΓΩΝΙ. 2) ΑΓΩΝΙΑ. 3) ΓΩ-ΝΙΑ. 4) ΩΝΙΑ. 5) ΝΑΝΑ. 6) ΙΩΝΙΑ.
Μαγική εικών χωρίς εικόνα
Ίάδα (Βαλεντία, Βαρκελώνη)

Μιά παροιμία
1) ΤΟμάρι. 2) ΜΕνέλαος. 3) ΓΑ-λή. 4) ΛΟγος. 5) ΨΑθάκι. 6) ΡΙ-χάρδος. 7) ΤΡΩικός. 8) Εϊκόν. 9) ΤΟκετός. 10) ΜΙλάνον. 11) ΚΡΟνος. Οι πρώτες συλλαβές τών λέξεων αυτών σχηματίζουν την παροιμία: «Τό μεγάλο ψάρι τρώει τόν μικρό».

Πρόβλημα σκέψεως
Ίδου οι πέντε αληθινές άπαντήσεις: Γ Ι Α Ν Ν Η Σ: Τὰ καρύδια τὰ έφερε ο Γιάργος. Π Α Υ Λ Ο Σ: Ο Άνδρέας έφερε τὰ αμύγδαλα. Π Α Υ Λ Ο Σ: Ο Παύλος έφερε τις καραμέλλες. Γ Ι Α Ν Ν Η Σ: Ο Νίκος έφερε τή σοκολάτα. Ά Ν Δ Ρ Ε Α Σ: Ο Γιάννης έφερε τὰ μήλα.

Μεταγγραμμτισμός
ΝΗΣΟΣ — ΝΟΣΟΣ
Λεξιγίγρος
(Άμφι — Τρίτη) Άμφιτρίτη
Κλιμακόλεξο
1) ΟΥΛΑΜΑΓΣ. 2) ΣΟΥΛΕ-Υ-ΜΑΝ. 3) ΜΠΟΥΛΟΥΚΙ. 4) ΒΑΡΟΥΛ-ΚΟΝ. 5) ΤΡΑΠΟΥΛΕΣ. 6) ΠΑΡΑ-ΠΟΥΛΙ. 7) ΛΙΒΕΡΠΟΥΛ.

Η λύσις τού 297ου σταυρολέξου
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
1. ΤΙΡΑΝΑ — ΘΑΜΝΟΣ. 2. ΒΑ-ΣΑΝΟΣ — ΥΦΑΝΣΙΣ. 3. ΛΑΒΑ — ΑΡΠΑΓΕΣ — ΑΝΤΕ. 4. ΑΝΑ — ΤΣΑΙ. 5. ΑΣΚΩ — ΔΑΣ. 6. ΝΤΙΚ — ΑΝΙΩ. 6. ΑΒΙΑ — ΟΠΗ — ΠΝΟΗ. 7. ΣΑ — ΦΑΣΑΡΙΑ — ΧΡ. 8. ΙΑΗ — ΣΠΑ. 9. ΚΑΘΕ — ΤΖΑΜΙ — Ε-ΜΟΙ. 10. ΤΑΒΕΡΝΑ — ΒΑΡΕΤΟΣ. 11. ΑΤΟΥ — ΤΑΜ — ΠΑΝΙ. 12. ΡΣ — ΗΣ — ΣΕΛΑΣ — ΝΟ — ΘΑ. 13. ΑΠΑΣ — ΜΟΝΩΣΙΣ — ΣΤΥΛ. 14. ΧΑΝ — ΚΗΔΕΜΟΝΙΑ — ΑΡΜ. 15. ΗΛΕΙΑ — ΑΔΑΝΑ — ΛΟΓΙΑ. 16. ΑΤΟΜΑ — ΤΥΡΟΣ. 17. ΑΝΑ-ΝΑΣ — ΑΜΕΣΩΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ
1. ΛΑΔΑΣ — ΤΑΡΑΧΗ. 2. ΒΑΝ — ΒΑΡΚΑ — ΣΠΑΛΑ. 3. ΤΑΒΑΝΙ — ΑΒΑ — ΑΝΕΤΑ. 4. ΙΣΑ — ΤΑ-ΕΙΘΕΤΗΣ — ΙΟΝ. 5. ΡΑ — ΤΙ — ΛΕΡΟΣ — ΚΑΜΑ. 6. ΑΝΑΣΚΑΦΗ — ΝΥ — ΜΗ — ΑΝ. 7. ΝΟΡΑ — ΤΑ — ΣΟΔΑ. 8. ΑΣΠΙΛΟΣ — ΤΕΝΕ-ΔΟΣ. 9. ΠΑΡΑΝΑΛΩΜΑ. 10. ΟΥΓΑ-ΤΗΡ — ΜΑΞΟΝΙΑ. 11. ΑΦΕΣ — ΙΒ — ΣΙΝΑ. 12. ΜΑΣΚΑΡΑΣ — ΑΠ — ΣΙ — ΤΕ. 13. ΝΝ — ΩΝ — ΠΕΡΑΝ — ΑΛΥΣ. 14. ΟΣΑ — Ι-ΠΑΜΕΝΟΣ — ΟΡΩ. 15. ΣΙΝΔΩΝ — ΟΤΙ — ΤΑΓΟΣ. 16. ΣΤΑ — Ο-ΧΑΪΟ — ΘΥΡΙΣ. 17. ΕΣΘΗΡ — ΣΦΑΛΜΑ.

Η ΕΓΚΥΡΟΤΕΡΗ έφημερίδα του κόσμου

Κυκλοφορεί σ' ένα μοναδικό αντίτυπο!

Κάθε πρωί, στις 8 και 15', ο πρόεδρος τών Ήνωμένων Πολιτειών μπαίνει στο γραφείο του. Μόλις κλειστή πίσω του ή πόρτα, βυθίζεται άμέσως στο διάβασμα μίας έφημερίδος, που συντάσσεται ειδικά γι' αυτόν.

Κάτω από τόν μετριοφρονα τίτλο της, που άποτελείται από τρία γράμματα του αλφαβήτου «C. G. I.» (Έμπιστευτικόν δελτίον πληροφοριών), ή έφημερίδα αυτή περιέχει την πιο ένδιαφέρουσα ύλη, που μπορεί κανείς να φαντασθ. Στις στή-λες της βρίσκονται όλες οι έμ-πιστευτικές πληροφορίες, που ή μυστική υπηρεσία τών Ήνωμέ-νων Πολιτειών καταγράφει να συλλέξη σε κάθε γωνία του πλανήτη μας.

Οι μέθοδοι εργασίας τού συντακτικού προσωπικού αυτής της έφημερίδος άποτελούν ένα άπο τὰ πιο ζηλότυπα φυλασσο-μένα κρατικά μυστικά. Είνε γνωστό μόνο ότι χρέη άρχισυν-τάκτου έκτελεί κάποιος υπο-ναύαρχος με τή βοήθεια δυο στρατηγών. Οι «άνταποκρίται» της έφημερίδος είνε διπλωμάται της καριέρας, έπαγγελματίαι κατάσκοποι, ανώτατοι κρατικοί λειτουργοί και άπλοι ιδιώται, που προσφέρουν ο καθένας τους άφανώς τή συνεργασία τους. Είνε αυτονόητο ότι τόν περισ-σότερο και έγκυρότερο υλικό προέρχεται από τους πράκτο-ρες της αμερικανικής μυστικής υπηρεσίας, που είνε διασκορπι-σμένοι σ' όλο τόν κόσμο.

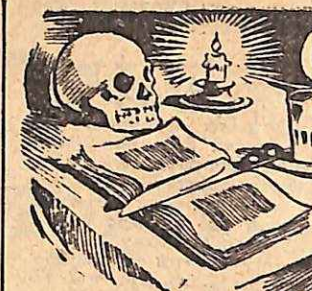
Το «C. G. I.» έχει ένα μονα-δικό άναγνώστη: τόν πρόεδρο Τρούμαν. Αυτός μόνο τόν δια-εάζει ολοκληρω. Συνήθως, όμως, τόν στόμα του γιά κανένα ζή-τημα.

Ένα από τὰ πιο συγκινητι-κά έγγραφα αυτού τού αρχείου είνε μιά έπιστολή που ο πρόε-δρος Ρούζβελτ έγραψε τόν 1941 και που άπευθύνεται στο διά-δοχό του τού έτους 1956. Την δοχό του τού έτους 1956. Την

έποχή αυτή θα συμπληρώση τὰ δέκα όκτώ του χρόνια ο γυνίος τού παγματάρχου — πιλότου Κέλλυ, που, με θυσία της ζωής του, κατεβύθισε τόν πρώτο Ια-τωνικό πλοίο κατά τόν περα-σμένο πόλεμο. Με την έπιστο-λή αυτή, ο πρόεδρος Ρούζβελτ λη αυτή, ο πρόεδρος Ρούζβελτ να παρακαλεί τόν διάδοχό του να ενδιαφερθή γιά τήν εισαγωγή τού νεαρού Κέλλυ στη στρα-τιωτική σχολή τού Ουέστ-Πόιντ...

Δύο νέα ρεκόρ σημειώθηκαν

Δυο νέα ρεκόρ σημειώθηκαν τελευταία στην Άμερική. Τό ένα από τόν μυθιστοριογράφο Έννα από Φόλκνερ, που έγρα-φούλλιασε μιά άποστολή από 250 ψε ένα μυθιστόρημα από 250 σελίδες χωρίς ούτε μιά τελεία! Όλο τόν έργο είνε... μιά φρά-ση! Τό άλλο ρεκόρ τόν έση-σας ο λοχίας της αεροπορίας Σέβιτς, που, σε διάστημα μίας και μόνον ήμέρας, πήδησε 123 φορές στη σειρά με αλεξίπτω-τό από αεροπλάνο.

Τραγικό ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ της Μοριαγγέλος

— Την εποχή εκείνη, άρχι-σεν ο δικαστής Ζερόν, υπρε-τιούσα στο Αιάκιο της Κορσι-κής. Είμαι περίττο να προσθέ-σω, βέβαια, ότι οι περισ-σότερες από τις υποθέσεις που έφταναν στα χέρια μου ή-σαν έγκληματα, που είχαν ύ-παγορευθ από τόν αίσθημα της εκδίκσεως. Τό πράγμα κα-ταντούσε σ' αλήθεια, πολύ μο-νότονο. Επί δυο χρόνια δεν άκουγα να γίνεται λόγος πα-ρά για την τιμή τού αίματος.

«Κι' από τ' άλλο μέρος, οι νόμοι της Κορσικής άπαγό-ρευαν ρητά την εκδίκησι πάνω σε μιά άνυπεράσπιστη νέα. Έτσι, οι Νούορο, οι έχθροι της οικογενείας της, δεν μπο-ρούσαν να της κάμουν τίποτε.

«Η Μοριαγγέλα μεγάλωσε σιγα - σιγα κι' όταν έφτασε στην ηλικία τών δέκα όκτώ χρόνων ήταν μιά από τις ω-ραιότερες νέες τού Αιάκιου. Την εποχή εκείνη, άγάπησε Έ-ναν νέο, τόν Λούτσιο Κανάσσα, που κι' αυτός έπιασε την ά-γάπησε μ' ένα παράφορο πά-θος και, σι λίγο, την έκαμε γυναίκα του.

«Δεν είχαν δίκιο τάχα έ-κείνοι που έλεγαν πως ή Μο-ριαγγέλα ήταν καταραμένη;

«Άλλοίμονο! Τό μίσος δεν είχε σβύσει μέσα στην καρδιά των Νούορο. Κι' ένας απ' αυ-τούς σκότωσε λίγες μέρες με-τά τόν γάμο του τόν Λούτσιο Κανάσσα.

«Ο φόνος αυτός ήταν σύμ-φωνα με τους νόμους και τὰ έθιμα της Κορσικής, από τή

Είδες, Πολύδωρε; Θα ψηφίσουν κι' οι γυναίκες στις δημοτικές εκλογές. Έπιτέλους, άποκτούμε κι' έμεις δικαιώ-ματα!...

(Το Β. Χριστοδούλου)

στιγμή που ο Κανάρσα είχε παντρευτεί τη Μαριαγγέλα. Γιατί είχε γίνει κι' αυτός τώρα έγχθρος με τους Νουόρο και τίποτε δεν εμπόδιζε τη συνέχιση της παλιάς δεσφύρας.

»Για ένα διάστημα, η Μαριαγγέλα θυβίστηκε στον πόνο της και κανείς δεν την είδε ούτε στο κατώφλι του σπιτιού της.

»Μά, μία μέρα, μαθεύτηκε πως είχε φύγει από το Αιάκιο. Η Μαριαγγέλα είχε ντυθεί άντρικά και ανέβαινε σ' ένα αλογό έτρεχε εδώ κι' εκεί, έτσι που δύσκολα μπορούσε να παρακολουθήσει κανείς τα ίχνη της.

»Αλλά, σέ λίγο, ένας από τους Νουόρο βρέθηκε νεκρός στο χτήμα του. Κι' έπειτα δύο άλλοι δέχθηκαν από μία σφαίρα ο καθένας κατόστηθα τη στιγμή που έβγαζαν από τα σπίτια τους.

»Μέσα σ' έφτα μήνες έντεκα από τους Νουόρο είχαν πέσει θύματα της εκδικήσεως της Μαριαγγέλας.

»Και μία νύχτα, τα σπίτια που είχαν στο Αιάκιο πήραν φωτιά.

»Ένας τελευταίος Νουόρο — ο δωδέκατος — βρέθηκε κι' αυτός νεκρός λίγον καιρό ύστερα.

»Από τη μεγάλη αυτή οι-

κογένεια είχαν απομείνει τώρα μόνο μερικές γυναίκες και παιδιά.

»Έπειτα έπαψε να γίνεται κάθε λόγος για τη Μαριαγγέλα. Τα ίχνη της είχαν χαθεί.

»Αλλά ένα απόγεμα, λίγη ώρα μετά τη δύση του ήλιου, είδα μία μαυροφορεμένη γυναίκα, με το πρόσωπο τυλιγμένο μέσα σ' ένα μαύρο τσεμπέρι να μπαίνει στο γραφείο μου.

»Ήταν η Μαριαγγέλα.

»— Ήρθα για να παραδοθώ, μου είπε. Δεν έχω πιά τίποτε άλλο να κάμω...

»Την κίτταξα κατάπληκτος. Το πρόσωπό της ήταν ήρεμο και λυπημένο και θα δυσκολευόταν κανείς να πιστέψει πως αυτή η γυναίκα είχε κάμει τόσα εγκλήματα.

»Δεν ξέρω αν το αίσθημα που δοκίμασα εκείνη τη στιγμή ήταν συμπόνοια ή θαυμασμός. Ωστόσο, δεν ντρέπομαι να ομολογήσω πως θα ένοιωθα μία αληθινή ευχάριστη αν η Μαριαγγέλα άλλαζε απόφαση και έφευγε. Θέλησα να την κάμω να το καταλάβει.

»—Ο γραμματικός μου λείπει, της είπα. Δεν μπορώ να πάρω αυτή την ώρα την κατάθεσή σου... Ξαναέλα αύριο, αν θέλεις... Αλλά... σκέψου... Μ' αυτό που κανείς καταδικάζει μόνη σου τον έαυτό σου... Είσαι πολύ νέα ακόμη για να παραδώσεις το κεφάλι σου στο δήμιο...

»—Σας είπα πως δεν έχω να κάμω τίποτε πιά στη ζωή, απάντησε. Κι' έπειτα κοντεύει χρόνος από τότε που πέθανε ο Λούτσιο... Δεν είναι σωστό να με περιμένει περισσότερο...

»—Έλα αύριο, ξαναείπα.

»Η Μαριαγγέλα έφυγε. »Αλλά, το άλλο πρωί, άνοιγοντας την πόρτα του γραφείου μου, την είδα κουβαριασμένη σε μία γωνία να με περιμένει.

»Έπειτα από μερικές βδομάδες, το κεφάλι της Μαριαγγέλας έπεφτε στην κεντρική πλατεία του Αιακίου. Δεν είχα τη δύναμη να παραστώ στην εκτέλεσή της, όπως ήμουν υποχρεωμένος. Και έστειλα στη θέση μου έναν παρέδρο, που μόλις τότε είχε τοποθετηθεί στην Κορσική.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ ΒΑΝΝΙ

Ποιοι ζουν περισσότερο;

Πως θα βρείτε την πιθανή διάρκεια της ζωής σας

Είπε γνωστό ότι οι γυναίκες ζουν περισσότερο από τους άνδρες. Όλες οι στατιστικές το επιβεβαιώνουν κι' οι έπιστήμονες έχουν ερμηνεύσει από καιρό αυτό το φαινόμενο. Το καλύτερο άσθενές φύλο είναι προικισμένο από τη φύση με μεγαλύτερη άντοχη, μ' όλο που ύστερεί σε δυναμισμό. Οι γυναίκες, εξ' άλλου, κουράζονται λιγώτερο, βαρύνονται με μικρότερες ευθύνες κι' έχουν μεγαλύτερη ικανότητα προσαρμογής στα διάφορα περιστατικά της ζωής. Όλα αυτά τις κάνουν να είναι πιο μακρόβιες από τους άντρες.

Γ. Δωσίνη.

έφεύρεται. Ο Νεύτων κι' ο Έδισον πέθαναν σε ηλικία 85 ετών κι' ο φιλόσοφος Κρότσε είχε σήμερα 84 χρόνων.

Οι πολιτικοί, μ' όλο που κατέχονται από φιλοδοξίες που τους φθείρουν και υποβάλλονται σε μεγάλους κόπους, δείχνουν στις περισσότερες περιπτώσεις έναν αξιοθαύμαστο δυναμισμό, που τους επιτρέπει να ξεπεράσουν τα 70 και κάποτε τα 80. Κατά κανόνα είναι μακρόβιοι. Οι πολιτικοί που φεύγουν γρήγορα από τη ζωή αποτελούν σπάνιες εξαιρέσεις. Κι' απόδειξη ο άλλοτε Ιταλός πρωθυπουργός Όρλάνδο που είχε σήμερα 90 ετών κι' ο δικός μας, ο άειμνηστος Σοφούλης που πλησίαζε να κλείσει έναν αιώνα.

Μακρόβιοι είναι επίσης οι στρατιωτικοί, όταν έχουν την καλή τύχη να γυρίσουν άτρωτοι από τα πεδία των μαχών. Εξαιρέσεις αποτελούν οι αεροπόροι. Πεθαίνουν κατά κανόνα σε νεαρή ηλικία και κατ' εξαίρεση μερικοί απ' αυτούς φτάνουν τα 60 ή τα πενήντα. Ο λόγος που τους κάνει να πεθαίνουν τόσο νωρίς είναι το ότι οι αεροπορικές πτήσεις φθείρουν ανεπανόρθωτα την καρδιά τους.

Μεταξύ εκείνων που εξασκούν ελεύθερα επαγγέλματα, οι πιο μακρόβιοι είναι οι καθηγητές κι' οι δικηγόροι.

Ένα πράγμα που θα φανή παράξενο είναι ότι οι γιατροί, που θεραπεύουν τις ασθένειες των άλλων ανθρώπων και που δεν κάνουν τίποτε άλλο από το να τους παρέχουν συμβουλές για μία καλή και υγιεινή ζωή, είναι ανίκανοι, στις πλείστες των περιπτώσεων, να εξασφαλίσουν τη μακροζωία στον έαυτό τους. Πεθαίνουν συνήθως νωρίς κι' οι στατιστικές τους τοποθετούν στην τελευταία βαθμίδα μεταξύ των ασκούντων ελεύθερα επαγγέλματα.

Οι ειδικευμένοι τεχνίτες και εργάτες ζουν περισσότερο από τους μη ειδικευμένους εργάτες κι' αυτοί πάλι από τους άπλους χειρώνακτες. Ο λόγος είναι ότι το επίπεδο της ζωής των τελευταίων βρίσκεται πολύ χαμηλά. Από τ' άλλο μέρος, ο χειρώναξ, για να εξασφαλίσει αυτό το χαμηλό επίπεδο ζωής, είναι υποχρεωμένος να εργάζεται σκληρά.

Αλλά πόσα χρόνια πρόκειται να ζήσετε;

Οι αμερικανικές ασφαλιστικές εταιρίες κάνουν έναν ποωτότυπο υπολογισμό και τα πράγματα αποδεικνύουν ότι πολύ σπάνια πέφτουν έξω. Τον υπολογισμό αυτό μπορείτε να τον κάμετε και σεις. Προσθέστε τα χρόνια που έζησαν: α) οι γονείς σας και β) οι γονείς των γονέων σας. Θα έχετε έτσι να προσθέσετε την ηλικία έξη προσώπων. Το άθροισμα σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να είναι κατώτερο από 120. Πολύ σπάνια, εξ' άλλου, μπορεί να υπερβεί το 500. Αν δεν ξεπερνά το 250, οι πιθανότητες που έχετε να ζήσετε πολλά χρόνια είναι μικρές και σχεδόν ανύπαρκτες. Τό 350 είναι ένας καλός αριθμός. Αν το άθροισμα σας ξεπερνά το 450, έχετε πολύ μεγάλες πιθανότητες να φτάσετε ή τουλάχιστον να πλησιάσετε τα 100 χρόνια.

Αν θέλετε μία ακριβέστερη ένδειξη, πρέπει να διαιρέσετε το άθροισμα με το 6. Ο αριθμός που θα βρείτε θα σας φανερώσει πόσο περίπου πρόκειται να ζήσετε.

Να λοιπόν που βοηκάν οι αθεόφοβοι Αμερικανοί στατιστικοί με νούμερα ένα από τα πιο άγνωστα πράγματα, τη διάρκεια της ζωής μας. Είναι αλήθεια άραγε;

Θ. Σοφούλης.

Δραματικό διήγημα

«Μη με μακαρίζετε! Έλεγε ο Μάρκ Στούτζερ στους φίλους του, όταν του εξέθειζαν την όμορφη της γυναίκας του. Δεν είναι τόσο εύχαριστο νάχη κανείς πολύ ώραία γυναίκα. Όλοι την πολιορκούν, φλερτάρουν μαζί της... κι' ο σύζυγος βασανίζεται απ' τη ζήλεια! Το μόνο σοβαρό πλεονέκτημά του είναι ότι άποχτα ώραία παιδιά!...

Κι' ο Στούτζερ έδειχνε με περηφάνεια τον Όσκαρ του, ένα άγγελουδι 6 ετών. Πραγματικά, η Αμίνια Στούτζερ ήταν μία υπέροχη καλλονή. Το όμολουργόσαν όλοι οι θεαταί του τσίρκου, που την έβλεπαν κάθε βράδυ να στέκεται μπροστά σε μία σανίδα, φορώντας μόνον ένα μεταξωτό μαγιό, για να καφώση ολόγυρά της ο άντρας της τα μαχαίρια του. Μά κανείς δεν μπορούσε να την κατηγορήσει για την ήλική της. Κι' ο άντρας της κρατούσε κρυμμένη την άδικοιοδητη ζήλεια του... ως την ημέρα που επενέβη ο Ουίκτορ.

«Η Αμίνια κυριεύθηκε από άγωνα κι' έωρησε να σώσει το παιδί της...

«Ο Τζών Ουίκτορ ήταν ένας απ' τους κλόουν του τσίρκου, νέος, ώραίος κι' εξαιρετικά τυχερός με τις γυναίκες. Μά η Αμίνια απέκρουε τις επιθέσεις του, κι' αυτή ή άποτυχία του τον πείσμωνε και γέννησε στην ψυχή του ένα πόθο εκδίκησης.

—Άκουσε, Μάρκ... είπα μία μέρα στο Στούτζερ με προσποιητή στενοχωρία. Η φίλιά μας με υποχρεώνει να σου φανερώσω μία σκληρή αλήθεια: Η γυναίκα σου σε άπατά με το Μπόρνακ, τον άκροδάτη! Νά κι' ένα γραμματόυστειλε...

Χλωμός σαν πεθαμένος, ο Στούτζερ άρπαξε το γράμμα και το διάβασε άπληστα... Αναγνώριζε το γράψιμο και τις εκφράσεις της Αμίνας. Τα φλογερά της λόγια φανέρωναν μία σχέση άρκετη παλιά, που δεν έμεινε βέβαια πλατωνική... Θα τους σκοτώσω άμέσως και τους δυό! μούγκρισε ο Μάρκ.

Μά ο άλλος τον σταμάτησε και προσπάθησε να τον καταπραύνει.

—Μην κάνεις σκάνδαλο εις βάρος της αξιοπρεπείας σου και του όνόματος του παιδιού σου! του είπε. Γιατί άλλωστε να κινδυνέψης να τιμωρηθής για χατήρι δυο άθλιων... Δείξε ψυχραιμία και προετοίμασε ήρεμα την εκδίκησή σου. Δε σ' ού λείπουν εύτυχώς οι εύκαιρίες!...

Ο Μάρκ κατάλαβε τη σημασία της τελευταίας φράσεως... Χαμογέλασε άγρια.

—Έχεις δίκιο, Ουίκτορ! απάντησε. Σ' ευχαριστώ πολύ... Μά δεν μου είπες με ποιόν τρόπο βρέθηκε στα χέρια σου αυτό το γράμμα και πώς έφερε σε ποιόν άπειθυνόταν...

Δεν άναφέρει όνομα. Άρχιζει μόνο με τη φράση «Γλυκεία μου άγάπη».

—Είχε πέσει απ' την σέπη του Μπόρνακ, ενώ γδυνόταν για να φορέσει το μαγιό του. Το βρήκα και το πήρα κρυφά... Κάθε απόγεμα, ο Μάρκ γυμναζόταν στο ρίξιμο των μαχαiriών. Το ίδιο θάκανε και σήμερα. Η φυσιογνωμία του ήταν ήσυχη, μέσα στην ψυχή του όμως έβραζε το μίσος...

«Η ώραία Αμίνια πήρε τη συνθιτισμένη θέση της κι' είπε:

—Άλλοίμονο σου αν μου κάνης την παραμικρή γρατζουνιά! Θα σε σκίσω με τα νύχια μου!

Τολμούσε λοιπόν ν' άστειεύεται, ενώ ο Μάρκ ένοιώθε μία φωτιά να τρώη την καρδιά του...

Το γύμνασμα άρχισε. Τα μαχαίρια έσκίζαν τον άέρα, σφυρίζοντας, και κώνονταν στο έξολο, γύρω απ' το σώμα της Αμίνας... Έμεναν τρία άκόμη. Ο Μάρκ ένοιώθε πως δεν είχε πιά τη δύναμη ν' άντισταθ...

«Θα τη σκοτώσω!» συλλογίστηκε. Το σκοτισμένο μυαλό του δεν λειτουργούσε πιά κανονικά. Άρπαξε ένα μαχαίρι, σημάδεψε την Αμίνια στην καρδιά και το έκσφενδόνισε με δύναμη!...

Την ίδια στιγμή, άκούστηκε μία σπαρρακτική φωνή:

—Το παιδί μου!...

Είχε μπη καλπάζοντας στο στίβο έν' αλογό. Συγχρόνως περνούσε τρέχοντας ο Όσκαρ, για να πάη κοντά στον πατέρα του. Βλέποντας το παιδί της να κινδυνεύει να ποδοπατηθί απ' το άλόγο, η Αμίνια κυριεύθηκε από άγωνα κι' έωρησε για να το σώσει...

Ευτυχώς, ο Όσκαρ έπεσε χάμω και τ' άλόγο πέρασε από πάνω του χωρίς να τον άγγίξη. Η μητέρα σηκωσε στην άγκαλιά της το κατατρομαγμένο αγοράκι κι' έτρεξε στον άντρα της.

—Ο Όσκαρ μας... τραύλισε. Η ευτυχία μας, ο ήσυχός μας... παρ' όλιγο να σκοτωθί!...

«Ο Στούτζερ δεν είχε τη δύναμη να μιλήσει. Έρριξε μία ματιά στη σανίδα. Το τελευταίο μαχαίρι βολικόταν καφωμένο μέσα απ' τη γραμμή των άλλων! Θα κτυπούσε την Αμίνια στην καρδιά, αν δεν είχε τρέξει τη στιγμή εκείνη προς το παιδί της!

Ο Μάρκ άνατρίχιασε. Πλησίασε στο υτόχο και ξεκάθωσε όλα τα μαχαίρια, άρχίζοντας απ' το τελευταίο. Ευτυχώς η Αμίνια δεν είχε άντιληφθί τίποτε...

Όταν βρέθηκε μόνος με τη γυναίκα του στο καμαρίνι τους, σωριάστηκε σ' ένα καθίσμα και ξεσπάσε σε λυγμούς. —Ατιμή! ψιθύρισε. Γιατί να με προδώσης; Γιατί να συντρίψεις την ευτυχία μας;

—Εκείνη τον κίτταξε, σατισμένη.

—Μά τί λές; τον ρώτησε. Για ποιά μιλάς; Μήπως έχεις πυρετό;

Ο Μάρκ της πέταξε το άποκαλυπτικό γράμμα. Αυτή το πήρε και το διάβασε.

—Μπα είπε. Ένα απ' τα τόσα γράμματα που σου στέλβόλου τα παλιά.

—Λες αλήθεια; φώναξε μ' άγωνα ο Στούτζερ. Δεν με είσαι άλλωστες σήμερα.

Μά ο Μάρκ είχε καταλάβει πολύ καλά: Έπωφελούμενος γράμματα της Αμίνας, που τα φύλαγε ο άντρας της σαν σκπούς του! Με λίγη προσοχή, διέκρινε κανείς την άλλοίωσι της ημερομηνίας.

Ο Μάρκ άρπαξε ένα μαχαίρι κι' έτρεξε έξω. Μά ο Ουίκτορ, καταλαβαίνοντας πως θ' άπεκαλύπτετο, είχε προφάσει να έξασφαλίσει, για να μη έξαφανίση ποτέ πιά στο τσίρκο.

Ο Μάρκ έξανούρισε στο καμαρίνι και πήρε στην άγκαλιά του την όμορφη γυναίκα, του για να αισθανθί περισσότερο την ευτυχία ύστερα απ' τη μπόρα που είχε περάσει...

Χ. ΜΑΘΟΥΕΛ

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ:

Λόγω ενάρξεως των νέων εργαστηριών, αι έγγραφοί μου μαθητριαι μέχρι τέλους Οκτωβρίου θα πληρώνουν το ήμισυ των διδάκτρων. Λειτουργεί και ΑΤΕΛΙΕ υπό την Διευθυνσιν των κυριών ΧΑΤΖΗΜΙΧΑΛΗ και ΔΟΥΦΕΞΗ.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ ΒΑΝΝΙ

ΓΡΕΚΑ

ΚΑΛΜΟΛ

Προϊόν της:

FAREL

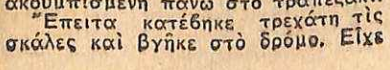
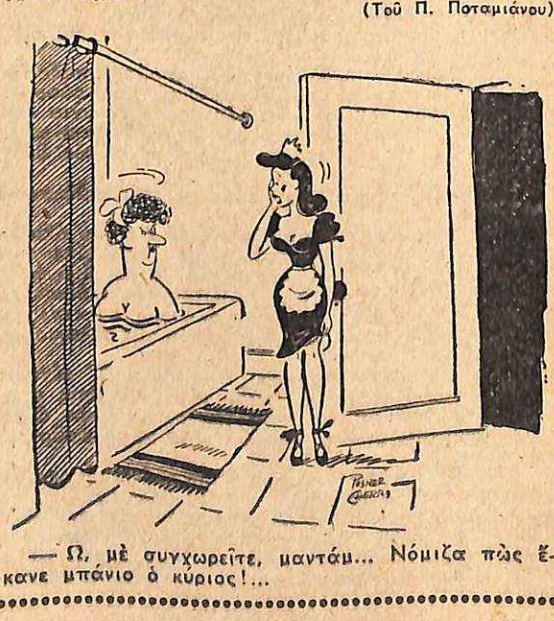
FAREL, BIOM ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΩΝ ΕΛΛΗΝ ΠΡΟΙΟΝΤΩΝ

ΚΩΣΤΑΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Τὰ πειράματα δύο Ἀμερικανῶν
βιολόγων

Τὰ ναρτιά αὐτὰ ξεφυλλίζονται
 ἕνα πρὸς ἓνα ἀπ' τὴν ἀνάποδη,
 μπροστὰ στὸ ἐξεταζόμενο ἄτομο,
 ποὺ πρέπει νὰ πη τὴ εἶνε τὸ καθέ-
 νου. Κατὰ κανόνα, οἱ ἐξετασμένοι
 δίνουν πάντε τουλάχιστον σωστὲς

Πρέπει να συμπεράνουμε ότι μπορούμε να επηρεάσουμε με τον ίδιο τρόπο και τη μπύλα της ρουλέτας; Ασφαλώς όχι, άπαντων οι σύγχρονοι Ριν κ' οι συνεργάτες των. Η συγκέντρωση της σκέψης μας πάνω σ' έναν αριθμό θα είναι και πάλι αρκετή γι' αυτό. Δεν θα επιτυγχάνουμε, φυσικά, πάντοτε, 'Αλλ' αν στους 900 γύρους, επιτυγχάνουμε τους 436, όπως στην περιπτώσι των ζαριών, θα τινάξουμε τον πάγο στον αέρα κι' όχι μια μόνον φορά. 'Αλλ' ίσως αμφισβητάτε. Δεν έχετε τότε παρά να δοκιμάσετε...

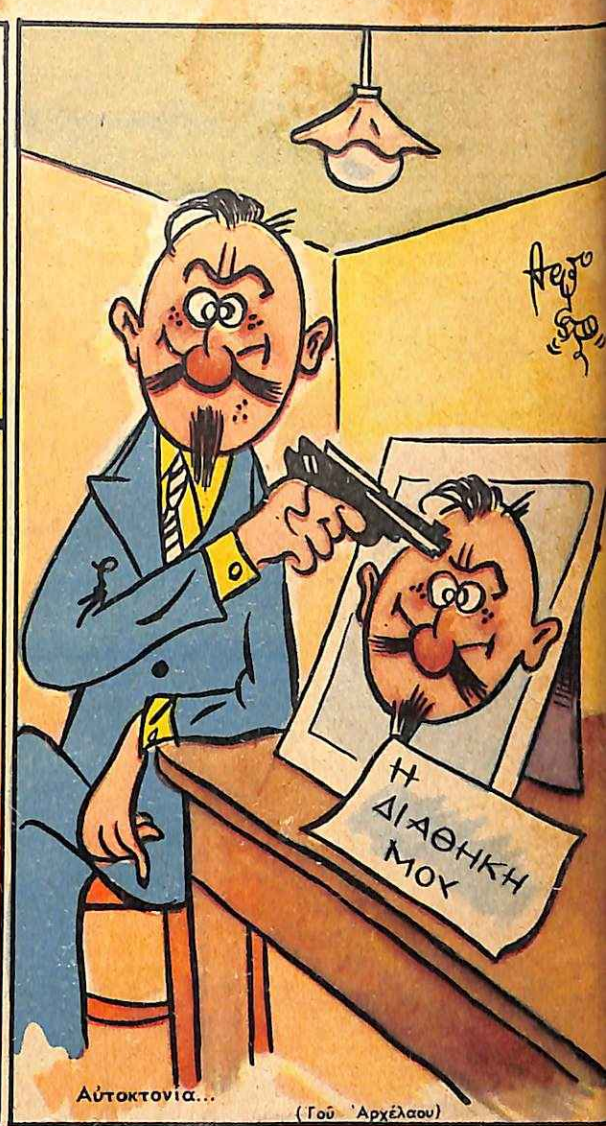
πολύ, ευτυχισμένη!...

81

— Λιχούδη! Πάλι μέσα στο βύσσινο μου χώθηκες!...

(Τού 'Αρχέλαου)

Αυτοκτονία...

(Τού 'Αρχέλαου)

— Γυναίκα, έχεις πολλά φιλιὰ ἀπ' τὴ φίλη σου τὴν Ἀργυρούλα!...

(Τού 'Αρχέλαου)

— "Ὡστε δὲν παντρεύτηκες, Νικολάκη; "Ετσι ρέμπελος γυρίζεις ἀκόμα;

(Τού Β. Χριστοδούλου)